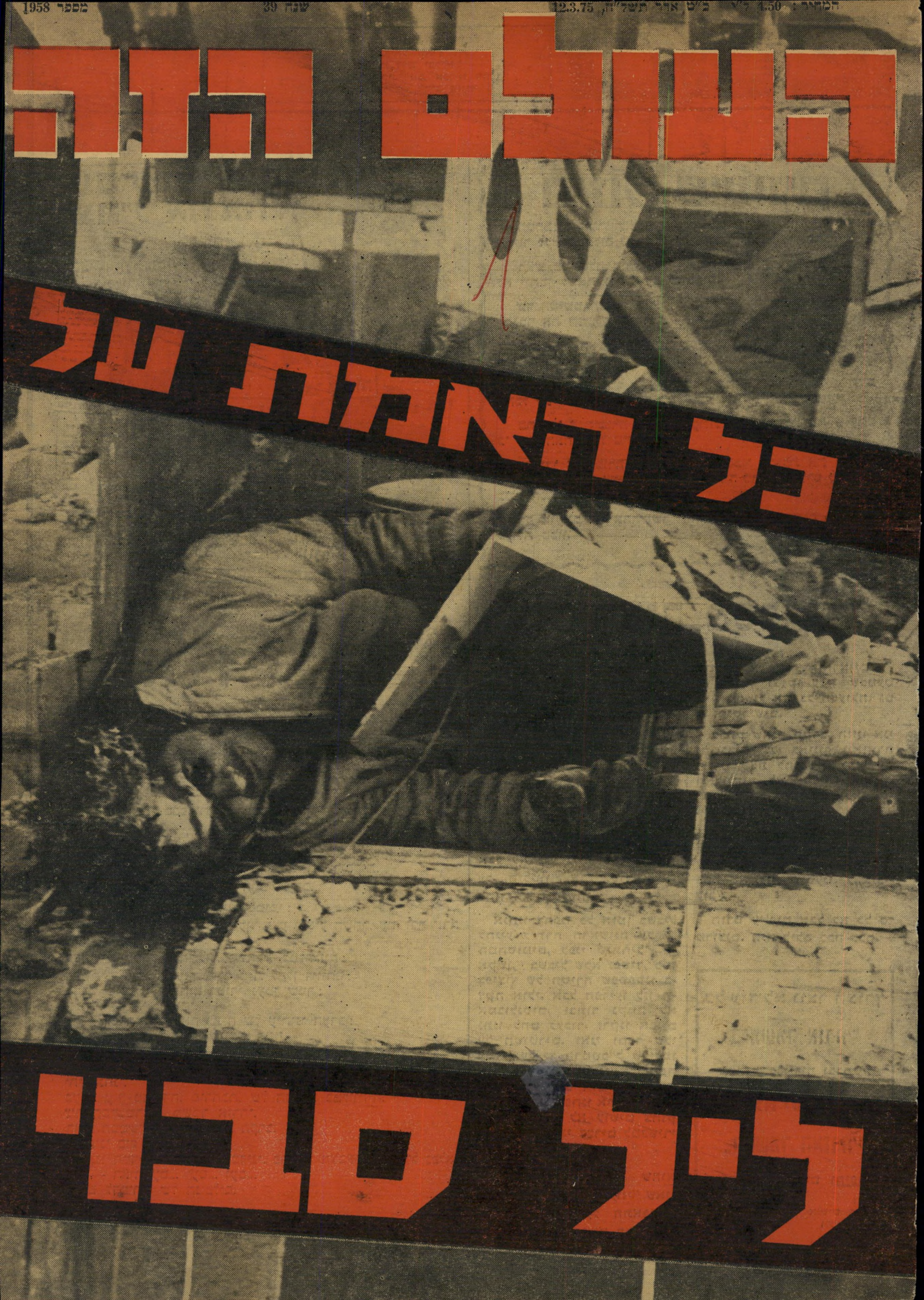


השוללם הזה

כל האומות על

ליל סבוי



העורך והמייסד הראשון:
ד"ר מלכיאל זוארץ ז"ל
ממשיכי דרכו יב"א:
חנוך מרמרי, קובי ניב, אפרים סידון
כתובת המערכת: רחוב זוארץ 1

חיזוק טיעונים

המחבלים אמרו שפעולת סבוי מחזקת את טיעונם כי אי אפשר לעשות שלום מבלי לקחת בחשבון את עמדתם.
ראש הממשלה הודיע שפעולת סבוי מחזקת את טיעונו כי לא ייתכן לשאת ולתת עם מרצחים.
שר המישטרה אמר שפעולת סבוי מחזקת את טיעונו כי יש לתגבר את המשמר האזרחי.
שר החוץ האמריקאי אמר שפעולת סבוי מחזקת את טיעונו כי ללא הסדר צפויה התדרדרות המורה במצב.
שר הביטחון אמר שפעולת סבוי מחזקת את טיעונו כי שום מחבל לא ייצא את הארץ מבלי ששולם את מלוא המחיר.
מתנחלי אלון-מורה אמרו שפעולת סבוי מחזקת את טיעונם כי יש להאחז בכל מישלם.
מתנגדי אלון-מורה אמרו שפעולת סבוי מחזקת את טיעונם כי אין לבזוז את עצמתו של הצבא כנגד מתנחלים ויש להפנותו כנגד המחבלים.
רק טיעונם של אחר-עשר החללים לא יצא מחוזק יותר, מי פעולת סבוי.

עם שחר חיסלו חיילי צה"ל את מחנה

עדי ראיה מספרים:

חיילים ואז המצ. החראיים זר-קו אותו, וצעקו עליו שכמעט היה מכשיל את כל הפעולה. גם כן חנטרישים.
בדיוק שהיה הקרב, היינו אני והחברים שלי באיגוף מאחורה ועזרנו קצת לחובשים לרוץ עם האלונקות. לא הספקנו להסתובב שבע אפיוץ ונפלו עלינו נת-זים מהבנין.
קצת נפעתי, אבל לא עשיתי מזה ענין. נכנסנו כל החברה ל-אמבולנס, הורדנו זקן אחד ש-בכה באנגלית ונסענו ל,,איכ-לוב".

חרנו עיפיים אבל לא כל כך מרוצים. היה לילה ככה ככה.

וואלה אני בכלל לא נהייתי. למה הסתירו לי כל הזמן. עלינו על הגג כל החברה כמו ביום ה-עצמאות, ובאה המישטרה הזו-נות והורידה אותנו בדיוק שהיו התפוצצויות. אז גם אותם הפ-סדנו.
חבר שלי, זה שבא עם אקדה, היה לו מקום טוב במרפסת של זקנה אחת שהייתה צועקת, ומ-שמה ירה כל הזמן על המחבלים, אבל לא פגע למה שהיה מכוון על ,,הילטון". אבל בטח הצליח להוריד שם מישהו.
אנחנו דחפנו כל הזמן בשביל להגיע לשורה הראשונה על יד המחסומים, לפני שיתחיל ,,ה-אקשן", בשביל שלא נפסיד, כמו בפיצוץ של הסירה שפספסנו ב-דקה אולי. אבל הפריעו לנו ה-אמבולנסים, ובתור נקמה לא נתנו להם לעבור. זרקנו אבנים על השוטרים. ואני וחבר שלי עמדנו על יד הרמטכ"ל שצילמו אותנו וצעקנו למסריטים ,,איפה המחבלים, כוס אומק שנתפוס אותם." וגם ניפחנו את החזה ש-יראו שאנחנו לא עושים צחוק וצעקנו כל מיני טברים למכשירי קשר של החיילים.

ביקשתי מחבר שלי שהוא חייל שיתן לי איזה ,,עוזי" שאני אתפרץ פנימה על התאבדות. חבר אחד שלי כמעט הצליח ל-הכנס למלון, אולי דקה לפני ה-

כל עוד לא נוצר הצורך

ב,,משמר אזרחי"

בקהיר, בניירות ובדמשק

לא יספיק

,,המשמר האזרחי"

בת"א, ירושלים וחיפה

אנשים חשובים ונשותיהם

אורגיה

די. נמאם.
כל פעם אותו סיפור — התקפת מחבלים באיזשהו מקום והאורגיה מתחילה: עיתוני הערב יוצאים בכותרות ענק: חיילי צה"ל פרצו וחסלו x מחבלים. כותרות אחרות מספרות על ישישות שזעקו ,,הצילו" וילדים שבכו. מאמרי המערכת קוראים לגדוע היר. העיתונים מלאים תמונות: ילדים במקלטים, בתים מפוצצים, מכוניות מרוסקות. כתבנו מראיין את גיבור/ת היום/הערב. המשורר התורן כותב שיר אופטימי: לא יוכלו לנו. אנחנו נפלאים. עוד פצע יפציע השחר, עוד זרח יזרח השמש.
בצהריים מהדורת חדשות מיוחדת בטלוויזיה: הצוותים שלנו הגיעו למקום מיד. להלן דיווחם: הרדיו מתמלא דיווחים ושירי נעמי שמר: לו יהי. לו יהי. לו יהי. אחרי הצהריים הוצאה שניה של עיתוני הערב: לגדוע היר. לקצץ הרגל. להוציא העין. בערב הופעת אומנים: גדי יגיל, הגשש החיוור, ציפי שביט, יהורם גאון. יחי אנחנו.
בערב עוד מהדורה, מורחבת, של חדשות בטלוויזיה. שר המישטרה: משמר אזרחי. ראש הממשלה: רק בשדה הקרב. בעיתוני סוף השבוע: פרשנו המדיני — הרקע המדיני. פרשנו הצבאי — צה"ל נפלא. כתבינו — ראיון עם... ועם... ועם... קווים לדמותם של הנופלים. עוד תמונות. מודעות קוראות לקום. ואנחנו נפלאים. ואנחנו נפלאים. ואנחנו נפלאים. נפלאים עד להקיא.

תנו לי נקודת משען
ואוכל להטיל את מימי.
לאסי זוארץ
(הכלבה ששבה הביתה)

הצעת פשרה

יש לי, יש לי הצעת פשרה ש-
תפתור את בעיית מימון המפל-
גות ובעיית הזנת הילדים.

אז ככה — כיוון שהסכום
אותו מקצצים מארוחת-הצהריים
של הילדים הוא 65 מיליון ל"י,
ואילו דרישתן של המפלגות היא
בערך לסכום דומה, אפשר להגיע
לידי ההסדר הבא:

קודם כל מזרימים את הכסף
של מימון המפלגות לילדים ה-
רעבים. אחר-כך מחלקים את ה-
ילדים השבעים למפלגות, באופן
כזה שהמפלגה עם החובות הכי

גדולים מקבלת הכי הרבה ילדים,
כך שמרבית הילדים יגיעו ל-
"עבודה" ול"חרות".

המפלגות יכולות לעשות עם
הילדים מה שהן רוצות — או ל-
גדלם כקהל בוחרים, או להעסי-
קם בעבודות דחק, או למכור
אותם למיסיון, או לבשר, או ל-
חלב — כל מפלגה בהתאם ל-
נטיותיה.

וכך אנו מקבלים גם ילדים
שבעים וגם מפלגות שבעות וזה
מה שחשוב.
וגם הדמוקרטיה זכורה לטוב.

כתבנו היפה



נעסוק הפעם בכתבנו היפה. כתב
צמרת בעיתון צמרת. אחד כזה שכותב
על הכל, שקובע מה טוב ומה רע. איש
אשכולות עם תעודת עיתונאי בכיס ו-
תווית "עיתונות" על האוטר — שיהיה
לגמרי ברור.

ובכן, הולך כתבנו היפה לצוד מישהו
מכוער, כדי לסחוט ראיון חם למוסף
הצמרת שלו. המכוער התורן הוא
פרופסור צעיר עם השקפת עולם מזוהה
ודרכון לאוסטרליה. חומר לוהט.

הראיון מתפרסם במיטב סגנון "המזל-
לה של מינדי" בתרגומו העברי, ומר-
כיה, כרגיל, את עליונותו האיכותית ו-
איכותו העליונית של כתבנו בברודווי.
הכל בלשון קלילה ובוטחת. עפר ואפר.
הבה ונתייחס רק לאותו קטע שגון
שבו משליך כתבנו עצם שמנה אל
פיותיהם נוטפי-הריר של קוראי המוס-
פים. הוא מסביר, במאמר מוסגר, כי אר-

תו פרופסור מזרחי היה בעצם חייל עלוב.
היה ציפלו. היו דוחפים אותו בשק"ם.
והעיקר, היו לו חטטים...

כן רבות, חטטים (חצ'קונים) של
ממש. פרצוף מלא. האח! הידד! עכ-
שיו הוא יכול לרדת מכאן, המכוער,
ואנחנו נצחק בקול ונאמר: הוא היה
ציפלו. היו לו חטטים, אולי אפילו
מורסות. הבנות בכיתה לא אהבו או-
תו. הבנים בתנועה לא שיתפו אותו
בכדורסל. בשק"ם דחפו אותו מהתור,
מרוב שהיה קטן. שירד לו האפס הזה!
שייסע לאוסטרליה! כאן לא צריכים
סבונים.

והמכוער ייסע לאוסטרליה. רק כתבנו
היפה יישאר כאן לעולם. כי כתבנו
היפה יוכל תמיד למצוא את המורסות
הנכונות במקומות הנכונים. כתבנו גם
יודע שכל הבנות בכיתה ד/2 מאוה-
בות בו וגם השקמיסט ייתן לו בלי תור.
אולי אפילו ייתן הנחה.

כל עוד לא נוצר הצורך

ב"עובד מצטיין"

בקהיר, בבירות ובדמשק

לא יספיק

"העובד המצטיין"

בת"א, ירושלים וחיפה

אנשים חשובים
ונשותיהם

לכבוד

מנהל המדינה (או עוזרו)

ירושלים

הנדון: מר כץ - גאון פיננסי

א.ב.

בזכות הקשיים הפיננסיים של מדינת ישראל, הנבי להציע את מר
צבי כץ, גזבר "עמידר", אשף כלכלי במקצועו, לתפקיד שר
האוצר.

ראפרט:

מר כץ, כעמיתו יהושע רבינוביץ, עוסק בכספי ציבור. ברם,
בניגוד לאחרון הצליח מר כץ לעשות בכספים אלה רווחים נאים
ללא מאמץ רב. ואף שיתף ברווחי כ-130 מעובדי חברתו (בעיקר
הממזנים עליו) שלא על מנת לקבל פרס.

בהיותו שומר מצוות, כשאר עמיתיו הגאונים, ניהל איש זה
את קופת חברתו בצורה ובמסירות, כשהוא מקפיד בקלוי כבחמורה.
ורבים מעובדי "עמידר" חייבים לו עד היום את היותם בעלי
דכב פרטי בריבית של 6%.

גראה לי שיש בכישורים אלה כדי להעמיד את כלכלת ישראל על
רגליים שעירות.

א. לוי
מ נ כ ל

ב.ב. - במידה ותאושר הקשתי זו, אר לחילופין תוצא לאיש
"תעודת יושר" רשמית - לחזיר הב"ל 1.2 מיליון ל"י שאין
באפשרותנו להגיע עדם.

הסנכ"ל הב"ל

באמצעות לווין

חוגים בבירות המערב, אמר שליחנו
בבירות המערב, מגנים או מחייבים.
הגיבו בסיפוק או באיפוק. דעת הרחוב
גורסת ודעת ההמון טוענת לעומתה.
הספר שבפינה שולל בעוד שהקונדי-
טור ממול זולל.

עוד יום מלא עניין עבר על שליחנו
בבירות המערב.

שליחנו באחת מבירות המערב שמע
על מקרה סבוי ולבש את הז'אקט ה-
חדש. הוא יצא לאסוף תגובות מבירות
המערב.

סנאטור, או חבר קונגרס, או ציר
בונדסטאג, או מועמד לנשיאות. אפשר
גם יהודי.

חבר הקונגרס גינה.

המועמד לנשיאות שלל מכל וכל.

הסנאטור היהודי גינה.

שליחנו באחת מבירות המערב לבש
את הז'אקט, היטיב את שערו ושלח את
הגינני והשלילה על פני עשר דקות
לווין ארוכות.

אחר כך יצא שליחנו באחת מבירות
המערב לרחוב ושאל: רצח זה טוב או
רע?

טוב, אמרו חלק מן האנשים.

רע, אמרו חלק מן האנשים.

לא טוב ולא רע, אמרו חלק מן ה-
אנשים.

שליחנו בבירות המערב לבש את
מעילו החדש, היטיב את שיקופית ביי-
רת המערב שמאחוריו ושירד במשך
עשר דקות לווין נוספות.

כל עוד לא הוטל

..אם מעסיקים"

בקהיר, בבירות ובדמשק

לא יוטל

..אם מעסיקים"

בת"א, ירושלים וחיפה

אנשים חשובים
ונשותיהם

בית קפה בהיכל

ועדת בנייני-ערים של עיריית תל-אביב החלה רנה בבקשה לפתוח בית-קפה ציבורי רי בבניין "היכל-התרבות", בכיכר התזמורת מיספר אחר.

כיום הקפה היחיד באזור הוא קפה סקלה. הוועדה החליטה לדון שנית בבקשה לאחר בדיקת סידורי-החניה במקום.

קרע בין לבני

לצוקרמן

הקרע בין מנכ"ל רשות-השידור יצחק ליבני לבין מנהל הטלוויזיה ארנון צוקרמן החרוף בימים האחרונים, והשניים כמעט שאינם מדברים עוד זה עם זה.

ליבני טוען כנגד צוקרמן: "הוא לא נותן לי דריי סתרגל בטלוויזיה", ואילו צוקרמן טוען כי ליבני "מקדיש את כל זמנו לרדיו, ומתעלם מהטלוויזיה".

חנינה לשוני

סרבני קו ברילב

שני אנשי-המילואים של צה"ל, שנפלו בשבי ה- מצרי במלחמת יום-הכיפורים ונידונו אחרי שחרורם

המישטרה רוצה

להעניק צל"ש

לכוכבה לוי

מישטרת מחוז תל-אביב שוקדת את האפשרות להעניק צל"ש לכוכבת לוי, גיבורת ליהודים במלחמת "סא" בוי" על התנהגותה האמיצה ומופת. צוות של אנשי המישטרה נשלח לאי סוף סרטים אישיים על כוכבת לוי, ומאחר שחוות-דעתם חיותה חיובית, עשויה כוכבת לקבל את הצל"ש כבר בימים הקרובים.

לשבע שנות מאסר, על שסירבו לסייע לחבריהם בי מעוז בקו ברילב ביום הראשון לחימה לפני שהמעוז נכבש, ביטלו את העירעור שהגישו על חומרת העונש. ככל הנראה בוסף הערעור אחרי שפרק" לטיהם של השניים הגיעו להסכם עם שילי טונות צה"ל, לפיו יעניק שר-הביטחון בע" תיד הקרוב חנינה לשניים, והם ישוחררו.

כשבת זו, 15.3.75, בשעה 10 בבוקר בדיוק, בקולנוע "תבנית" בתל-אביב, רח' נחום (פינת רחוב בני-הודיה) יימשך

יום העיון

על הבעייה הפלמטינית וועידת ג'נבה בחלק זה ייערך ויכוח על רברי הנואמים שהשתתפו בחלק הראשון של יום-העיון, והם:

- אורי אבנרי, פרופ' חנן אופנהיימר,
- יופי אמיתי, צירלי ביטון, ד"ר חיים ריינדרכקין, נתן ילין-מור, רות לוי ביץ, נחום סוקה, אליעזר פיידר, ח"כ מאיר פעלי, ד"ר אמנון קפליוק וד"ר אמיל תומא.

הנואמים ישיבו למתווכחים. אישיות זרה השוכה הכטיחה את השתתפותה. כרטיסי-כניסה בחנות לזמוס, רח' אלנבי 101, תל-אביב.

אלדורטו הביעו רבים תמיחה על שאין שר השיכון מפרט את יתר חברי מועצת המנהל לים ובעיקר את המנכ"ל אלברט לוי, שלא הפגינו יותר ציבורי כאלדורטו.

עוד רפ"ס לאלון

אל"מ (מיל.) נחמן קרני, מי שהיה דובר-צה"ל, עובד מישרד-הביטחון וממקורבי שר-הביטחון לשעבר משה דיין, עומד להתמנות כקונסול כללי של ישראל בניו-יורק.

מינוי זה הוא צעד נוסף בקירובם של אנשי רפ"י לשעבר אל שר-החוק יגאל אלון, לאחר מינויים של אלוף (מיל.) חיים (וי) וויאן ("הרצוג), אהוד אבריאד ונסתלי רביד למישרות בכירות במישרד-החוק.

נמועה הופעת יעקובי

ראשיהממשלה יצחק רבין רמו בשכונת שעבר לשריחהכורה גר יעקובי כי אינו מעוניין שיעקובי יופיע בטלוויזיה בנושא מעלה-האדומים.

בשבוע שעבר הוקרנה בשידור חי התוכנית מוקד, בה היה אמור יעקובי להתייצב מול שר-השיכון אבי רהם עופר. מחוגי רבין נמסר ליעקובי כי ראשיהממ שלה אינו מעוניין. שיופיעו שרים זה נגד זה בטל- וויזיה. יעקובי ויתר, ובמקומו הופיע ח"כ (מפד"ל) ד"ר יהודה בן-מאיר.

זכרונות דיין -

ביום השנה למילחמה

שר-הביטחון לשעבר משה דיין עומד ל- השלים את כתיבת זיכרונותיו על תקופת כהונתו כשר-הביטחון. ספר זיכרונותיו של דיין מתוכנן להופיע בחודש אוקטובר הקי רוב, יום השנה השני למלחמת יום-הכיפורים.

20% מאזרחי המדינה

- עקרים!

מחקר שערך רופאי-נשים ידוע מתל-א" כיב גידה ש-20 אחוז מכלל אזרחי ישראל, הם עקרים.

כפי שמסביר הרופא, נגרמת העקרות אצל נשים וגברים גסייחד עלידי המתח העצבני, שהוא תוצאה של המצב הביטחוני והכלכלי השורר בארץ.

קבלני-העפר

מובטלים

בפעם הראשונה מזה שנים רבות עודה ההיצע של קבלני עבודות-עפר וכלים מיכא" ניים בכדים על הביקוש בשוק המקומי.

מעסיקים, שעבר היו צריכים להמתין תקופות ממושכות כדי להשיג מבצעי עבודות-עפר עם כלים מיכאניים בכדים, ונאלצו לשלם מחירים מופרזים, יכרי לים עתה להשיג ביצוע עבודות אלה בקלות, ובמחיי רים המגיעים עד לשליש מהמחירים שנדרשו בעבר. התופעה מוסברת בהשלמת עבודות הביצורים בסיני ובגולן, ובכך שעבודות העפר שביצעה מערכת-הביטי חוז נפלו קורבן ראשון לצימצומים בתקציב-הביטחון.

החשוד נתפס

בעזרת היפנוזה

על מיפנה בחקירת רצח בעל חנות הי צעצועים אברהם גינדי בירושלים נתגדה כימים האחרונים. צוות חוקרי מיקרה זה משוכנע כי הוא הצליח לתפוס את הרוצח בעזרת שיחזור דיוקנו, שנעשה על-ידי בתו של הנרצח אשר הופנטה לשם כך.

נמסר כי החשוד שנתפס, ואשר הודה ברצח, אינו החשוד הראשון אשר המיטרה עצרה באשמה זו. ימים מיסטר לאחר הרצח.

תשקיך

הושק של קיסינג'ר:

יורש גרוע יותר!

האיום שהשמיע הנרי קיסינג'ר בשיחתו בארבע-עיונים עם יצחק רבין: אם תיכשף שליחתו כנגד עקשנות ישראל, יתערער מעמדו והוא יאלץ להתפטר. במקומו יכוא אז איש שיהיה קשוח הרבה יותר מלפי ישראל.

איך תפס מולה

את הפדאי

מפקד המישמר האזרחי, מולה כהן, אשר זכה לפירסום רב על כך שהיה הראשון שתפס את הפדאי החי ממלון סאבוי, הצליח לתפוס אותו רק משום ש- הוא עצמו נסוג מהמקום.

כהן היה ליד מלון "סאבוי" בעת שלפתע נשמעו יריות מהמלון, הוא מיהר להפתק משם לאחת החצרות הפמוכות. מיספר דקות אחר כך ברח בדיוק לאותה חצר הי פדאי הנמלט ונפל כפרי בשל לידיו של כהן, נשך אותו ונמלט ממנו.

גם קרגמן אחראי

לפרשת "עמידר"

חברי ועדת-הכספים של הכנסת האשימו את יושב-ראש הוועדה ישראל קרגמן בכך שעליו רובצת מידה לא מעטה של אחריות לפרשת "עמידר".

בשנת 1969 ערך המכון לפיריון העבודה סקר על חברת עמידר והגיש המלצות לוועדת-הכספים של הי כנסת, שהחליטה לא לאשר את תקציב חברת עמידר לפני שתערוך את השינויים שקבע הסקר. גולדה מאיר ביקשה מידידה, שר-האוצר זאב שרף, כי יעזור לאוי רון, ושרף לחץ על קרגמן. זה הסיר את התנגדותו לאישור התקציב, וכך מנע ריאורגניזציה שיכלה למי גוע את השעוריה.

בעיקבות התפטרותו השכנע של יושב ראש מועצת המנחלים של "עמידר" צבי

דואגים לספק

בילויים לאנשי

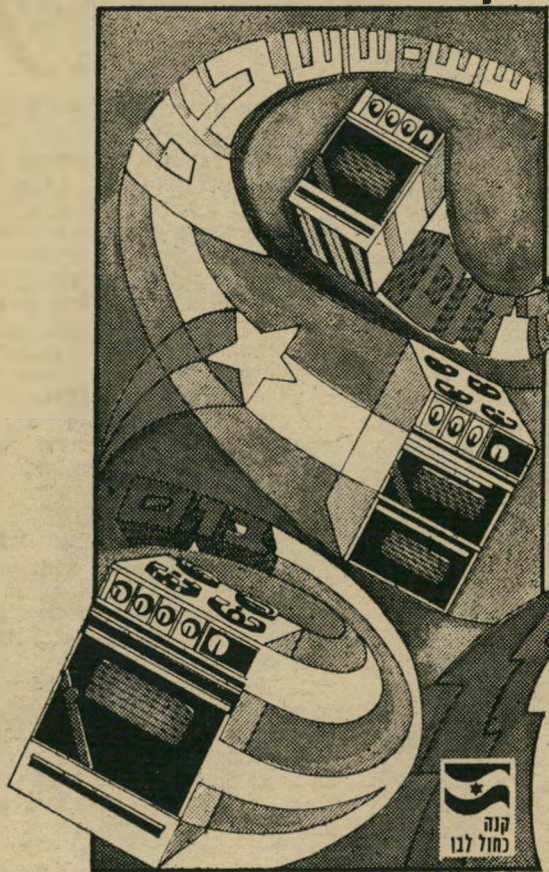
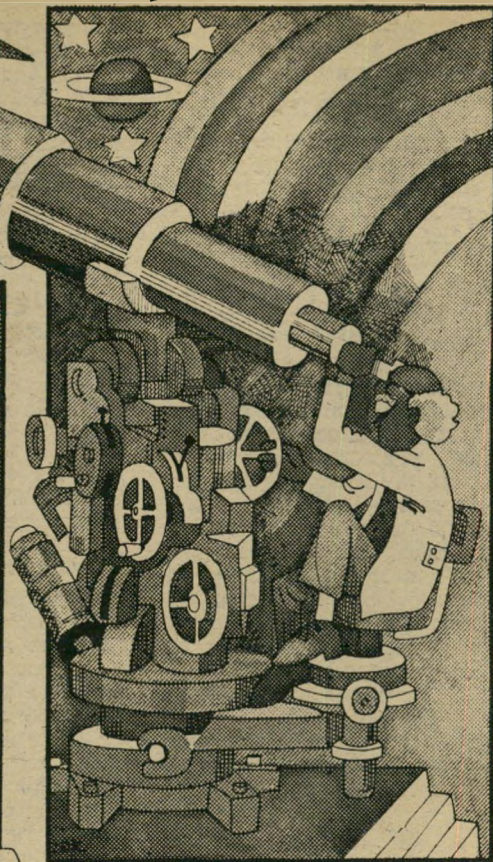
צוות קיסינג'ר

מישרד-החוק הכין תוכנית-בילויים בערכים לצוות המינהלי והביטחוני המלווה את שר-החוק האמריקאי הנרי קיסינג'ר.

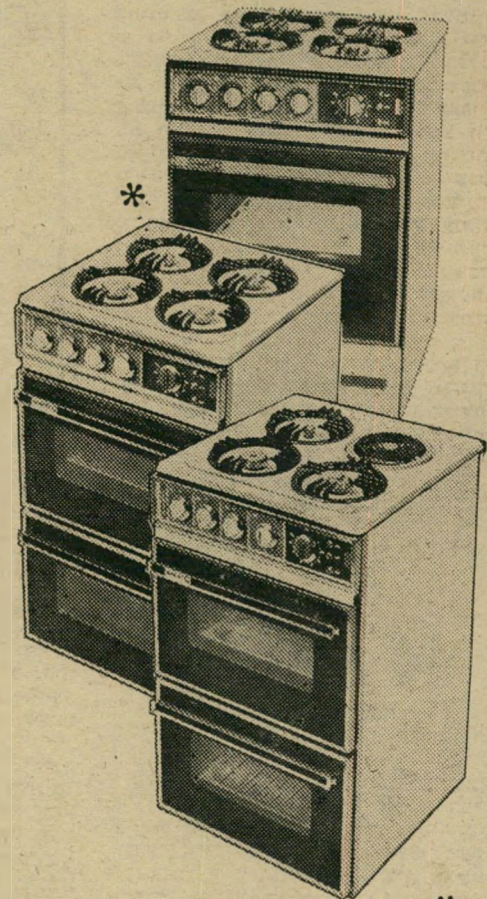
התוכנית הוכנה לאחר שאנשים מי הצוות הפכני של קיסינג'ר התלוננו בפני ידידיהם ממישרד-החוק כי הם אינם מבלים בשעותיהם הפנויות כי ערבים, כעוד שכבירות האחרות כי מרחב דואגים להם לבילויים.

תגלה — שכמו תמיד —

איך כמו תנור שביט



חכם זקן אחד גלה חכמה גדולה: / איך איש מספיק עשיר לקנות סחורה זולה / שכן סחורה זולה גם מתבלה מהר / ולבסוף הכל יקר הרבה יותר. / נזכרנו בחכם, שכן אותה זיית / הולמת במיוחד את "תנורי שביט" / אשר מזוג איכות ונסיון וידע מהימן. / ואם עוד מצרפים למעלות הנ"ל: / עיוב מודרני ושלוב גז וחשמל / ותא לאפיה וגריל אינפרא-אדום / וטרמוסטט המחלק שנה את כל החם / כמו כן, לחסכון, ישנו בדוד כפול / ונקיון-עצמי ונוחיות תפעול / ויש שרות שביט מהיר, אדיב, נכון. / עם מלאי חלקי הלוף ליתר בטחון — / אם ככה מנתחים את כל הנתונים: / תנור שביט הוא נכס להרבה שנים! / דוקא, דוקא היום, לאור הבעיה / של גבה המחירים ויקר המחיה. / בכל קניה חובה לחשב על העתיד... / ואם לקנות תנור, אז רק "תנור שביט"!



* שביט מייצר כל תנור שאת מבקשת - וכל מה שאת מבקשת בתנור! הסנכר הגדול ביותר בארץ של תנורים וכיריים: גז, חשמל, גז + חשמל.

תנורי שביט

החברה הגדולה והותיקה בארץ לייצור תנורים. סלון תצוגה ומכירות: רח' אלנבי 39, תל-אביב, טל. 50677 וסוכנים מורשים ברחבי הארץ.

ממשיכים למכור במחיר הישן עד לגמר המלאי



„העולם הזה“, שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 03243386 • תאריך: 136 • מען מברקי: „עולמרים“ • מודפס ב„דפוס החדש“ בע”מ, תל אביב, רחוב בן אביגדור • הפצה: „גד“ בע”מ • גרופות: „צניקונגריפה כספי בע”מ“ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא לאור: העולם הזה בע”מ.

קרא ירי

אחת התופעות המעציבות בארץ היא המהירות שבה מסתגלות תנועות חדשות, הולגות בתמורה ובשינוי. לסיגנון הקלוקל של המיפלגות הישנות, אותן הן מוקיעות בהתנגשות וזעזועים. סיגנון מיפלגתי זה הוא תערובת של אחיזת-עניינים, התחמקות, חציאיימיות, מליצות חסודות, שקרים גלויים וצביעות באנגלית קוראים לזה Double Talk. כשהוא שגור בפי מיפלגות זקנות ומסורבות, כגון אלה המבקשות כעת לגנוב את כספי הציבור במסווה של „הלוואות לכיסי חובות“, אין בו כדי להפתיע. אנו רגילים לכך כבר מזמן.

אבל כאשר מתפתים העסקנים החדשים של תנועה צעירה כמו „שינוי“ לחשתמש באותו סיגנון עצמה, זה מצער.

לפני שבועיים פירסם העולם הזה (1956) כתבה של יוסי ינאי, על השידוך בין תנועות רצ"ז ו„שינוי“, שלא הצליחה. הייתה זאת, כמדומני כתבה שקולה. שביקשה לנתח את התהליך בצורה אובייקטיבית. מבלי לנקוט עמדה. היא התבססה על חקירה עיתונאית מקיפה. הפרופסור אמנון רובינשטיין, מייסד התנועה, מיהר לשגר לנו מיכתב שהכחיש פרט אחד שהופיע בכתבה: שהוא אמר כי חברי תנועתו טענו שהם מקבלים פריחה כשהם שומעים את שמה של ח"כ שולמית אלוני. פירסמנו הכחשה זו ברצון — מהגם שהפרופסור לא הכחיש שהפסק זה אמנם נאמר על-ידי פעילה מרכזית של תנועה „שינוי“, אלא רק שהוא עצמו חזר עליו. אולם ביניים קיבלנו מיכתב ארוך הרבה יותר, המתייחס לעובדות מהותיות בכתבה. לצערי איננו יכולים לעבור בשתיקה על הכחשה זו.

המיכתב חתום בידי גיל ליינדר, הנושא בתואר „מרכז התנועה“, אחרי הקדמה עוקצנית, מן הסוג המקובל אצל עסקני מיפלגות המכחישים כתבות עיתונאיות, מפרט ליינדר את טענותיו, כלהלן: „כותב המאמר מייחס את מקורות הנימוק של תנועת-שינוי למקורות מיסוד-תוריים“ (כדבריו). אין זו הפעם הראשונה שאנשי „העולם הזה“ מנסים להדיק לתנועת שינוי האשמות בדבר מיסוד ממקורות מיסוד-תוריים. „כבעבר, ברצוני להבהיר גם עתה כי פעולותיה ופירסומיה של תנועת שינוי ממומנים מתרומותיהם של חברי התנועה ואוהדיה. אלפי אזרחים, מכל שכבות הציבור, תורמים מדי חודש סכומים בסדר גודל הנע בין 10—100 ל”ל“, איש כפי יכולתו. זהו ה„סוד“ היגוי של תנועת שינוי. תרומותיהם הן צנועות של חברי התנועה ואוהדיה, הן הן חלק המניע את המכונה. „בגדר פניו למערכת, העולם הזה“, כמו גם לשאר העיתונים, והצענו להם לבחון את אלפי התרומות המניעות מדי חודש לתנועה. אנשי „העולם הזה“ לא הגיבו להצעתנו.

„בימים אלו אף פנתה תנועת שינוי למפקד המדינה ובקשה כי יכלול במסגרת בדיקותיו וביקורתו את פעולותיהם של מקורות המימון וסדרי המינהל של תנועת שינוי. זאת, אף על פי שמבחינה

בכך, וישמח להודיע על כך, כדי לשמש מוסף לאחריים. מה יכול להיות נימוקו של תורם כזה להעלים את תרומתו? האם ניתנה התרומה מכסף שחור? האם זהות התורם או גובה התרומה יכולים לעורר חשד? איזה מניע יכול להיות לתנועה להעלים את הפרטים — כשהיא דוגלת בביקורת ציבורית, בי התנדבות אורחית גלויה, ובחיסול המשק המיסלגתי המתנהל מתחת לשולחן?

נחזור, איפוא, למיכתבו של מר ליינדר. מסתבר שהוא מורכב בעיקרו מהתחמקות ומתחשדות: ● הוא משמיע טענות לגבי טיב התרומות, מבלי שיהיה מוכן לאפשר בדיקתן. ● הוא מדבר באירוניה על „סוד גלוי“, אך מסתבר כי הסוד אינו גלוי. ● הוא מדבר על הצעה לבדוק את הנימוקים, אולי מתוך הנחה שלא נטרף לממש אותה. כשבאנו לבצע אותה, נסתבר שאין כל כוונה לאפשר זאת, ובמקומה באה הצעה לספק לנו נייר שאינו ניתן לבדיקה. ● ההיבטים על ביקורת מבקר-המדינה הן בגדר התחשדות בעלמא. מן הסוג הן גרוע ביותר השגור בפי עסקנים. כל הן מיפלגות כפופות כיום לביקורת של מבקר-ריש שונים — מבקר-המדינה, מבקר-הסוכנות, מבקר-התחשדות, מבקר-פנימי, ועוד. כפי שתנועת „שינוי“ עצמה מזכירה לנו מדי פעם, לא מנע הדבר שחיתות בקנה-מידה גדול ברוב המיפלגות. משום כך חוששני שאין הרבה ממש גם בתיקות הדובר „לשמש דוגמה“ למיפלגות אחרות. נדמה שהדוגמה היא הפוכה: „שינוי“ למדה מהר מדי את סיגנון העסקנים הוותיקים.

ועוד טענה בפי מר ליינדר, כלהלן: „במאמרו טוען מר ינאי כי חרף אמנון רובינשטיין הצליח להעביר החלטה כי „יערך מיסאל-חברים, ורק במי-דה ששני שלישים מחברי התנועה יחליטו על איחוד, רק אז ייערך דיון חוזר“. דברים אלו משוללי-יסוד עד כדי גי-חוף, ומן הראוי להביא את הדברים כהווייתם. מועצת תנועת שינוי החליטה כי כל החלטה בדבר איחוד עם כל גוף פוליטי, והתנועה-לזכויות-האזרח בכלל זה, תתקבל במישל כללי של כל חברי התנועה, לאחר שמועצת התנועה תעביר את המלצתה בנושא. קביעת מיסאל-חברים תהיה סופית ומחייבת. החלטה זו נתקבלה מן הנימוק הפשוט שכל החלטה בדבר איחוד בין תנועת שינוי לתנועה פוליטית אחרת, אשר משמעותה למעשה ביטול תנועת שינוי והקמת תנועה חדשה, מאוחדת, צריכה להתקבל על סמך החלטתם של כל חברי התנועה. ואין די בשאלה כה קרדינלית בקביעתה של מועצת התנועה.

„נפלא מבניתי כיצד עומדת החלטה זו בניגוד לעקרונות הדמוקרטיה. נהפוך הוא, לעניות דעתי, החלטה כזו יכולה לשמש דוגמה לכל הגופים הפוליטיים הקיימים בארץ, באשר להפעלת עקרונות הדמוקרטיה הלכה למעשה.“

על כך ניתן רק להשיב בצניטוט: ביום ה-20 בפברואר 1975 הופיעה בידעות אחרונות הידיעה הבאה, שלא הוכחשה: „מועצת שינוי החליטה אמש, ברוב של קול אחד, 25 נגד 24, שהשעה אינה כשרה להתמוג עם סיעת רצ"ז. עם זאת, הוחלט לערוך מיסאל בין חברי שינוי, כדי שיקבעו את עמדתם בשאלה. „אם חברי התנועה יצדדו באיחוד, ברוב של שני שלישים, תתכנס מועצת התנועה מחדש לדון בנושא.“

מכאן: (א) הכרעת הרוב אינה קובעת, אלא רק הכרעה של שני-שלישים — דבר שקשה להבין את בסיסו הדמוקרטי. (ב) הכרעת הרוב אינה מחייבת, אלא משמשת רק כהמלצה למועצה, וזו „תדון בנושא מחש“ ללומר ההחלטה האמיתית היא בידי עסקנים.

אם נוסח זה אינו — מן הדין היה להכ-חישו מיידי ביום פירסומה, ולא חזרה להופעת העולם הזה. ואם הנוסח הוא כנון — הרי דבריו של מר ליינדר הם הטעיה. מן הסוג המקובל בארץ בפי דוברים מיפ-לגתיים מן הסוג הישן.

הציע לשלוח לנו הצעת. השבנו לו באדיבות כי למיטמך כזה אין בעינינו כל ערך. לא מכבר פירסמה תנועת רצ"ז מאון מרשים, שהיה מלאכת מחשבת של טישושי ועירפול. לא ניתן היה ללמוד ממאון זה דבר והצידדבר לגבי פרטי ההוצאות של התנועה, מיספר שכירה וגובה משכורתם, ההוצאות האי-שיות של עסקניה, וכו'. כל מה שניתן היה ללמוד ממנו היה הפרט המדהים שתנועה זו הוציאה בשנה אחת, אחרי מערכת-הבחירות, סכום פנטסטי של 700 אלף ל”ל (וגם בכנסת) כימעט לא היתה מורגשת מבחינת הכמות והאיכות. (רק לשם השוואה: אף בשנה אחת מכל שנות קיומה לא הוציאה תנועת העולם הזה — כוח חדש, ואחריה תנועת מרי, אף עשירית מן הסכום הזה, גם בשעה שפעילותה הנמרצת בכנסת ובהסתדרות הפכה שפידבר.)

על כל פנים, מאון כולל, אף באישור רואה-חשבון נאמן (ואחרי פרשות-השחיתות האחרונות, שלכולן היה חיפוי של רואי-חשבונות מבורדים ביותר, נפגם בי-מיקצת האימון במוסד זה), אין בו פיתרון לתעלומה הכספית של תנועת „שינוי“.

תעלומה זו מתמצית בעובדות הפשוטות הבאות: לדברי מר מיתר, יראה המאון כי התנועה הוציאה במשך פחות משנה אחת של קיום כרבע מיליון לירות, וכי כל הכסף הזה בא מתרומות של אזרחים פרטיים, רובן תרומות קטנות. אמרתי למר מיתר שהדבר טעון בדיקה, ביגלל העובדה שמהלך לא היתה תנועה בארץ שהתקרבה אפילו לסכומי-תרומות כאלה, אם נוציא מן הכלל מיפלגות גדולות מסוג המערך, הסוחטות כספים תמורת מכירת זכויות, רישיונות והטבות אחרות. גם הליכוד, שראשיו מקיימים מאחרי ה-



כתבת-המריבה ב„העולם הזה“
לא עיון בחשבונות

קלעים יחסים מצויינים עם קברניטי המשק הממשלתי, יכול לגמול לתורמים בצורות רבות, השוות כסף. תנועת רצ"ז, לעומת זאת, הודתה במאונה כי במשך שנה שלמה מאו הבחילות אספה 8000 (שמונת אלפים) לירות — למרות שזאת תנועה חדשה, רעננה, טרייה, הת-נדבותית, אנטי-מימסדית וכו', שסיסמותיה זהות עם סיסמות „שינוי“ והפונה לאותו קהל בדויק.

אם אכן יוכח כי תנועת „שינוי“ הוללה בשטח זה מהפכה וביצעה דבר שלדעת כל המומחים אינו ניתן ללל לביצוע, תבוא עליה ברכה. אבל הדבר בוודאי טעון הוכחה מפורטת. מה גם שבחוגים הקרובים לתנועה רוחות זממן שמעות שונות, וביניהן שח"כ שולמית אלוני העבירה ל-תנועת „שינוי“ סכומים גדולים מקופתה השופעת, מתוך אמונה ששתי התנועות תתאחדנה. בדיקה משמעותית פירושה: האפשרות לעיין בספרים, לבדוק קבלות, לזהות תורמים ולוודא שאכן אלה תרומות בתום-לב. בשיחה פלפולית עם אמנון ריר בינשטיין, אחרי פירסום הכתבות, הוא עצמו הציע זאת.

לא ברור לי מדוע אין הדבר אפשרי. גם לא הצלחתי לקבל על כך תשובה ממר מיתר. הרי אין זו בושה לתת תרומה לתנועה כה חיובית כמו תנועת „שינוי“? הדיפק, מי שתורם לה, בוודאי מתגאה



אמנון רובינשטיין
לא פריחה משולמית

וביקשני לסכם עימו את פרטי הביצוע. הודענו לו שאנחנו מצויינים לעבור על רשימות התרומות שהגיעו לתנועה, וב-יחוד על רשימת התרומות הגדולות. מר מיתר נדהם. נאלצנו לקרוא באוזניו את נוסח המכתב פעמיים, כדי להוסיח לו שאמנם הועלתה הצעה כזו מצד מרכז תנועתו. אחרי כמה מליצות, הודיע לנו מר מיתר החלטית שהדבר אינו בא בחש-בון. „אינני טיפס כזה“, הוסיף.

תחת זאת הודיע לנו מר מיתר כי תנועתו עומדת לפרסם בעתיד הקרוב מאון של התנועה, באישור רואה-חשבון מוסמך, שיכיל את הסיכום הכולל של ההכנסות וההוצאות, כולל התרומות שנתקבלו. הוא

לפני שבועיים

בצאתו לדרך -



אמרי לו סע ברכבת

כן השפיעו על בעלך שוסע ברכבת, שם הוא וכול להנפש... לקרוא את העתון בנחת ובהרחבת הדעת... להתכונן בנוף הנאה החולף ליד החלון ולהנות מספל קפה מהביל ומשיב נפש... למה להתעצבן באם אפשר להנפש... למה מתח כאשר אפשר לתת מרגוע לעצבים... ברכבת הוא יגיע למחוז חפצו במהירות ובנחת ויאגור מרץ וכוחות ליום עמל התובע ממנו גואמזים כה רבים. הנוסע ברכבת אחת - חוזר שנית ואף ממויץ על כך בפני חבריו.



כך נשוחח עם ילדינו על המין

בדרך מהירה, מנוסה ומתוכננת

בעזרתו של ד"ר רונלד פיליפי תוכל ללמד לדון ולשוחח בפשטות ובחופשיות עם ילדים מגיל הגן ועד להתבגרותם. ספר זה הוא ביטוי לגישה חדשה של הסברה מינית. תהיה מסוגל להסביר "אגדות" ועובדות בסיסיות על המין. בספר מודגשת החשיבות שבדו-שיח, בכנות שבהבעת רגשות ובסיי פוק הסקרנות. מלווה ציורים.

המחיר: 16 ל"י

הוצאת ספרים אחיאסף בע"מ
רח' יוסף נשיא 13, תל-אביב, טל. 283339

תן טרמפ לחייל

למד בביתך בהתכתבות

המכונים הבריטיים - המוסד החוקי והמונחה בארץ להקיף ניות השכלה בכחב מציע לך ללמוד בביתך את המקצועי עות הבאים בשיטות שנוסו בהצלחה בארץ ובחולל. הלימודים הם תחת פיקוח ובדרכת צוות מורים ומפקי חים שהם מוכיחי כוחות ההי ראה בארץ.

20% הנחה לחיילים בשיירות פעיל

לשם קבלת פרטים מלאים מלא את החלוף הרציב ושלה בחקדם אל המודר ליעוץ מקצועי ת.ד. 114 נננ תל-אביב. ה.ע. 12.3 010 מעונין בקורס - שם כתובת - טל.

אנגלית ושפות אחרות

1. אנגלית למתחילים
2. אנגלית למתקדמים
3. אנגלית כולל
4. אנגלית למשתלמים
5. אנגלית לבחינות בגרות
6. אנגלית בתקליט
7. קורס פונדנציה מסחרית באנגלית
8. צרפתית למתחילים
9. ערבית מדוברת
10. ערבית ספרותית
11. גרמנית למתחילים
12. עברית - שיפור השגנון
13. עברית - שיפור הלשון וההבעה
14. כתיב עברי
15. עברית למתחילים
16. עברית למתקדמים
17. עברית למשתלמים

הכנה לטכניון ואנגליה לאוניברסיטה

- לרשות הלומדים בקורס יעמדו יועצים לעזרה אישית בסניפי המכונים הבריטיים
1. הכנה לטכניון במתמטיקה
 2. הכנה לטכניון בפזיקה
 3. הכנה לאוניברסיטה באנגלית

קורסים אחרים

1. עיתונאות ויחסי ציבור
2. פסיכולוגיה
3. מורים מוסמכים

* בגרות ומוקדמות

לרשות הלומדים בקורס יעמדו יועצים לעזרה אישית. סניפי המכונים הבריטיים

1. הכנה לבחינות בגרות
2. הכנה לבחינות מוקדמות

אלקטרוניקה - בניית נוכשיר רדיו ואזעקה

1. אלקטרוניקה ורדיו מעשי (כולל מעבדה ללימוד בניית מכשיר אזעקה ומכשיר רדיו)
2. קורס יסודי באלקטרוניקה
3. קורס יסודי בטלויזיה

הנהלה חשבונות ומדעי המסחר

1. הנהיח למתחילים
2. קורס כללי בהנהיח
3. חש"ב בונאות למתקדמים
4. הנהיח מיס
5. סוג 1
6. הנהיח סוג 2
7. מנהלי חשבונות
8. ראית מופלמים
9. תמחיק חשבון
10. ארגון וניהול עסקים
11. קורס פונדנציה מסחרית בעברית
12. פקידות ומזכירות כללית
13. מסחר פיננסי וחמשק
14. תורת הכלכלה

אכונות שינושית

1. גרמיקה שימושית
2. ציור



מינורי ייעוץ והרשמה. המודר ליעוץ מקצועי תל-אביב. 224769 שער רוטשילד 33 טל. 224162 שעות הרשמה: 8:00 - 20:00 ללא הפסקה 667040 חיפה. נורדאו 30 טל. 224769 יר ישרים: ההסתדרות 22 טל. שעות הרשמה: 8:00 - 20:00 ללא הפסקה

* לחיילים משוחררים ע"פ החוק - לימודים חינם.

ההרשמה בהתאם לחוק חיילים משוחררים שומדת לפוג במרץ. הירשם עכשיו! לפרטים פנה למשרדי היעוץ וההרשמה

דלילה

הבושם הנפלא-לאשה והמפתה

Delilah

סיפוריאהבה לאיבמקומו

לצער הרב, בגיליון האחרון של ה' עולט הזה (1957) גיליתי דבר, שחשבת שכתב נרפאתם ממנו. כתבתם על פרשת האהבה של אשר ידלין ועורכת-הידין, חברי תרלעבודה סליה ליבני.

לצער, אני אומרת, כיוון ששמתי לב כי לאחריה התחלתם נזהרים מפגי' עה אישית באנשים, גם כאשר אלה היו דמויות ציבוריות שמעשיתן חם נחלת הציבור כולו — אפילו לדעתי.

אלא שהפעם נכשלם, לעניות דעתי, כמה שמכונה FAUX PAS. אין לי שום דבר נגד סיפוריאהבה יפים, גם-אם ה' צדדים הנוגעים בדבר אינם משתדלים כלל להסתירם. אבל בכל-זאת יש הבדל בין סיפור כזה לבין סירטום סומבי מעל דפי עיתון, בהתחשב בעובדה שבמיקרה מסויים זה מדובר בגבר נשוי ואב לילדים. אני רק מקווה שזו היתה באמת טעות של שיקול בלתי-נכון, ולא שיבה לשיטה שנגקטה עלייכם בעבר ונדמח וזיה לי שהתכרתם ממנה.

נורית יחוראי, תל-אביב

● העולם הזה שקל את הפרשה לגופה והחליט כי מאחר שהיא נודעה בפומבי, והמשכה הפוך בוודאי מאורע ציבורי, אין מניעה לפירסום.

תגובה על פירסום

בכתבה תחת הכותרת „עורכי-ידין ספורי טיביים“ (העולט הזה 1955) נאמר בין השאר: „...לגבי מיקרהו של קינן, ובתאש' מות שהועלו נגדו, טוען יואל כץ, כי יש לברר את העניין לגופו, ולהגדיר לאיזה אתיקה הוא מתייחס, מי שפסטי או עיתור נאית...“

ציטוט זה המייחס לי אינו נכון. לכתב' כם, אשר התקשר אתי ושאל לדעתי על ענייניו של חנוך קינן, השיבותי שאינני נוקט ואיני מוכן לנקוט כל עמדה לגבי עניין זה.

על תשובה זו חזרתי מיספר פעמים בי אותה שיחה. אבקשכם לפרסם את תגובתי זו על הפירסום המסולף.

עו"ד יואל כץ, תל-אביב

● כתב העולם הזה דיבר עם הפרקליט לפני הפירסום, והערה על בעיות האתי' קה היתה במיטגרת דיון כללי בבעיה הנדונה.

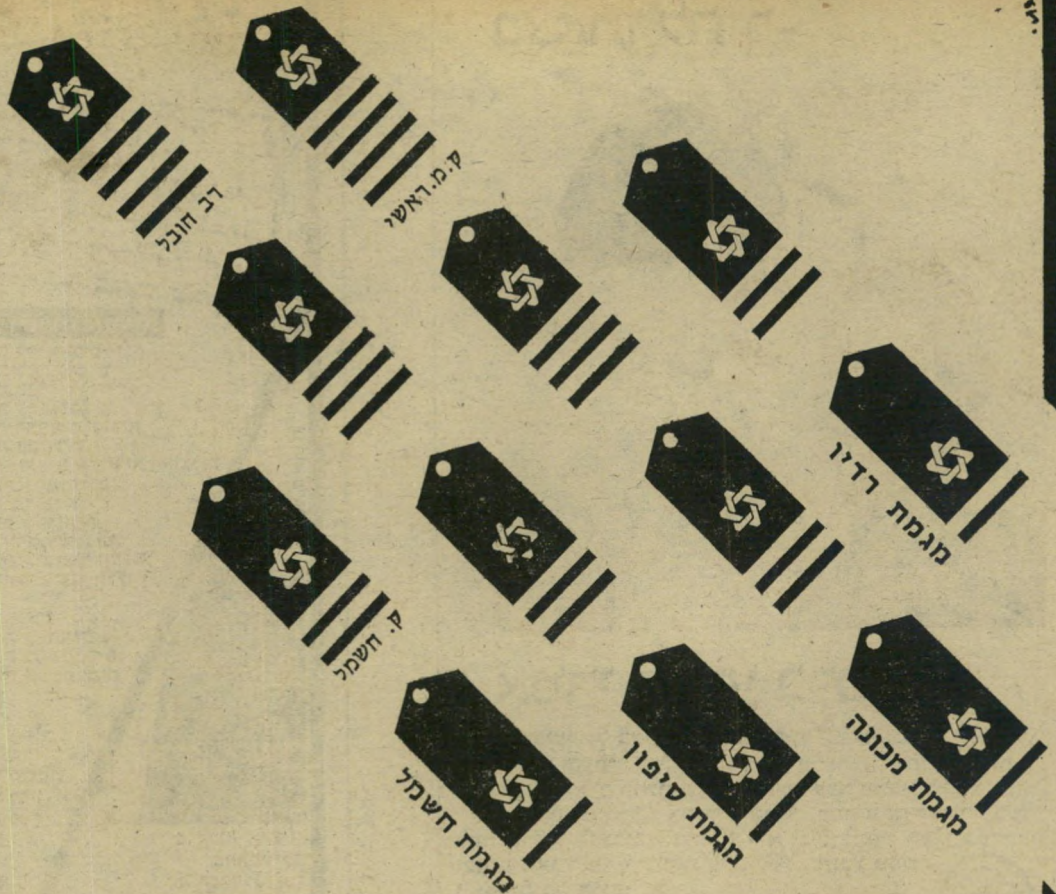
ביאמוין צריך לשלם

הוספתתי לקרא במדור תמרורים (ה' עולט הזה 1956) את הידיעה על מותו של מרדכי שטרן, בדיוק בנוסח שפורסם בי עיתונות. בתחילה חשבת ששכתתם את „תרומתו“ של שטרן למאון רסקו, ואת



דן ביאמוין
כמה יקבל הקורא?

הכספים שהיה צריך להזרים כדי לכסות על הפסדים שנגרמו כתוצאה מניאולו. מורו שבעתיים היה לקרוא על ההפסדים הנוכחיים של רסקו, וכי האיש הורח מאחר שהיה אחראי להפסדים בשנות ה' שישים. האם אי-הרצון לפגוע במת, או



עלה בסולם הפיקוד הימי!

בחר לך במגמה המתאימה לכישוריך וצא למרחבי הים!

אם הינך משוחרר צה"ל, בוגר 12 שנות לימוד ובריאותך תקינה, פנה לרשות לחינוך והכשרה ימיים ברח' נתן (קייזרמן) 11, חיפה, ת.ד. 1909 (טלפון 64 17 58 / 9 - 04) או בתל-אביב בבנין 'מגדל שלום', קומה 28, בימי ב' בין השעות 9.00 - 13.00.

היה קצין בצי הסוחר

הרשות לחינוך והכשרה ימיים

לשכת הטיסום המשלוח

לאנשי העילית

מסג'יסטית

רח' טרומפלדור 12,
דירה 7, תל-אביב,
טלפון 59855
גם בשבת

את מחפשת אושר. בחיים?

ב„מטרימוניאל“ תמצאי את החסר לך סני עור היום ל„מטרימוניאל“.

„מטרימוניאל“, עמאי 23, ירושלים,
טלפון: 02-234334

תן טרמפ לחייל

קצר וצמוד

14% ריבית שנתית מצטברת או 6% ריבית + 100% הצמדה של הקרן למדד. (למפקידים ל-60 חודש)

התכנית היחידה הנותנת ברירת הצמדה כבר לאחר 24 חודש

הבנק הבינלאומי הראשון לישראל בעיים

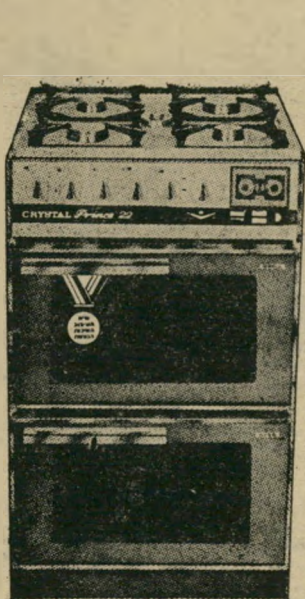
סניף ראשי: שד' רוטשילד 39 ת"א, טל. 293251

למרות ההתייקרות

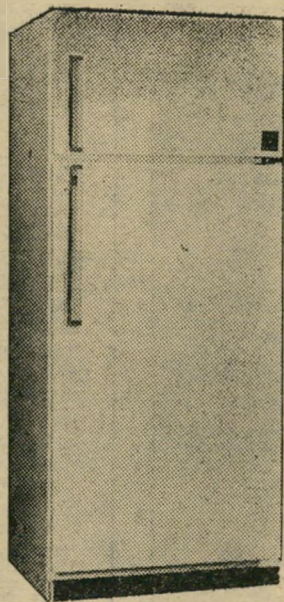
אנו מתשייכים..

זו ההזדמנות שלך
לרכוש אחד ממוצרי קריסטל המעולים במחיר מוזל
היכנסי עוד היום ורכשי

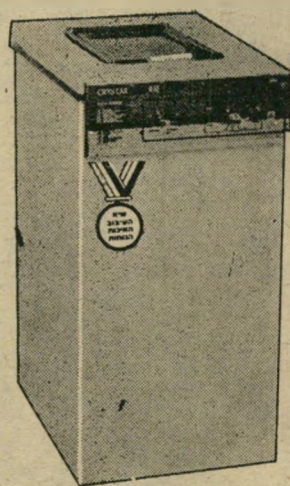
טיב יוקרה * שיצוב



תנור בישול "פריגס"



מקרר פרוידנט



מכונת כביסה "לידי"

קריסטל

גם בעוד 20 שנה
תהיי מאושרת עם

איידיתו של עורך מדור תמרוים, גרמו לכך?
ועניין נוסף: בסיפרו יופי של מילחמה ביקש המחבר, מר דן בן-אמוץ, שכל מי שיקרא ספר זה מבלי שיקנה את הספר, לשלם לו את חלקו. לא קראתי ספר זה, אך דרישתו נשמעה לי הגיונית ביותר. לכן התאכזבתי מאוד כאשר לא קיבלתי ממר בן-אמוץ תשובה (וכסף) כשפניתי אליו בקשר לסיפרו קריעה תחה. בגלוייתי אליו טענתי כי קטעים רבים המופיעים שם הודפסו קודם בהעולם הזה, במסגרת מדורו הנהלת חשבונות. בקורא ותיק של העיתון שילמתי כבר פעם, לדעתך, עבור קטעים אלה, ואין כל סיבה שאשלם עבורם שוב.

מר בן-אמוץ לא יצא אפילו ידי חובתו בכך שפירסם קטעים שלמים שהופיעו כבר בעיתונכם. את הסכום שעליו להחזיר לקורא מסוגי, אני משאיר לשיקול דעתו. ב. דויטש, ירושלים

גן 1939 או גן 1952?

זיהיתי את עצמי בתמונת גן-הילדים ש"פירסמתם (העולם הזה 1954), וברשותי תמונה כימעט זהה לזו שהופיעה בעיתונכם. אני עומד ראשון משמאל, בשורה האחרונה, ליד הגננת חנה.

רציתי רק לציין שהגן, שהיה ברחוב דיזנגוף 212, לא היה "אכסקלוסיבי", וכי



יאיר הראל והגננת חנה
מתי והיכן -



משה ליפשיץ
- היה חג?

התמונה היא משנת 1939 ולא 1942 כפי ש"ציננתם".
מעניין איך הצליח הקורא משה ליפ"שיץ (מדור "מיכתבים", העולם הזה 1955), לזהות את עצמו ואת חגן במקום (מול מיגדל-שלום, לדבריו), ובזמן (1952, לעומת 1939) שלא היה בהם.

יאיר הראל (הקה), תל-אביב

מחרל נוסף בחרמון

באנו, ראינו, נדפנו. הגענו לאתר ה"חרמון ביום רביעי, 12.2.75, יום-שמש נפ"לא. על-מנת להחליק על השלג, וקיבלנו רושם עגום ביותר.

האתר מוחזק ומופעל בידי חברי מושב שכן בשם נווה-אטיב, והרושם שקיבלנו הוא שהם אינם מעוניינים להפעיל את האתר בימי-חול, להנאתם של כמה עשרות מחליקים. בהגיענו ביום רביעי, התפתל טור ארוך של מכוניות לפני מחסום צבאי. התשובה הלקונית שקיבלנו מפי הייל-מילואים במחסום היתה: "האתר סגור, וההוראה שקיבלתי היא לא לתת לרכב לעלות."

רבים מהאנשים סברו שהגורם הוא סיי"בה ביטחונית כלשהי, ולא היה כל גורם מוסמך במקום שזים סברה זו. שהתבררה כמוטעית לחלוטין. החלטנו לעלות לאתר (חמשך בעמוד 12)

מייבצע מיוחד לחיילים

כל חייל שיחתום בחודש מרס מנוי על

העולם הזה

יקבל הנחה של

40%

השבועון יישלח רק לדואר הצבאי

זוטא חדש חזר

ויש בו עשרות אלפי זכיות מידידות בסכום כולל העולה על מיליון ל"י!
הנמצאות עכשיו * בכל דוכני הפיס.

מפעל הפיס



איזה קולות מוזרים נשמעו בשיחת

אריק שרון עם המטכ"ל?

מיכתבי-אדהדה רבים, וגם מיכתיבי שיטנה וועם רבים. אחד המיכתבים, שהגיע אל העורך כים, הכיל את תמונתו של **יאסר עראפאת**, ועליה כתור בת: "המשיכו במיפעלכם, יא-סר". עורכי התוכנית תלו את התמונה, יחד עם מיכתבים סי-קנטיים אחרים, על לוח-המור דעות שבחדר המערכת.

העיתונאי **יגאל לב** יצא לפריס לחופשה, והחל מנהל שם משאומתן על הוצאת סיפ-רו שמש שחורה. כיוון שהתכוון לפוש, לקח עימו ספר עבי-כרס. עם הגיעו לפריס השתכן ב-מלון בכיכר להירסובליק והיה נוכח במיכר בשעה שנערך בה שודי-הבנק, שבו חטפו השודדים בני-ערובה וקיבלו 100

בה שערכו עובדי רשות השי-דור. כתב הרשות **רזי בר-קאי**, התחפש לקוף ותלה על עצמו ישלט, בו היה כתוב: "אני לא **משה חובב**". **שמרי רח** אימבר, שפוטרה על-ידי חובב בגלל פרשת בתי-השיר מוש, והוחזרה לאחרי-מכן ל-תפקידה, ניגשה אל חובב ו-שאלה אותו ללא גיד עפעף: "תסלח לי, אולי אתה יודע איפה יש פה בית-שימוש?" שמירה קשרה בין שתי צמור תיה הארוכות סרט, שבו היה כתוב: "רציתי להתחפש ל-**כנר**, אבל איבדתי את ה-חיד".

עם הפסקת התוכנית ניקוי ראש, סיפרו עורכיו שב-תקופת הקרנת התוכנית קיבלו

המקום היחידי בעולם שבו היא מוגנת הוא אולם סינ-מה אחד.

בתוכנית שהוקלטה בקי-בוץ סאסא, ביקשה אחת המ-רואיינות, המשוררת **אריאלה הרן**, מלני פאר לאפשר לה לנצל את ההזדמנות ולמסור דרישת-שלום לאברהם גמר, מנודני לילהאמר, היושב ב-כלא בגורווגיה. לחברי קבוצת שילר, שעליהם נמנים גמר ו-הרן, נודע כי אחרי השעה תשע בערב קולט גמר, את שידורי הגל הקל מישראל, בעזרת מק-לט שהעמידו לרשותו שילטור-נות הכלא.

באווירה של חיסול חשי-בונות אישיים התנהלה המסי-

גם הוועה של מלון סאבו אינה יכולה להשתיק את ההומור הישראלי. כבר למחרת היום נולדו הבדיחות הראשור-נות. כך, למשל, טען הצייר **משה ינאי** שתל-אביב הוכ-רזה כאזור-ספר, וכי ח"כ יו-סי שריר החליט להעתיק את מקום-מגוריו מקריית-שמונה אליה.

גם עם קבלת מינוי-החירום שלו לא קתה לשונ החדה של האלוף (מיל.) **אריק שרון**. לא-מכבר צילצל אליו אחד מאנשי המטכ"ל לחוותו. אריק קיבל את השיחה במכ-שיר המתקן בדירה-הצאן של החווה, שבו היו באותה שעה כאלף ראשי-צאן, ביגלל גשם שירך בחוץ. "מה הקולות הי-מוזרים האלה בטלפון?" תמה קציני-המטכ"ל. השיב אריק: "הקולות המוזרים הם לא בצד הזה של הקו".

בהצגת-הבכורה של ערב השירים אותו מגיש **יהורם גאון**, נכח באולם גם ראשי-הממשלה, **יצחק רבין**. כי-תום ההופעה, כשביקש רבין ללחוץ את ידו של הזמר, ניג-שה אליו אשה קשישה, לחצה את ידו בחמימות ואמרה: "אני מתפללת למענך כל יום, שתח-זיק מעמד ושתצליח". רבין הי-גבוך מילמל "אני אשתדל ל-הצליח. אני אשתדל" ופנה מן המקום. מבלי לדעת כי האשה היתה אמו המפורסמת של יהור-רם.

כמה כסף עלו למדינה הזיקוקים-דייגור שנורו בלי-לות-העצמאות? השבוע סיפר **יצחק אריאל**, מזכיר הווע-דה לחגיגות יום-העצמאות ב-מרכזה-הסברה, כי השנה לא יהיו זיקוקים. כשנשאל מדוע, השיב כי לא יהיה זה מתאים לשרוף השנה חצי מיליון ל-רות בעשר דקות.

עם התגברותה המחוד-שת של השינאה בין ראשי-חרות וה"כ **שמואל תמיר**, הם מספרים זה על זה סיפורים מן החצר. אחד הסיפורים, בסי-אנשי חרות: ערב חתימת הס-כס-הליכוד, ביום הבחירות ל-הסתדרות, התקיימה ישיבה מארחות, שהתחילה בצח-ריים. נמשכה ללא הפסק כל הלילה וגם למחרת הבוקר. ב-בוקר הביאה מזכירתו של תמיר, **נורית חפין**, סנדוויי-צ"ים לבוס שלה ולחבריו. תמיר וחבריו ישבו ואכלו. מבלי לה-ציע מזון לאיש, לתדהמתם של ראשי החטיבות האחרות, ש-נשאר רעבים.

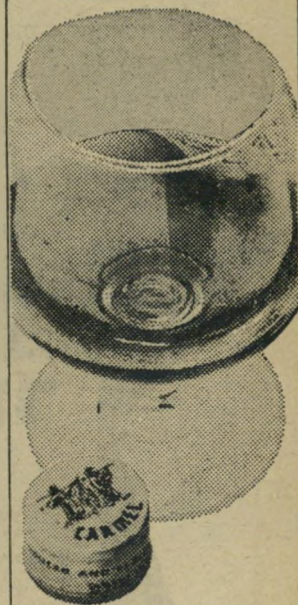
בעת הקרנת החגיגות של הסרט אנג'לה, בכיכובה של **ברברה סיגאל**, שנערכה בתל-אביב, פיהק הקהל המ-כובד פעמים רבות לאורך הי-סרט המתמשך והמשעמם. הי-יחידה שנתנה דרור לרגשותיה היתה השחקנית **שלי וינטרס**, שנכחה בהקרנה. במהלך הסרט אמר כוכב הסרט לברברה, ש-הוא מעדיף להיות איתה בפנים מאשר לבד בחוץ. וינטרס קמה על רגליה ואמרה בקול רם: "אני מעדיפה להיות עכשיו ב-חוץ מאשר עם הסרט הזה בפנים". ועזבה את האולם ב-הפגנות, לתהדת הנוכחים.

אגב, בעת הופעת-ההוד-דהות שערכו אמנים, יום לאחר ליל סאבו, באולם סינמה אחד, עלתה שלי וינטרס על הבמה ואמרה בהתרגשות כי, כיהודיה,



לאנשים הנכונים

777 ברנדי בינלאומי



כרמל מזרחי

מיקני ראשון לציון וזכרון יעקב



חתונת האילנית

שנות-קיימה ביוני השלי-שי שעבר, הפכה מיפגש חברתי של בדרני-הצמרת הצעירים בארץ. אילנית - או, כשמה האמיתי, חנה צח - נישאה ליודיה מזה מחצית השנה, נחום גת (למעלה מימין) שהוא נהגיס במיקצועו, וממנהלי חברת המעלות, "עודרם". אחד האור-

חים היותר עליונים היה אבי הכלה יעקב דרזגר, (למעלה משמאל), ואילו אורח-הכבוד היה בעלה הראשון, שלמה צח, המכונה האילן של "אילן ואילנות" (למטה מימין). אורחים נוספים במסיבה היו הברדנית ציפי שביט, הזמר דני מסינג והצמד "חומה ומינדל" שהם ילדי הטיפוחים הי-נוכחיים של שלמה צח (למטה משמאל).



רצונך העז והכן לשמור בסוד את המתרחש בחייך ובחיי זולתך, בעיקר בתחום האישי, אינו צריך להביא לכך שתתקי את עצמך לחלוטין מן המחשבות על העבר. היוזרי כמורכב גם מנטייה מוגזמת להשמעת שקרים קטנים, אשר כידוע, סופם להתגלות. חיי את ההווה במלואו.



טלה
21 במרס -
20 באפריל

אל תהיה שיטחי, אל תתלהב ואל תסתנוור מברק חיצוני. אל תאמין להבטחות של אדם הקשור בעבודתך, ובדוק היטב את העובדות. השבוע יוסר המיכשול שמנע את התפתחותם של יחסיך עם אדם קרוב מאוד. נצל את זה, והתקרב לאותו אדם. השבוע אינו מתאים לפגישות רומנטיות עם אנשים שאינך מכיר היטב, וזמן רב. בת שור — החברה שלך מסדרת אותך. במקום לדאוג לעניינים שלך, היא דואגת לענייניה.



שור
21 באפריל -
20 במאי

למרות האהדה וההבנה שהאנשים הקרובים אליך מגלים כלפיך, תיאלץ לפתור את הבעיה המציקה לך בכוחות עצמך. נסיונותיהם לעזור לך ייכשלו, ויוסיפו מתח מיותר למצב שהוא גרוע בלאו הכן. הפתעה נעימה צפויה לך השבוע, וכן אפשרות לגמול טובה ליוזרי.



תאומים
21 במאי -
20 ביוני

אט-אט, מתחילים מאמציך המהוססים לשאת פרי. דאג שלא יקלקל לך את העניינים, ועוד יותר — שאתה עצמך לא תקלקל לעצמך, מתוך שינאה עצמית. זכור שלא רק אתה אדם עם כבוד עצמי. סרטגית: הוא אוהב אותך, אבל אם תלכי בדרך שהחלטת כלפיו, את עשויה להפסיד אותו. כסף ממקור סמוי יגיע לידידך, הוא יעזור לך בעסקים.



סרטן
21 ביוני -
20 ביולי

בתיזוגך נמצאת במבוכה נוראה, ואולי אפילו במשבר. ממש מוזר שלא הצלחת להבחין בכך עד כה. כדי לנסות לחלצה ממצבה הקשה, אותו היא מתאמצת להסתיר ממך, אל תסתער עליה חזיתית, כי אם בחר באיגוף ממושך, תוך ביצוע פעולות הטעייה, כך תגיע אל הפיתרון.



אריה
21 ביולי -
20 באוגוסט

חוב ישן וגדול, אשר זמן רב העיק עליך, ייעלם השבוע. אותו נושה, שבעבר ידע להיות כה תוקפני, יוותר לך עליו במפתיע. דבר זה ייתן לך מישנה מרץ, ויסייע לך להגשים את שאיפתך העיקרית בעתיד הקרוב ביותר. יחד עם זאת, גם חיי האהבה שלך, עם בתי-זוגתך הקבועה, יפרחו ויגיעו לשיאים חדשים. הרבו לצאת לבלות.



מזלולה
21 באוגוסט -
20 בספטמבר

אם את מתעקשת — יש כל הסיכויים שהעניין יעלה כפי שאת מקווה. אם לא — את יכולה לשכוח ממנו. אל תחכה, השבוע, לרומנים גדולים או סוערים במיוחד: מוטב שתרכזו בתיקון קשריך עם הידידות הי וותיקות שלך. כסף מועט זורם לקופה: אל תחמיץ נסיעה דרומה: היא תראה כשיגרתית, אך לבסוף תתברר כדאית. לבשי יקררק בהיר.



מאזניים
21 בספטמבר -
20 באוקטובר

משונה מאוד. אתה מגלה הבנה נהדרת לבני אדם השבוע. גם האחת שפגשת שפכה את ליבה בפניך מהר מדי בהתייחס לזמן הקצר שאחת מכירים. ובמקביל אתה מגלה חוסר הבנה לנציגים הרשמיים של החוק ומוצא עצמך מסתבך איתם בדברים שהתחילו במהיבך. שלוש בעצמך.



סקורפיו
21 באוקטובר -
20 בנובמבר

מתנה בלתי צפויה מקרוב-מישפחה או מידיד קרוב. קבלי אותה והחזירי לו כגמולו. לך, בת קשת, מצפה שבוע מלא חוויות. פעולה אותה מתכנן כבר כמה חודשים, תתבצע השבוע לשביעות רצונך. סוף השבוע מתאים לנסיעות ארוכות. זה גם יפגיש את המתח שהצטבר בך. היוזרי באופן מיוחד מן הנסיעות לטווח רחוק. לא שנסקפת לך סכנה פיזית, אלא שהתוצאה תפריע לך בעתיד.



קשת
21 בנובמבר -
20 בדצמבר

השבוע יעמדו בפניך אתגרים חדשים, ועליך יהיה להתאמץ כדי להוכיח את כשרונך ויכולתך. בת גדי — היוזרי לא להסתבך בסערות רגשיות העלולות לגרום לך לאכזבה. בקורירות, תפיקי מהרפתקאותיך הרומנטיות הנאה במקום הסבל והצער הרב שהיה מגת חלקך עד כה.



גדי
21 בדצמבר -
19 בינואר

הזעזוע שעברת מתחילת החודש מוסיף לתת את אותותיו. אולם לא די לחשוב כך — אתה חייב גם לעשות משהו כדי לשנות את אותו מצב. זכרי שאת יכולה ליפול בפח, בייחוד עם בן מזל קשת או שור. אל תהססי לנתק את הקשר. בגד בצבע חום ירומם מצב רוחך הגרוע.



דלי
20 בינואר -
19 בפברואר

אחת מתוכניותיך להשבוע תקלקל, אך לא נורא, מפני שבמקומה תבוא אחרת, מוצלחת לא פחות. ידיד ותיק, אותו לא פגשת זמן רב, יביא עמו הפתעה נעימה. בת דגים — השבוע תפגשי אותו, סוף סוף. אם תתנהגי כשורה, תכבשי את ליבו. השבוע היטב על כל מה שאת עושה או אומרת, זה ישתלם. לבשי הרבה אדום.



דגים
19 בפברואר -
20 במרס

אנשים

בערב, כדי לא להפריע את טכס קריאת ההגדה. אולם אלה שלא יספיקו לסיים את ההגדה עד שעה זו, מוזמנים עליידי הרב שמואל הכהן אבידור להתארח אצלו בלי-הסדר הר פרטי שלו, בבימויו של פול פאלינג'ר. אבידור יארח בי ליל-הסדר שלל אמנים ידועים, אשר כל אחד מהם יקרא פיסת-הגדה לפי הנוסח אשר היה נהוג בבית הוריו. בין האמנים שיקראו את ההגדה: חנה רוכינא, שמעון פינקל, מישא אשרוב, שלמה ברישביט ואיפריה גרוסי קא.

מיליון פרנק תמורתם. שבוע לאחר-מכן היה עד לקרב-הייר יות בין הכנופיה היהודית של האחים זמור והמישטרה. כאשר נסע, כעבור יומיים, ל-גרמניה, הגיע לשם בעיצומה של פרשת הטיפתו של פטר לורנץ. לב ראה כי לא יוכל לתפוס שלושה באירופה, עלה על מטוס לישראל והגיע ארץ צה בליל הסאבוי. אגב, הספר שאותו לקח עימו לאירופה היה בעידן האלימות, מאת פרופסור יעקב טרמון.

שידורי לילה-סדר בטר לוויה יחלו רק בשעה 9.00



בועז שרעבי וגדי יגיל
גם הם נכחו בחתונת האיל-נית. בועז היה תגלית אישית של אילנית, ואילו גדי מופיע איתה כרע בסיבוב הופעות. כשנכח גדי לדעת שאולו במסיבה הצל-חות, נטל מפיה, ניקה צלחת משומשת של אורח אחר והשתמש בה.



רבקה מיכאלי
ידידה ותיקה של אילנית, בחב-רתה של פרדריקה סגל, שבמאב שלה ביפו התקיימה מסיבת-החתונה, אחרי שהטקס נערך בר-בנות. היא היתה אורחת פעילה מאוד במסיבת החתונה. למטה: השחקנית יונה אליאן, אשתו של ששי קשת, בחברת שותפה לבוטיק, חיים צח, אחיו של שלמה שנישא גם הוא יומיים לפני כן.



(המשך מעמוד 9)

ברגל, על-מנת לברר דברים כהווייתם. התברר שהרכבל חסום עלידי שלג ויש לפנות אותו לפני שהרכבל יוכל לפעול. הובטח לנו, עלידי האחראי במקום, איש גווה אטיב, שלמחרת בבוקר בטוח שהשלג יפונה, ונוכל להחליק.

על סמך הנאמר לנו, בילינו את הלילה בראש-שינה, ולמחרת בבוקר, בהגיענו לאתר (הפעם ברכב) — לא דובים ולא יער. הרכבל היה עדיין חסום בשלג, ומצאנו שם כ-10 אנשים נרגזים מתוכחים עם האחראי במקום. התברר שהם טילפנו מ"תל-אביב לנווה-אטיב השכם בבוקר, ונאמר להם שיבואו, האתר פתוח. האתר, למעשה, היה סגור.

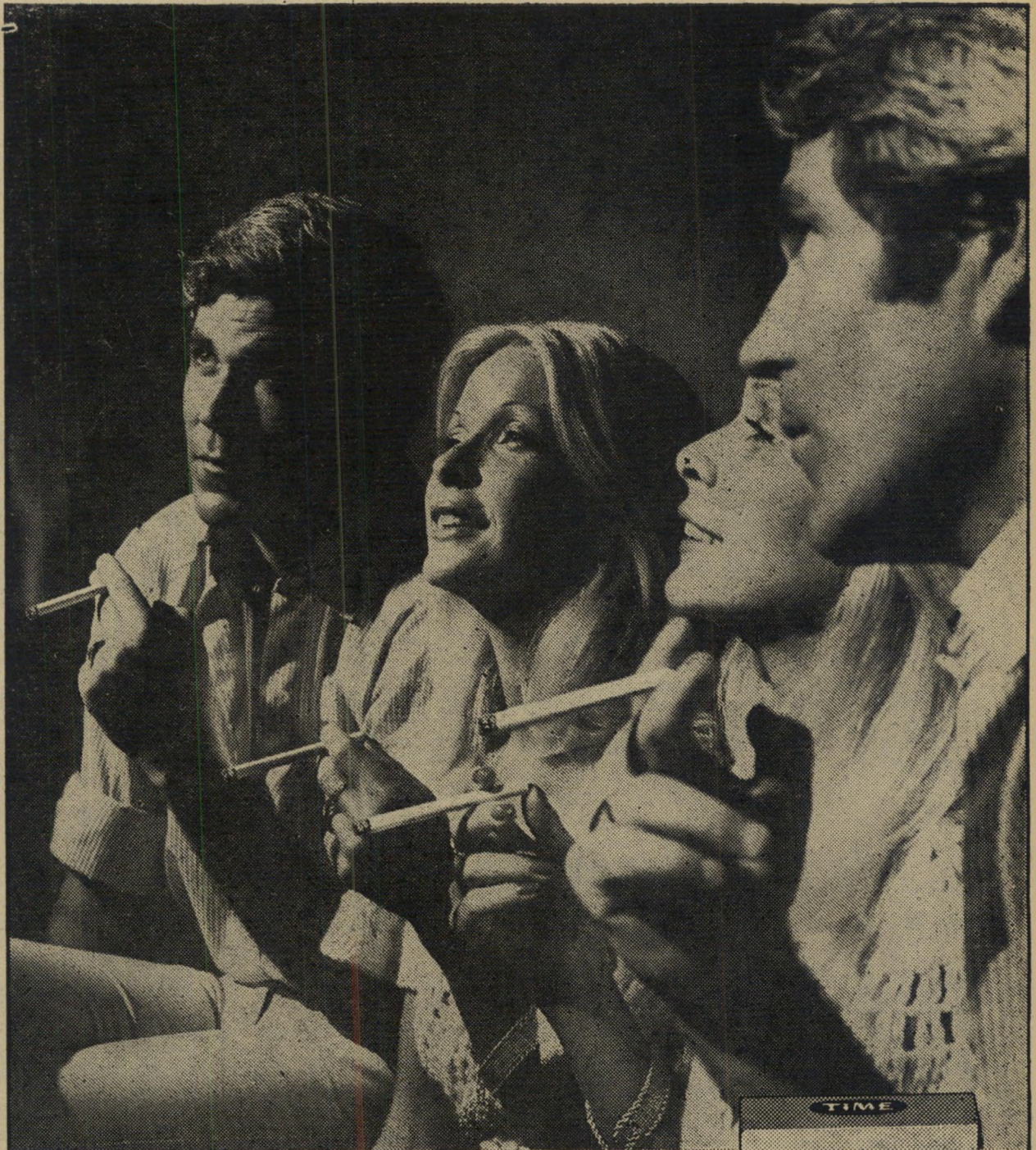
את השלג סביב הרכבל ניקו ארבעה אנשים, ואילו כ-10 אחרים ניקו את הספסל לים והמישטח שלפני הקופות. דבר שלא היה נחוץ כלל להיפעול הרכבל. ניקוי זה התבצע כהכנה לשבת (כשיש הרבה פרנסה). ניתן היה להפנות את מנקי המישטח לרכבל, על-מנת להחיש שם את העבודה, וברגע שינוקה הרכבל להעביר את כולם לניקוי המישטח, כשהרכבל עור בר-בזמן — אך, כאמור, לאנשי נווה-אטיב לא היה איכפת שאנו לא נחליק.

הרכבל החל לפעול רק בשעה שתיים אחרי-הצהריים באותו יום, אבל כבר לא היה טעם להחליק, משך שעה אחת. אנו מציעים לשקול את העברת האתר לידיים יותר טובות, שאיכפת להן. **שדום גלפמן, שלומח צור, חיים צליק, דוד דהיכוסון, תל-אביב**

שבה — לא לליגלוג

נימת הליגלוג שניכרה בכתבתו של יוסי ינאי „גט מתחת לחופה“ (העולם הזה 1956) כלפי ח"כ מרשה פרידמן, אינה במקומה.

אני חושבת שמאמצייה של גב' פרידמן להשתחרר מהתלות שאותה כפתה עליה



have a good TIME

סיגריות "טיים" נמכרות יותר מכל יתר הסיגריות גם יחד ויש סיבה טובה לכך — סיגריית "טיים" באמת טובה



תערובת אמריקאית, תוצרת דובק, ערבות לאיכות

© 1956 L.L. Adair

T 2

ח"כ פרידמן (דמעדה) ואלוני לריב עם כולם

שולמית אלוני, בניגוד גמור לאופיה של מרשה פרידמן ולדעותיה — ראויים לשבח ולא לליגלוג.

גם דרכה הטאקטית של פרידמן, כפי שהיא מתוארת בכתבה, מעידה על בגרות פוליטית והבנה גדולה יותר מזו של שולמית אלוני, והראייה: אילו קיבלה אלוני את דעתה של פרידמן, היתה היום תנועת ר"צ מונה שיבעה חברי כנסת (יחד עם אליאב, בן-אהרון, פעיל זהלוי), בעוד דרכה של שולמית אלוני הביאה אותה למשך בר עם כל סיעות הבית, גם אלו שעדיין אינן מיוצגות בכנסת.

בכלל שמתי לב, כי בכל פעם שיוסי ינאי כותב על מרשה פרידמן, הוא עושה זאת בליגלוג בלתי-ינסתר. אין בזה משחזר אישי, במיקרה?

יוכבד קסמן, חיפה



מילה חדשה לאוצר המילים העברי:

איכוח

תוכה החוצה. אפילו האגרוף הי משוררין של יופיהכיספורים לא הציר ליה לפרוץ פריצה כנשהו בהומוז זו.

האיכות נמשך במלוא הקצב. יוםיום, בממשלה, בכנסת, בצמרת המיסלוגות, בי עיתונות וברדיו, ובטלוויזיה.

מלוויזיה אינה, אפוא, אלא חלק מן המערכת — אבל היא חלק מסוכן במיוחד. כי אין מכשיר המתאים כלכך לשטיפת-מוח, לשימוש האומה ולהריסת אשיותיה הרוחניות כמו מכשיר זה.

האיכות רוצה את הוויכוח. אין דמוקרטיה בלי ויכוח. אין ויכוח הלא התמודדות חופשית שז ריי עונו, מקובלות ובלתי-מקובלות. הי וויכוח הוא טכניקה דמוקרטית יפורות. רצח הוויכוח פירושו — רצח הדמוקרטיה, רצח החברה הי חופשית.

מעל המסך הקטן שולטות בכיפה שתי שיטות של איכות.

השיטה האחת היא הראיון הטלוויזיוני. המראיין: מר דין (או מר פרס, או מר רבין, או מר אלון, או מר רבינוי ביץ), בציבור נשמעת לאחרונה הטענה שאתה הוגה-ידעות מזהיר ואיש-ביצוע מצטיין. האם אתה מקבל טענה זו? המראיין (בתוקף רב): בהחלט לא. (מבט נמרץ במצלמה): יש לי יסוד סביר להניח שאני הוגה-ידעות מצטיין ואיש ביצוע מבריק. (תנועת-יד תקיפה ונמרצת). המראיין (מוכיח שאינו נכנע בקלות בפני גדוליה-אומה): איני יכול לקבל דיעה זו. (בביטחון עצמי מאופק, אך חסרי-פשרה): אני עומד על כך שאתה גאון.

אחרי רבע-שעה בסיגנון זה, השתכנע קהל-הצופים שהמראיין הוא אדם שאינו הולך בתלם, וחמוכן לעמוד על דעתו הר עצמאית גם בפני שרים ומנאיי-ציבור. יחד עם זאת נוכח הקהל לדעת, מתוך סיפוק, שהמראיין הוא איש תקיף, המוכן להיאבק על דעותיו הבלתי-שיגרתיות, למען עמנו וארצנו.

יתת-האיכות השניה היא הוויכוח האינטלקטואלי המסובך. אפשר לחי זאת בו בטלוויזיה כימעט מדי יום ביומו, תחת שמות שונים.

פרופסור א': הממם, אחהה, אני גור רם שכעס במצור עלינו לחדק — אההה — את החגורה. זהו — אחח — ציווי מוסרי עליון...

פרופסור ב' (משעשע את דבריו בלהט): לגמרי לא. אני חייב לחדוק על דברי חברי המלומד. אין לזה שום קשר עם ציוני מור טרי. עלינו לחדק את החגורה מטעמים ככלכליים גרידא.

פרופסור ג' (בחיזו של עליונות ובאיר רוגיה דקה): יש לי קונצפציה אחרת לגמרי. יש כאן אלמנט מטאפיסי טראנסצנדנטלי. הירוק חגורה השוב לא רק כסטימולוס קונקרטי, אלא גם כאלט פילוסופי...

אחרי איכות כזה, משוכנע הציבור כי הבעיה לובנת מכל צדדיה. שכל הנימוקים בעד ונגד מוצו במאבק חופשי של דיעות. אין הוא מועדה על דעתו שרושם מרגיע זה הושג בדרך פשוטה מאוד: 'שום אדם בעד דיעה עצי מאית-באמת אינו מובא לטלוויזיה כדי להתווכח על עניין חשוב. מוזי מנים רק אנשים בטוחים, שפטיי תיהם מן הקו המימסדי האדוק הן קטנות ומבוקרות, ומזהות חלק מן המושחק.

כמכשיר של שטיפת-מוח, איכות כזה יעיל הרבה יותר מצעקות-היהיד היסי-טריות של מישטרים דיקטטוריים בתקופה פרימיטיבית יותר, שלא ידעו את הטלי וויזיה.

ני מניח שיש גם בטלוויזיה אנשים טובים, המקיאם אחרי איכות כזה. חבל רק שאין הם עושים זאת על המסך.

כתרומה לאוצר-המילים של השפה העברית המתחדשת, אני מתכבד בזה להיר ציע לשימוש את המילה הבאה: איכוח.

אני מעז לטעון כי האיכות אינו רק תופעה מנוונת בפני עצמה, אלא גם סימפ-טום להתנוונות הברתית, מדינית ואיני טלסקואלית כללית.

לא יהיה זה צודק לייחס את הר איכות, כצורה של התבטאות, לטלי וויזיה דווקא.

הייתי עד לאיכוחים סוערים רבים בר בית-המחוקקים הריבוני של מדינת-ישרי אל. דובר הממשלה היה מעלה נושא לדיון ומכסה אותו בתיליתילים של פראוות. אחר-כך היו קמים בזה אחר זה חבריי

לאחר-מכן רואיין "מר טאנק" הישראלי, האלוף ישראל טל. כתב צבאי של הטלי וויזיה, הגראה כשמיניסט חרוך, הציג לו שאלות, וחאלוף ענה.

היתה זו פארודיה של ראיון. האלוף אמר את שלו. הכתב אף לא ניסה להתמודד עם טענותיו. כאילו למד בעל-פה כמה שאלות מראש, הציג את הפסוק הבא. הוא דמח לשחקן זוטרי, שכל תפקידו הוא להזין את השחקן-תוכב ברסליקה לפני המנוולוג.

היה זה פשע כלפי הנושא — אחד הר נושאים החשובים ביותר במערכת הביטי-חונת של ישראל, הכרוך בהוצאות-ענק, והעשוי לגזור מראש את תוצאות המיל-חמות הבאות. אם תהיית, היה זה גם עוול משווע לאדנה ישראל טל. טליק הוא קציין-הוגה, האינטלקטואל מס' 1 של צה"ל,



טאנק ביום-הכיפורים: האם עבר זמנו?

הכנסת של מיסלוגות המימסד, מחרות ועד מקיי, וחוררים על אותו הנאום עצמו — כל אחד בסיגנונו ועל פי הסיסמות של מיסלגתו. מי בועם לוחט ומי בגינרי מאיר סק, מי ברעם קולני ומי בלחש גגומגם, מי בשם אלוקי ישראל ומי בשם קארל מארכס או זאב ז'בוטינסקי.

ניקח, למשל, את הוויכוח המדיני הגדול על תוכנית רוג'רס. שריהחוז האמריקאי העלה תוכנית לחוזה-שלום כולל, תוך ניסיון כן לשלב את האינטרסים החיוניים של ישראל עם אלה של מדינות-ערב. היא היתה רחוקה מלהיות מושלמת, אך בוודאי היתה ראוייה לניתוח מעמיק ולוויכוח רציני.

במקום ויכוח נערך איכות. מנחם בגין גינה אותה כמוזמה אנטי-שמית, ומשה סנה כ"דיקטטט אמריקאי". אנשי שמאל וימין, קומוניסטים וליברלים, קואליציה ואופוזיציה, התחרו ביניהם בק ריעת המסווה מעל פרצופה של המוזמה הזונונית.

הכתבים הפרלמנטריים העלו על נס את הוויכוח המזוהר, שבו הוכיחו נבחר העם שוב את מלוא כושרם ונאמנותם. המאמרים הראשיים של העיתונים התייצבו בשורה מלוכדת מאחורי השורה המלוכדת של הפרלמנט.

כך נוצרה חומה בצורה ואמני מוח, ששום מחשבה חדשה לא יכ לה לחדור בערה פנימה, ושום טימטום לא יכול היה להימרט מי

ארם בעל מחשבה מקורית, המוכן והמסוגל לחייהם על דיעותיו.

יש צארץ כמהיזכמה אנשים בעל רמה גבוהה, המאמינים כי עבר זמנו של הר טאנק, וכי הסכומים המושקעים במתוחו הם ביובו מסוכן של הון ביטחוני. אילו ניתן לאחד מאלה להופיע באותה תוכנית מול טליק, להתמודד עם דעותיו ולנסות לתפריכו, היה מתפתח ויכוח חי ונוקב. הוא היה עוזר לאזרחים להבין את מהות הבעיה ולגבש לעצמם דיעה משלהם. תחת זאת הוצג פליק כמו שי משמיץ מריצות נבובות, כחלק מן שטיפת-המוח של מישרדי-ביטחון שאין לו מושג מה הוא עושה.

אין במידון מילה שתגדיר סוג זה של ויכוח מסובך. בלועזית אין צרי רך במילה כזאת, מפני שהתופעה היא המצאה ישראלית. במישטרים דמוקרטיים יש ויכות, ואילו במישטרים טוטלטריים אין צורך להעמיד פנים שיש.

משום כך יש צורך במילה שתגדיר תור פעה זו. איך לקרוא לוויכוח שאינו ויכוח? איך לקרוא לקוצרט של מקהלת אומרי הן, המבויימת כוויכוח כדי לאחו עיני שר טים או תמימים? ויכוח שאינו בא לפתח מחשבה. אלא כדי לדכא מחשבה ולהחי ניקה באיבה? בקיצור, איך קרוא לוויכוח שי הוא אייכות, אנטייכות?

מי ישחו החליט בליל החמישי האחרון טאבו הכבוש. תחת למשוך את המשאי והמתן. הוא ידע שבכך נגזר גורלם של רוב בני-העורבה.

מישחו זה קיבל על עצמו אחריות נור ראה, מבחינה מוסרית ומעשית. האם הוא צדק, או לא? מה היו השיקולים המוסריים והמעשיים שהיו צריכים לעמוד לנגד עיניו? זהו נושא אכזרי לוויכוח. כל ישראלי בעל-מחשבה ערך השבוע ויכוח כזה בליבו, ולא פעם אחת בילבו, ככל שנודעו פרטים חדשים.

גם הטלוויזיה הישראלית ערכה יל כך ויכוח.

היא הומינה שני גברים קשישים — אחד אלוף-מיל, אחד איש-קבוץ שאיבד את אשתו בהתקפת-סידיאון. הם ערכו ביניהם ויכוח נוסח ישראלי.

האחד אמר שהממשלה צדקה במאה אחו. השני אמר שהממשלה צדקה במאה אחו. האחד אמר שהממשלה צדקה מפני שי כרויכך.

לשני היתה דיעה אחרת. הוא אמר שהי ממשלה צדקה מפני שכרואחרת. אין ספק שאורי כירארי הוא קציין כישרוני. אין ספק שהחבר גלילי מקבוץ שמיר הוא איש אהוד.

אולם בעניין הדרון — אחד המי סובכים ביותר העומדים לפני הי מדינה — לא היתה כפיהם אף מילה אחת שהיתה לה משמעות ידשהי.

דוע הזמנו דווקא שניים אלה לי ויכוח הטלוויזיוני?

לא היה זה שידור חי. הוא הוקלט מראש. אחרי שהמראיין, שהוא אדם אינטליגנטי מאוד, נוכח לדעת שזהו ויכוח-טרק, מדוע הסכים לשרו בכלל?

יש בוודאי תירוצים רבים לכך. אך מעל לכל קיימת תשובה אחת, מודעת או בלתי-מודעת, המתבקשת מאליה: ויכוח זה שודר, מפני שתאם כי דיוק את צרכי הטלוויזיה הישראלי לית וארזונה.

בוודאי יש בישראל כמהיזכמה אנשים המוכנים להומיע בפני המצלמה ולשלוט בפה-מלא את הפעולה, מטעמים מוסריים ו/או מעשיים. בוודאי היה ניתן להזמין אדם בעל רמה, המצדיק את הפעולה, כדי לפתח על כך ויכוח רציני ומשמעותי.

ייתכן שבסופו של דבר היו רוב הציר פים מגיעים למסקנה כי ההחלטת היתה נכונה ומוסרית. ייתכן שחיו מתעוררים ספקות חמורים. אולם כך או כך הדבר, היתה המסקנה מתקבלת אחרי ויכוח נוקב, תוך תבנת כל השיקולים בעד ונגד, תוך הכרעה חופשית של האזרח הישראל.

תחת זאת, נפל הצופח קורבן לתרגי של שטיפת-מוח.

היה נדמה לו שהוא מקשיב לוויכוח, בעוד שלמעשה שמע מקהלה-מדברת. היו נדמה לו שהוא מקשיב להתמודדות של דיעות, בעוד שלמעשה נכפתה עליו בדרני-תרמית דוקטרינה שגובשה בלא מחשבה.

היה נדמה לו שהוא צופה בשידור של כליית-קשורת דמוקרטי, המתייחס אל הר אדם כאל אזרח בעל אחריות ומחשבה עצמית.

למעשה צפה בבזייית-קשורת הממזא — מתוך פחדנות, ציית-נות, קאריריזם, קונפורמיזם וי סתם חוסרי-כישרון — שליחות טרי מאליטריות.

עבור כמה דקות שודר, באותה תוכנית, ויכוח שני. הנושא: האם יש עוד מקום לטאנק בשדה-הקרב המודרני? תחילה הוקרו טרט אמריקאי מרגיז. מרי גיו — מפני שהיה כלכך פשוט, אמין ואינטליגנטי. עיתונאים בעלי אומ-קילב אורחי ריאיון גנרלים, חשפו ללא-רחם את תרוציהם המגומגמים, לחצו אותם כי איכות אל הקיר והוציאו מפהם את הי אמת: שבוזבוזו מיליארדים על טאנקים שהם גרוטאות ניידות.

במדינה

רע במלון סאבוי, ברחוב גאולה בתל-אביב. כוכבה והכוכבים. בשעה היעודה התחיל השידור. (ראה מדור הטלוויזיה). אך הוא לא נפתח בתיאור המאורעות הי דרמאטיים בלב העיר, שבו חירפו חיי לים את נפשם ושבו נהרגו ונפצעו לוח-מים ואזרחים. הוא לא הראה את פניה של האשה כוכבה לוי, שכבר הסכה גיבור רה לאומית, ושכל צופה רצה באותו רגע לראותה.

על הבד הופיע ראשית-ממשלה, ודיבר. שר-הביטחון דיבר. שר-המיטרה דיבר. הרמטכ"ל דיבר. כל זה, בשעה שעדיין לא טוהר הבגיון סופית, ולא החלה פעולה רצינית לאתר את הקורבנות ולחלצם. **תנחומים להרוגים.** כמה מן הדברים נראו כמהתלה אכזרית. ראשית-הממשלה, שיש לו כישרון נדיר להגיד את הדבר הלא-ינכון במקום הלא- נכון, פתח את הראיון שלו, במקום-הפני-גוע, בכתב-צחוק ובשאלה לשרון שמעון טסלר, מדוע לא התגלח. לאחר-מכן הביע

העם
נחיל הדבורים
ממשך לעוף

לא חשוב מהו טיב המאורע:
גדולי המדינה עורכים מירוץ מטורף אל מוקד הפירסומת

לא חשוב מהו המאורע: מילחמה. אסון לאומי, פיגוע טרוריסטי, כנס בינר לאומי, מסיבת-יוקרה, ביקור מדינאי זר. ברגע שברור כי מאורע זה יעמוד במרכז דיווח כלי-התקשורת, מתחיל מירוץ מטורף של כל גדולי המדינה. כמו נחיל-דבורים, המכוון עליידי אינסטינקט קולקטיבי סמוי, מתרוממת להקת אנשי-הצמרת ועטה על המקום. כל שר הנוגע לעניין, וגם כל שר ש-



החוגגים במקום המעשה.
אמן — אבל למה?

ראשית-הממשלה את תנחומיו "להרוגים ו- לבני-מישפחותיהם". מאחרי רבין גיראה יועצו החדש ליחסי-ציבור, העיתונאי דן פתיר, כשהוא חיוור ועצבני, וידו קצרה מלהשיע.

שר-הביטחון היה מלוטש הרבה יותר, והוא גנב את הצגה באופן מיקצועי. הוא גיראה רציני וחשוב. לצופה היה ברור כי הוא סיקד על הפעולה.

שרים אחרים קופחו שר-התיירות, ש-השתדל להיכנס לעסק בתור מי שאחראי על בתי-המלון. לא הצליח לחדור אל הי-טלוויזיה באותו יום, ונאלץ לחתפק ב- ידיעות ברדיו. שר-המיסחר-והתעשייה נשכח. מוסדות וגופים אחרים נאלצו ל-הסתפק בידיעות בנוסח "גם אני מגנה! גם אני מגנה! גם אני מגנה!"

כיפרש בודד מהבין באופק. הי-תשוקה המטורפת הזאת לפירסום אישי בכל הנסיבות לא היתה רק תופעת-לוואי, מגעילה אך בלתי-מיוקת. היא הפריעה במישרין לפעולות הצלה וחילוץ, ויתכן כי גרמה למותם של קורב-נות שהיו לכודים מתחת לעיי-המספולת, אם אלה היו עדיין חיים אחרי הפיצוץ (ראה עמודים 21-20).

היא גם מילאה תפקיד מרכזי בכמה מן-ההחלטות התמוהות שנתקבלו באותו יום. במקרה הבולט ביותר נגע הדבר לפיר-סום לכידתה של הספינה, שממנה יצאו הפידיאיון בדרכס לחוף תל-אביב.

הספינה נלכדה בסביבות השעה 7.30 בבוקר. לא היה אף שמץ של סיבה סבירה להעלמת עובדה זו מידעת ארחי המדי-נה.

אולם במשך כל היום לא נאמר על כך (המשך בעמוד 26)

* אלון-הפיקוד יונה אפרת, ראש אמ"ן שלמה גזית, שר-הביטחון שימעון פרס, וי-עץ ראש-הממשלה רחבעם זאבי ויועץ שר- הביטחון מוטי הוד.

טוטו ספורט טוטו

השבוע עליה מינימום הפרס הראשון
ל-900.000 ל"י
(כולל העברה) * * *

מינימום כלל הפרסים מיליון וחצי ל"י
(כולל העברה) * * *

יום חמישי — המועד האחרון למפירת הפסטים

עשה לך מנהג קבוע — חלא טוטו בכל שבוע!

המועצה להסדר הימורים בספורט

מכונית ספורט
אדומה משגעת
1798 c.c. 67 M.G.B.
מצב פנטסטי —
כחדשה
אוכרול כללי + צבע +
ריפוד גג הרדטופ +
ברזנט + תוספות

שלך
ב-20.000 ל"י
טל. 03-470525

אנו מחפשים בתים חמים עבור חתלתולינו החמודים
אגודת צער בעלי חיים

רחוב שלמה 30, יפו
טל. 827621

אביב הגיע פסח בא... ועתה הוא המועד להזמין מקום למודעות בגליון פסח המוגדל של העולם הזה

שיופיע ברחובות תל-אביב ביום ב' 24.3.1975 ובשאר חלקי הארץ ביום ג' 25.3.1975

הגליון השני של פסח יופיע בתל-אביב ביום א' 30.3.75 ובשאר חלקי הארץ ביום ב' 31.3.75

מה רצו יוזמי הפעולה

להשיג - ומה הם השיגו?

נדי נייצח?

שוב אין אלו כנופיות של צעירי רים פרימיטיביים, החוצים את הי גבול, הורגים, מחבלים ובורחים. מיבצע מסוג פעולת "סאבוי" מחי ייב רמת גבוהה למדי של מישמעת ואימונים, אירגון וביצוע.

התוקפים הצליחו לחמוק מבעד למסך אמצעי ההגנה המופעלים לשמירה על חופי הארץ. ביניהם אמצעים טכניים יקרים. הם הגיעו אל לב העיר המרכזית של ישראל. הם החזיקו שם מעמד במשך שעות ארוכות. עד שרובם נהרגו תוך כדי קרב. בו הצליחו לממש את האיום ולפוצץ את הבניין על יושביו. לעומת התקרבות זו ברמת חי תיכונן והביצוע של הפיראיון, לא ניכרה כל התקרבות ברמת התיכון הנגדי הישראלי. מן הצד הישראלי הופעל נגד התוקפים חי אמצעי הפשע והכחתי-מתוחכם ביותר: החסרתעות. הוא ענה כי יוקר.

כבר דובר הרבה על הכישלון המעשי בהגנה על חוף תל-אביב. שבא לידי ביטוי בפעולה זו. איש לא יודה באחריותו לכך. אך יש להניח כי הליקוי עצמו יתוקן.

מוקרה העיוור כיוון את הפיראיון אל מלון סאבוי. הם נחתו במיקרה במקום שנחתה רצו במיקרה למקום שרצו. אותה יד מיקרית הצביעה על כמה בני אדם. הוציאה אותם מאלמוניותם. המוקרה העניק לפראנדיה כויה מהמדים של סימליות עמוקה. הנה מלון סאבוי. כאן ישב פעם מנתם בגין במחתרת, ופיקד על פעולות האירגון הלוחם שהמוסדות הציוניים, האנגלים ויר הערבים כאחד גינו אותו כ"כנופייה טרוריסטית" ונשבעו "לגדוע את ידו הפושעת". מנתם בגין הוא האיש שהחליט ל"פוצץ את מלון המלך-דוד, בירושלים, שי התמוטט וקבר תחתיו עשרות בני-אדם. מאז שקע מלון סאבוי, כמו שאר הי סמלים של תקופת גדולתו. הוא הפך מקום מיפגש לזוגות-לשעה. מקום שבו אירחו יצאניות את לפחותיהן.

הנה גיבורת-הלילה. כוכבת לוי. היא בת בית במלון זה. מעורה ברחוב הירקון, וכל השוטרים שהשתתפו בפעולה הכירו אותה היטב.

אשה זו הפכה לפתע ממל זכר היפה והחיוכי כציבור ישראלי. בפשטות המוכנת-מאליה של אדם



הפיראיון שולכד - והפיראיון שנתפס בסירה



מאה אורי אבנרי

לעומת זאת. לא דובר כלל על דלות חי מחשבה המיבצעית. על אובדן-הפעולה מול ההתקדמות ההדרגתית של האי-יב.

אחרי כל פעולה כזאת. נשמעת הקריאה ההיסטרית לפעולות-הגמול. להפעלת טרור נגדי בקאהיר ובדמשק. לחתקה על "בסיסי המחבלים". עסקנים חסרי-ישע. החל ב"ראש-הממשלה ובשרה-ביטחון וכלה באחד רון מוכרי חסוישים. מבטיחים כקולרי קולות. לגדוע את הזרוע הפושעת". לבער את קווי המרצחים". להשיגם בכל מקום באשר הם". ועוד דיבריי-הבל מעין אלה.

כל הדברים האלה כבר נוסו באופן מא-סיבי. מחנות-הפליטים. המכילים את מיתר קנייה-הפיראיון. הופצצו בהתמדה. צה"ל כבר נחת בחוף ביירות. פשט על בתים ויר הרג בהם מנהלגים של אש"ף. השליחים הי פוליטיים של אש"ף בעולם נהרגו כפיטור נות. לבנון. סוריה ומצרים הופצצו. בתקרי פות שונות. בעומק.

כד הפעולות האלה, לא זו בלדי כד שגא הועיקו במאומה, אלא את היוקו את מערכת הפיראיון. הי כסיפים המופצצים לא חרדו לפי עוף. במקום העסקנים החרוגים כאו אחרים, כישדוניים יותר, המרי ראד והתעזה של הפיראיון עלו כי התמדה.

הגיורה היחידה שבה הצליחה ישראל לסגוע בפיראיון ולצמצם את פעילותם היי תה דווקא גיורת ההגנה הסטטית על הי גבולות. תוך שילוב עם מודיעין. פעולת סאבוי מוכיחה כי הפיראיון משתפרים גם בגיורה זו. וכי קשה לאטום את הארץ.

אמיתי מידאח את התפקיד שהטיח לה על עצמה. ללא היסוס של רגע, באומקילב עזאיי.

היא יצאה מן הבית הלכוד וחזרה אליו. מול פני הנשק הדרוך משני הצדדים. חבשה את סיצעי הלכודים והלכודים. קשי רה קישריי-אנוש עם האויב. וייתכן שהיא יכלה - אילו ניתן לה הדבר - להביא את הפרשה לסיום בלא הורגים.

כאשר רואינה בטרוויזיה, נתגדי תה כאצילה-המזודה, בעלת ביסווי יפה ואמיתי, ללא שמק של זיוף כי הבעה ובדיבור. כהשוואה אליה, ניראו שימעון פרס כמוצר סינתטי של יחסי-ציבור, ויצחק רבין כעסי קו המגבב מליצות.

הנה עוזי יאירי. קצין קרבי, שעבר ללא שריטה פעולות מסוכנות כשמימינו ויר משמאלו נופלים חבריו. הוא גמשיך אל מוקדה-הפעולה בצורה מיסתורית. כאילו משכה אותו יד הגורל. מבלי שהיה לו תפי קיד בה. ונפל.

כד זה מעזה את הפעולה מודה מן המישור של אקטיביזם-חמה רי גיה, מעניק לה משמעויות סימיות ליות עמוקות, כימעט ספרותיות.

אך היה זה. בכל זאת, אקטי-מילחמה. בי אקט כזה, יש מנצח ויש מנוצה. מי ניצח בקרב זה?

היכן המחשבה הצבאית?

מ בחינה מיבצעית, בולט התייחסות הגובר של מילחמת-הפיראיון.

מכחינה צבאית, היתה פעולת "סאבו" הישג של הפיראטיות. הרי גם — שחיתת צפויה מראש כי ביטחון של 99% — לא שינתה עובדה זו.

פצוץ בדרך לזינבה

ולם ההישג העיקרי של הפיראטיות היה בשטח המדיני.

כל אקט של מידחמה הוא אקט פוליטי, מכיוון שהוא משרת מטרות פוליטיות. במערכה של טירור, בזמן הדבר עוד יותר.

בשיטת הפיטוטטים של העסקנים אחרי הפעולה, נאמר שיוזמי הפעולה רצו "לסכל את מאמצי השלום", ושהדבר "חושף שוב את פרוצס האמיתי של אירגוני המרצ' חים", שמטרתם אינה אלא "לשפוך דם יהודי ולהשמיד את המדינה", וכיוצא בזה אלה. פיסמות אלה חזרו ונישנו, בדיקנות מוחלטת, במי כל ראשי המדינה, מראש הממשלה ועד השגריר בווינגטון. אם הם מתכוונים לכך ברצינות, מוכיח הדבר שאין להם מושג באיזה עולם הם חיים.

פעולה זו לא בוצעה על ידי אירגון שולי פרוקציונלי, אלא על ידי פתח, שהוא האירגון המרכזי באש"ף. משמע, היא בוצעה בפקודת יאסר עראפאת, שהוא ראש פתח ויורש אש"ף בעת ובעונה אחת.

מארגן הפעולה, אבריאיד, סגנו של עראפאת, הכריז בפה מלא על מטרות: "למנוע הסדר-שלום בלוי השתתפות אש"ף".

האיסטרטגיה של אש"ף נקבעת כיום על ידי השיקולים הבאים: הנרי קיסינג'ר מתכוון להשיג הסדר חלקי בין ישראל וי מצרים. תמורת הסכם זה עשוי אנואר אל-סאדאת להבטיח (במישרין או בעקיפין) את איחודו של חבל הלבנון הצבאית למשך שנה או שנתיים.

יצאת מצרים מן המישק הצבאי עשויה למנוע גם מסוריה את חידוש המלחמה. ישראל תוכל לרכז את מלוא כוחה וי עוצמתה נגד הפלסטינים. אלה יצטרפו ל-עמוד לבדם במערכה הצבאית, כשהם מבודדים לגמרי גם מבחינה פוליטית. לא תהיה שלטון תווה בגדה המערבית, שם רוצה אש"ף להקים את המדינה הפלסטינית.

ועידת זינבה, שתכנס בנסיונות כאלה, תהיה הצגה חסרת-ערך, מחוזה אמריקאית ריקה כלפי הסובייטים. המצרים ישלמו מס'שתיים לעניין הפלסטינים ויודשו את הזמנת אש"ף, ממשלת ישראל תסרב, וי הוועידה כולה תתמוטט למעשה — מבלי שהדבר יביא מייד לחידוש המלחמה.

מבחינת אש"ף, זוהי מכירת העניין הפלסטיני על ידי המצרים, תמורת הישג מצרי בסיני.

ההתקפה על "סאבו" היתה חלק ממערכה פלסטינית מרוכזת לסכל אפשרות זו.

היא נועדה לפוצץ את שליחות קיסינג'ר (או לשנות את יעדה), ולקנות על נשיא מצרים מדיניות שתתאים לאינטרס הפלסטיני. כלומר: כינוס ועידת זינבה תוך שי יאש"ף בה, הכרת אמריקאים באש"ף, מניעת הסדר-ביניים מצרי-ישראלי בכלל, או הגבלתו לתקופה קצרה בלבד.

לכן היתה פעולת-יראוה מטעם אש"ף היא כימים אלה צפויה בורה אותה. היום ברור לגמרי שפתח אי יום את מיטב אנשיו לכיצוע פעור לה מוחצת ודמאית ככל האפי שר. אש"ף שוקטות-ביניים ישראל ה"ש ראלים לא התכוונו לכך, מעיד ה" דבר שוב על חוסר-הכנתם המי טאלי את העולם הערבי.

אין שחר לטענה, כאילו הוכיחה פעולה זו ש"אין מתונים באש"ף". בצורה טראגית ופאראדוקסלית, מוכיח הדבר את ההיפך הנגמר.

מתינות לגבי המטרות הפוליטיות אין פירושה מתינות לגבי שיטות-הפעולה, וי להיפך.

לפעולת "סאבו" יש היגיון פוי דיטי רק אם היא באה לשרת את מגמותיהם של אותם ראשי אש"ף הרוצים להפריח את הצדדים לשי תת את אש"ף בוועידת-השלום בי זינבה, מוד מושלחת-ישראל, כדי להשיג הסדר-ביניים מדינה פלסי טינית בצד ישראל.

אנשים המתנגדים בכלל לזינבה והשוליים כל הכרה בישראל, כמו ג'ורג' חבש, אינם מעוניינים בפעולה כזאת בשעה זו.



לכידת הפיראט (הנראה בעמוד ומול למעלה, אחרי גילוח שער) ו

ג'ר לא יוכל להתעלם מן העובדה שהעניין הפלסטיני הוא שפוצץ את כל מצביה-הרגיעה שהיו במרחב עד כה, שטיכל מדייפסם את תוכניותיהם של שוהרי-שלום משני הצדדים וגרם למלחמות. פעולות פתח בשנים 1966 ו-1967 גררו את גמאל עבד-אל-נאצר, בעל-כורחו ובניגוד מוחלט לרצונו, מוכיחה, שגם עכשיו יכול אש"ף לשבש כל מהלך-שלום בצד הערבי.

מכאן המסקנה הפשוטה: מוכיחים רחוב לשתף את אש"ף במהלכי השלום, אם רוצים שאלה יחזרו יור תר מאשר שביתת-העבודה קצרה.

ייתכן מאד שקיסינג'ר הגיע השבוע ל-מסקנה זו — אם לא הגיע אליה כבר קודם-לכן. אם כן, השיגה הפעולה את אחד מיעדיה המדיניים העיקריים, מבחינת אש"ף.

..פגישה בשדה-הקרב

ובן שחיה לא השיגה שום יעד כזה בצמרת ישראל.

בעמדו ליד הריסות סאבו, עוד קודם שחולצו הגופות, הכריז יצחק רבין כי המאורע מחזק בליבו את החלטתו הקודמת: "לא נישא ולא ניתן עם אירגון ה" מחבלים הקרוי אש"ף. ניפגש עימו רק בשדה-הקרב".

זה מצלצל יפה, הרחוב הישראלי, שהוצף באיתו רגע בגלים מובנים של זעם ושינאה, קיבל את הדברים בשימחה. ייתכן שהפופור לריות הרופפת של יצחק רבין עלתה באור תו רגע בשבריר של אהו. הפופולריות של שימצון פרס, שחזר על הדברים, עלתה בוודאי בעוד כמה עשרות אחוזים. וייתכן שעברת את המחסום הפורמאלי של 100%. אולם באוזני אדם ברדעת, יש צליל מזור לפסק זה. חבל שרבין עצמו לא תפס זאת.

אין צורך להכות להפגישה בי שדה-הקרב עם אש"ף. מדון, סא-את נציגי אש"ף לשדה-הקרב, מד מין אותם לה"סאבו".

ההיגיון אומר את ההיפך. אין בעולם אמצעי צבאי המסוגל לשים קץ למערכת-טרור. זה הוכח בכל מקום, וזה מוכח גם כאן. הטרור הוא תופעה פוליטית, ואפשר לשים לו קץ רק באמצעים פוליטיים.

הפגישה בשדה-הקרב לא תפתור דבר. היא רק תגרום לאובדן מתמיד של חיי אדם. פעם יצא צה"ל, ופעם ינצחו ה" פיראטיות. אבל שום ניצחון לא יחסל את התופעה עצמה, ולא ישים קץ למעגל-הדמים.

יש צורך בפיתרון פוליטי של הבעייה הפלסטינית. מעבר לתגור בח האשונה של זעם, שינאה וי תאוות-ינקם, זחו קוד ההיגיון.

צה"ל שנחתו בחוף ביירות, הרגו בעיר את מי שנשלחו להרוג, וחזרו לספינות ש" הביאו אותם. לחיילים אלה היה סיכוי סביר מאד לצאת בשלום מן הפעולה. לא קשה להבין שהערבים מתייחסים אל אנשיהם בי צורה דומה, מה גם שלא לה היה רק סיכוי קלוש מאד לצאת בחיים.

היה ברור, על כן, מראש, שעשרות מיליוני ערבים יקראו וישמעו על הפעולה בהתלהבות, בגאווה ובסיפוק עמוק. היה צפוי שכל כלי-התיקשות הערביים יצטרפו לגל ההתלהבות, מרצון או מאונס. התלהבות זו הפכה השבוע גורם מייני ממדרגה ראשונה בקאי היר ובדמשק.

האדם השלישי באסואן

כ אשר נפגשו סאדאת וקיסינג'ר ביום השבת באסואן, הם לא יכלו לשכוח אף לרגע כי ההתפללות מפעולת אש"ף מרוגמת את ליבו של כל מצרי.

עראפאת כאילו הופיע באסואן וחתיישב בחוצפת בין שני המדיינים אים.

לראש אש"ף הוענקו לא רק יוקרה חדי שה, אלא גם כוח פוליטי נוסף. אין לדעת אם היה סאדאת מוכן לפני כן להסתכן בי ריב גלוי עם אש"ף. אחרי המעשה, בוודאי היה מוכן לכך עוד פחות.

ממדיד נאלי סאדאת דחתקש עוד יותר על סירובו להפסיק את הוזהמה לתקופה ממושכת, כי עוד לא נפתרה הבעייה הפלסטינית בית.

מעשה חלולו להתפרש כבגידה בעניין הפלסטיני נעשה עתה מסוכן עוד יותר ל-סאדאת. עליו לעמוד עכשיו שבעתיים כדי לספק את הסורים, מתשש סן יטענו שי מצרים בוגדת בפלסטינים. עליו להתעקש עוד יותר על הזמנת אש"ף לזינבה, בי התחדש ועידת-השלום.

סאדאת אינו דיקטטור. הוא תלוי בדעת-הקהל של עמו, ואין הוא יכול להתעלם גם מדעת-הקהל של שאר עמי ערב. איך יוכל להיראות כמו שטורק מן המערכה, בעוד לוחמי אש"ף הודרים למרכזי האויב הציוני ומחרפים שם את נפשם?

כמו סאדאת עצמו, יצטרך גם קיסינג'ר להסיק מסקנות ממאורעות השבוע.

ראשי ישראל קבעו בסיפוק שנשיא אר צות-הברית וכלי-התקשורת בה "הוקיעו" בחריפות את הפשע הנתעב. למה לא? ההוקעה אינה עולה בכסף, כל מי שיש לו בחרים וקוראים יהודיים, כדאי לו להור קיע.

השאלה היא: איזו מסקנות פוליטיות תפסיק להתנהג ה" אמריקאית מפעולת "סאבו"? איש בעל מודעות היסטורית כמו קיסינג'ר

ואכן, חבש בירך אותה לאחר-מעשה, בי מורת-רוח די בולטת.

ההתלהבות היא נשק

ל מראית-עין, לא השיגה הפעולה את מטרתה המדינית. הנה בא קיסינג'ר ומשותח עם סאדאת, ממשלת ישראל חזרה על נכונותה לחתום על הסדר-ביניים עם מצריים וקבעה שוב שלא תשתתף בוועידת זינבה יחד עם אש"ף. שום דבר לא השתנה — כניכול.

זוהי טעות אופטימית. אחת התופעות הבולטות ביותר השבוע היתה תרועת-חניצות הגלגבת שבקעה מכלי-התקשורת בכל המרחב, ובקאהיר בפרט, למראה פעולת סאבו.

בישראל נתקבל הדבר כעדות נוספת ל-צביעותם של הערבים ולכוונות-המרימה של סאדאת. הנה הם מדברים על שלום עם ישראל, אך כאשר מבוצע פשע רצחני ונשפך דם יהודי, הם מתמוגגים מנחת.

הערבה הזאת מתאימה לדמה הפרימיטיביות של עיתוני-ערב. ה" דברים מסובכים יותר עד אין שיי עור, וישראלי ברדעת חייב להכיר גם, אם יש ברצונו גבש תשובה סבירה לשאלה הקשורה בקיום ה" מדינה.

המישטר המצרי רוצה בהסדר-ביניים עם ישראל, הוא חותר לחסכם סופי עימה. שיאפשר לו להתרכז בבניית מצרים חדשה. אולם אותו מישטר נאלץ בדכבד להלל ולשבח את הפיראטיות ממלון סאבו.

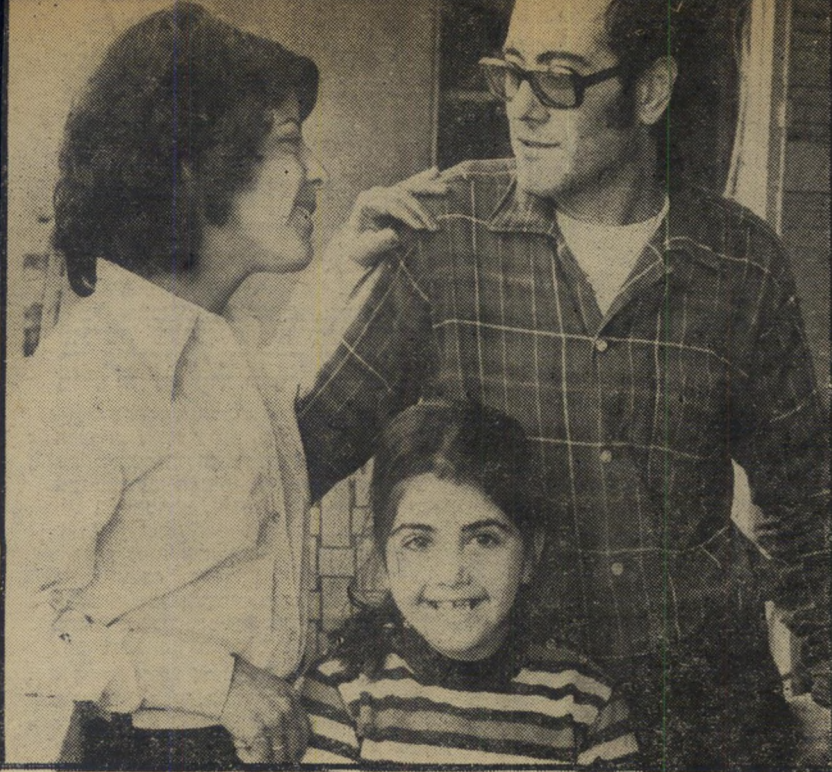
מדוע? כדי לתפוס זאת, יש לעשות מאמץ קשה ובלתי-נעים מאד: לנסות להבין איך נר-אית פעולת-סאבו בעיני ערבי — כל ערבי, במחנה-פוליטי ובקאהיר, בדמשק ובנצרת, בעמאן ובשכם.

בעיניים ישראליות, זהו פשע בארבארי. הפיראטיות תקפו בית אורחי, תפסו בני-ערובה חפים-משע. ובסופו של דבר הרגו אותם שניות מעטות לפני שנהרגו בעצמם. בעיניים ערביות, נראה המיב צע באור שונה גמרי: כמעשהי גבורה מדהיב.

הערבי רואה בישראל מדינה צבאית מבוצרת, יעילה להפליא, בעלת שירותי-ביטחון כל-יכולים וצבא כביר, כימעט בלתי-מנוצח. כל ישראל הוא חייל, וגם הנשים שם לחמות.

קבוצה של פיראטיות, שידעו כי הם הולכים לקראת מוות כימעט-בטוח, הצליחה לפרוץ את טבעת-הברזל ההגנתית של ישראל, ולהגיע אל בליבה של עירה המרכזית. הם החזיקו שם מעמד, מכותרים ומנותקים, במשך שעות ארוכות, ובסופו של דבר מכרו את חייהם ביוקר, בקרב פנים-אלפנים עם מיטב חיילי צה"ל. מעי טים מול רבים.

(כל ישראלי התגאה בגבורתם של חיילי



כוכבה לוי עם בעלה ובתם -

אחרי שאמר קדיש הוא לחץ את ידי וברך אותי. אבל אני לא חושבת שעשיתי משהו מיוחד. אני חושבת שזה היה משהו שכל בן־אנוש היה עושה במקומו בדיוק כמוני. **שוקולד**

לפני המוות

יום, כמה ימים אחרי כל זה, כשאני משחזרת את הכל מחדש, אני מגלה כל פעם רגעים, שניות, שעות, שלא זכרתי אותם קודם. אני נזכרת שעשיתי דברים שאני לא יודעת אם יהיו בי כוחות לעשות אותם שוב. אבל באיזה מקום ייתכן שאני רוצה ומוכנה לחזור עליהם. היום אני יודעת שבשעת משבר או סכנה יחיו בי כוחות לעמוד בפני כל דבר שאולי יפגע בי. אני מתגבר על הכל. אבל אם היו אומרים לי קודם שאעשה מה שעשיתי, לא הייתי מאמינה שאוכל לעמוד בכך. שאלו אותי אם היום, אחרי מה שקרה לי, אני דנה בצורה אחרת את אותם המורים והמדריכים שברחו מבית־הספר במעלות והפקירו שם את התלמידים. קשה מאוד לשפוט אותם. קשה. קשה. כמו ש־אני לא יכולתי לדעת מראש איך אתנהג אם אמצא במצב כזה. כך איש לא יכול לדעת מה היתה הרגשתם שלהם במצבם. היו רבים שאמרו לי שהם במקומי היו

מזה אני מאוד אוהבת להקשיב לבני־אדם ואם רק אפשר אני מוכנה תמיד לעזור. אני יודעת שאני רגישה מאוד. אולי זה נובע מכך שבשנים הראשונות שאותן אני זוכרת מעצמי, הייתי צריכה תמיד לדאוג לעצמי. הייתי בודדה והיה לי עצוב. באיזה מקום הייתי צריכה לשמוח לבדי כשהיו לי ימי־הולדת. מאז אני אוהבת בני־אדם, לא חשוב מה הם ומי הם. אני אוהבת שנכנסים אלי אנשים.

אלה החיים שחייתי. בלי הפתעות. בלי תוכניות, אבל לא חיים אפורים. כשבא לנו בבוקר לקום ולטייל באיזה מקום אנחנו קמים ומטיילים. כשיש כמה לירות קטנות מהצד הולכים איתם לקולנוע או להצגה טובה. אנחנו מין אנשים כאלה. לא רודפי קאריירה ולא שום דבר. הכל יופי כזה. אנחנו פשוט אוהבים לאהוב. חשוב לנו שנדע כל הזמן שאנחנו אוהבים. יש המון גילוי־לב בבית ואנחנו לא מסתירים שום דבר.

על פוליטיקה אנחנו לא מרבים לדבר. אנחנו לא נגד ולא בעד. אנחנו דוגלים פשוט בסיסמא: חייה והנה לחיות. יש דברים שחודרים מהחוף. אני חיה עם זה, אבל מבלי לתת דעתי על כך. אם ישאלו אותי פתאום מה דעתי על מקרה, אני לא יודעת אם אוכל לומר, למרות שאני חיה עם מקרה. כך זה גם בענייני חיים,

ברגעי המתח, האימה והחרדה שי־ליו את פרשת מלון סאבוי; מתוך בליל רגשות התיסכול, הזעם והאבל שבאו בעקבותיה — הבזיק שביב אור אחד. הוא התגלם בדמותה של אשה שחורת־שיער, קטנה וצנומה, שנקלעה באקראי אל מוקד ההתרחשות. הבחק רגעי של הור־קורים, שהאירו אותה, חשף באמצעותה לפתע בתוך החופת את כל היפה, הטוב והנעלה שבאדם.

היתה זו כוכבה לוי, 31, אחת מבנות־העורבה שנתפסו במלון על ידי הפידיאון, שהפכה למקשרת בינם לבין כוחות צה"ל שהקיפו את הבניין. כל הארץ הודפעה למראה אותו קטע בשידורי הטלוויזיה בו נראתה כוכבה גוררת אל פתח המלון את אחד מבני־העורבה שנפצעו. כדי שניתן יהיה להלצו ולהציל את חייו, המדינה כולה התפעלה למשמע הראיון הטלוויזיוני עמה, בו תיארה בצורה נוגעת ללב, מבלי ל־הרים עיניה אל המצלמה, את שעות ה־אימה במלון הנצור. לא היה אדם במדינה שלא שאל את עצמו: מיהי הכוכבה שי־נולדה בליל הסערה? ואיך הייתי אני נוהג במקומה?

„אני עקרת־בית פשוטה, בלי שום יום־רות. לא נרדפת קאריירת. היה מאוד כמו שאני רוצה לחיות. יש לי בת אחת ובעל נפלא. והיום אני יכולה להגיד בפה מלא שאם נהגתי כפי שנהגתי באותו לילה, זה בזכות קור־תרזו ששאבתי מבעלי במשך שנות נשואיני.“

המישה ימים אחרי ליל־האימים עדיין מצויה כוכבה בתוך אירועי אותו לילה שהציאו אותה מאלמוניותה. פאתטית, רגישה עד לרעה, מתוחה כפקעת עצבים אך בהירה ושקולה, היא חיה מחדש תריסר פעמים ביום את הוויות הלילה ואת הייה כולם שהכתיבו לה את התנהגותה ופעולותיה. מה עשתה במלון אותו לילה הוא עניינה הפרטי, השאר פתוח כולו. כמו ספר. **הנה סיפוריה:**

נולדתי בשכונה ירושלמית. אולי זאת שכונת מחנה־יהודה. אבי ממוצא תימני ואמא היא מאיזה מחוז בגבול תורכיה וכו־רדיסטאן. הורי נפרדו כשהייתי בת שנה. היתה לי עוד אחות גדולה ממני, שהיא כיום חברת קיבוץ מעוז־חיים ונמצאת בשליחות מטעם הסוכנות בניו־ג'רסי. כשהורי נפרדו, אמא לקחה אותנו. אחרי שנתיים היא התחתנה עם סנדלר ועברנו לגור בשכונת סומיל בתל־אביב. במקום שהיום עובר שם רחוב אבן־גבירול. זו היתה תקופה יפה. אני זוכרת עוד הפרדסים והעצים שמסביב. הכל היה ירוק. הייתי יכולה לראות מהבית את גן הדסה ואת הירקון. להגיע לשפת־הים ואת לא היתה בעיה. היו המון דברים יפים בסביבה כמו ג'מוסי, שייך מוניס ונבעת הכלניות. היום הכל נעלם. ואני שונאת בתים רבי־קומות.

בגיל צעיר, אני חושבת כשהייתי בת 11 וחצי, הלכתי לקיבוץ. הייתי חגיכה בנוער־העובד ושם דחפו לנו אידיאלים על ה־קיבוץ. הלכתי למוסד החינוכי בקיבוץ נבי־עתיים. הייתי שם עד שהלכתי לצבא. למדתי, עבדתי, התחנכתי וספגתי לתולי את תורת החיים שלפיה אולי אני חיה היום. עד היום רשום בתעודת־הזהות שלי שאני חקלאית במקצועי. ואני לא מצטערת על אף יום שהייתי שם.

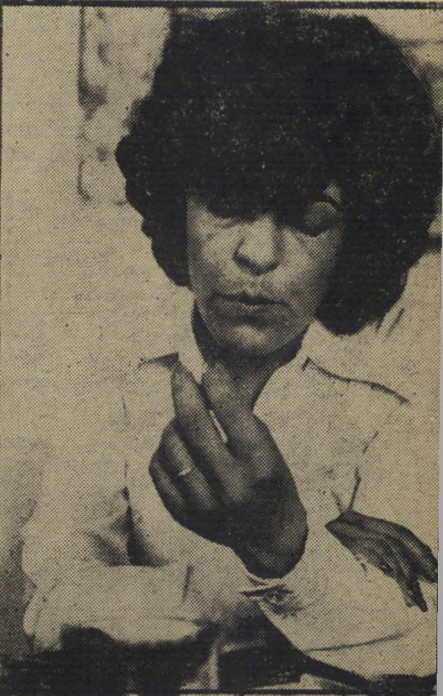
בצבא שירתתי בנח"ל. עשיתי שנת שירות בקיבוץ פלמ"חים ולאחר מכן שירות־ללא־תשלום שוב בגבעתיים. היו שם חברה על הכייפאק. אבל אחרי הצבא הייתי נאלצת לעזוב את המשק. אמא היתה במקוה. חשבת שמחובתי להיות בתל־אביב ליד אמא ולעזור לה. התחלתי לעבוד פה ושם. טיפלתי בילדה. עשיתי כל עבודה שיכולתי להרוויח בה כסף. אפילו דברים שלא היתה לי מהם הנאה או סיפוק כלשהו. אחרי שנה הכרתי את בעלי אברהם. הוא יליד הארץ, אחד משישה ילדים, פועל־בניין, אדם נפלא. אחרי זמן קצר התחתנו. יש לנו ילדה נהדרת ואני מאו־עקרת־בית פשוטה. בהתחלה גרנו בדרך סלמה בדרום תל־אביב, ולפני ארבע שנים עברנו לצפון, לרחוב הירקון. אף פעם לא היו לי דרישות מיוחדות. תמיד הסתפקנו במה שבעלי הביא מעבודתו. השתדלנו להיות מכל מה שאפשר. לפעמים היו קשה. לפעמים פחות קשה.

האהבה לאהוב

אני עצמי אוהבת לכתוב. שירים קטנים של עקרת־בית, לפעמים אני אוהבת גם לצייר, כשבאה לי מחרה. חוץ



„אני חיה כמו שאני רוצה לחיות!“



„הייתי מוכנה לחזור על מה שעשיחי...“



כוכבה

נמלטים ברגע שהיתה להם הודמנות, מצי־לים את נפשם ולא חוזרים אל בני הערובה שנסארו במלון. אני לא כל כך מאמינה להם. אלה מצבים קשים מאוד. אסור לש־פוט איש לרעה במצבים כאלה, אלא אם כן עומדים במקומו, וגם אז לא. הית רגע אחד בכל הלילה שהיה הנורא ביותר. זה היה כשכל בני הערובה ישבו בחדר בקומה השלישית. חלק מהם חבשתי בקרעי סדינים. אחד המחבלים נתן לי חפסית שוקולד. לקחתי את השוקולד ו־נכנסתי לחדר בו ישבו בני הערובה. עברתי מאחד לאחד ונתתי לכל אחד חתיכת שוקולד לתוך הפה. באותן שניות רציתי לצחוק. זה היה הרי אבסורד: לתת שוקולד לסיו של אדם כשמרצחים עומדים סביבו וחיינו תלויים על חוט השערה. עכשיו כשאני חושבת על כך שהאכלתי אותם שוקולד ברגעים האחרונים של חייהם זה מומנט שלא אשכח לעולם.

שלום ומילחמה. פשוט חיים את זה. אני מוכנה להבין כל אחד, יהיו רעיו־נותיו, מחשבותיו והאידיאלים שלו כאשר יהיו. אני אקשיב לו אם יהיה מוכן להסביר את עצמו. אבל טבעי שארצה גם שהוא יקשיב לי. כך, מתוך הקשבה הדדית ניתן להגיע לידי הסכם. זאת הדרך שבה אני הולכת ואלה. זהו חשוב לי. חשוב לי שאדם כמו הפצוע שגרתי במלון למטה, למרות שבנו נהרג, שירצה לחיות. הלכתי לבקר אותו בבית־החולים. הוא זכר אותי. אמרו לי שזכר אותי הרבה לפני שהייתי אצלו. תיכף אחרי שעשו לו ניתוח שאל עלי. כשבאתי אליו היה לו הכוח הנפשי להודות לי. ואני לא יכולתי לומר לו שבנו נהרג. הוא שאל על הבן. ומה הייתי יכולה לומר לו? רק שהכל יהיה בסדר. אחרי־כך ראיתי אותו בתלוויה של בנו. הוא שכב באמבולנס ואני עמדת לידו.



„האכלתי אותם שוקולד ברגעי חיייהם האחרונים“



„אסור לשכּוּם איש לרעה במצבים כאלה!“



אני הייתי בטוחה כל הזמן שהם שישה. שניים מהם לא ראיתי בכלל, וגם בשעת הזיהוי במכון הפאטולוגי לא יכולתי לזהות אותם. הדובר של המחבלים, אחד שקראו לו אבריסאלה, לקח אותי כל הזמן תחת חסותו והייתי צמודה אליו. הוא לא רצה לעזוב אותי לרגע. אני חושבת שהיה לו צורך בכך מפני שאני שימשתי לו קשר עם העולם החיצון. הוא גם שהציע לי שאבוא עמם לדמשק ואשאר איתם. אני לא יודעת אם היה מודע למה שאמר. אולי אמר את זה בגלל שראה שחבשתי את המחבל שנפצע במלון. שאלתי אותו אם הוא רעב. ניסיתי כל הזמן, כל השעות שהייתי במחיצתם, ליצור עמם קשר אנושי. רציתי להגיע אל נקודות התורפה שלהם. זכאמת פתאום ניתן היה לדבר, לפחות עם אבריסאלה, שיחה אנושית.

שהכל

יהיה יפה!

יהיה ביניהם אחד חמום מוח, כנראה החבלן שביניהם. הוא מילכד את החדר בו היו בני-הערובה. הרבה לפני שהכוח שלנו פרץ לבניין הוא רצה.

אני ניסיתי לדבר אליו ולהרגיעו. אמרתי לו: „תראה, הכל יהיה בסדר, אל תדאג.“

חבריו לא חששו כלל שתהיה פריצה אל תוך הבניין. הם היו בטוחים שהכל יסתיים בשלום.

גם אני לא האמנתי שתהיה פריצה. משום מה חשבתי שהפעם יתנו לנו לצאת עמם החוצה. יכול להיות שאילמלא חשבי תי כך הייתי מתנהגת אחרת.

כשתחילה הפריצה הייתי ליד החלון. אני חושבת שפערתי את פי לומר משהו ולא יצא לי דבר. במעורפל אני זוכרת שאחד המחבלים היה איתי בחדר. הוא לא ירה. זרקתי את עצמי מיד ונשכבתי מתחת למיטה. נצמדתי לקיר. קודם היו היריות ואחרי כמה שניות היה הפיצוץ. פתאום חצי מהחדר לא היה. אבל המיטה נשארה במקום. היו עליה שברי אבנים ובלוקים ומתחתיה שכבתי אני. החיילים פרצו לחדר וירו ללא הפסק. שמעתי אותם קוראים: „אלון, תטהר את החדר!“ רציתי לצעוק וחשבתי לעצמי שהם לא ישמעו אותי. צרחתי לבסוף: „אלון! אלון! תפסיקו לירות! אני נמצאת פה!“ אחד מהם אמר: „חבר'ה, יש פה מישהו משלנו!“ הם הפסיקו לירות והוציאו אותי מתחת למיטה.

לא רציתי לצאת. רציתי ללכת לחדר בו חיו כל בני הערובה ולא ראיתי כלום. צרחתי שמוכרחים להיות שם אנשים. אבל החדר לא היה. אני זוכרת רק שמאיה צינורות מפוצצים זלפו מים. חשבתי לי עצמי: מה פתאום יורד פה גשם?! פתאום, מבין ההריסות יצא אברהם עזיקרי. הוא נגע בי ואמר: „כוכבה, את בסדר?!“ כש שמע את היריות הוא קפץ לאמבטיה. נצמד אל הקיר וכך ניצל. חיכינו עד שיטהרו גם את הקומות שלמטה ורק אז ירדנו לאט לאט החוצה.

אני שמחה שניתנת לי ההזדמנות לשתף עמי אנשים בכל הרגעים הקשים שעברו עלינו. צריכים לדעת שבני הערובה, למי רות שאינם קיימים עוד, התנהגו למופת במשך כל הזמן.

הם היו נפלאים, לא היו היסטריים, לא היו בפאניקה ולא פחדו. כל הזמן אמרו אחד לשני: אנחנו לא מפחדים. הייתי רוצה שכל אדם בישראל יתנהג ויתפקד בחושי כפי שהם עשו זאת. הם היו נפלאים. כולם. כולם.

אחרי שהכל נגמר רציתי לראות את בעלי. חיפשתי אותו בין האנשים שהיו בסביבת המלון. אחר-כך רציתי לראות את האדם שאותו גררתי על המדרגות. ועכשיו כל מה שאני רוצה זה שיהיה לכולם טוב כזה. אני לא יודעת. אני לא רוצה שאיש ייסגע. אני רוצה דברים יפים. שהכל יהיה יפה.



עם אברהם עזיקרי, חברה לצרה

למטה היה לו עוד כוח לתת לי גשיקות באוויר. אמרתי לו: אל תפחד. משה יקח אותך. אל תדאג. ועליתי למעלה בחזרה.

ניסיתי ליצור

קשר אנושי

יהיה גם הפרשה של הבחורה הר שווייצית. מריה רוט. היא ישה בחדר עם החבר שלה. הוא היה פצוע ולא הוציא הגה. מחבל אחד ישב כל הזמן בתוך חדר השירותים שבקומה השלישית. פתאום הוא נכנס לחדר, אמר לה: בואי. באנגלית. היא קמה בשקט. לא הוציאה הגה. היא נכנסה איתו לחדר השירותים. לא שמענו כלום. אחרי עשר דקות או רבע שעה הוא פתח את הדלת. איש לא ידע מה קרה שם באמת. היא לא אמרה שום דבר. החבר שלה הסתכל עליה דומם.

במהלך המשאומתן עם העולם החיצון, כשאני הייתי המקשרת, החליטו פתאום המחבלים שהם מותרים על הדרישות שיציגו בהתחלה כרוז שלהם. בהתחלה הם היו מוכנים לוותר על המישה מהמחב לים שדרשו לשחרר. אחר-כך היו מוכנים לוותר על כולם. רק שיתנו להם לצאת מהעניין בשלום. הם רצו שאכתוב את

היה עוד רגע אחד כזה. אחת מבנות הערובה, אשה קשישה דוברת צרפתית, הייתה פצועה. תיכף בהתחלה כשהכניסו אותנו לחדר יחד, היא קמה ופשוט רצתה ללכת. היא אמרה מחבלים: „אני צרפתיה ורוצה ללכת מכאן.“ זה היה כל כך אנושי. כאילו רצתה לומר: אני פצועה וזקוקה לעזרה ולכן אני לא צריכה להיות פה יותר. אחד המחבלים אמר לה באנגלית: סיט דאון! (שבי!). היא לא הבינה אפילו שמרצה עומד מולה. זה היה כל כך אנושי וכל כך יפה.

הילד ההולנדי שנהרג, אשר פאלמן, הוא שהציל את אביו. אני מוכרחה לציין זאת. האב נפצע בחדרו בקומה השנייה כאשר המחבלים פרצו לבניין. כשישבנו בחדר למעלה, שמע הבן את צעקות אביו ואמר: „זה הקול של אבא שלי. אני מכיר את הקול שלו. תצילו אותו.“ ניגשתי אל ה מחבל שהיה בחדר וביקשתי שירשו לכוון חות מהחוף להוציא את הפצוע ולהציל אותו.

אחרי מחשבה מהירה הם הסכימו. הם הציעו ששני חובשים יבואו להוציא אותו מהבניין. אבל חשבתי על כך שאז הם יכולים לקחת גם את שני החובשים כבני-ערובה. הצעתי שאני אגרוור את הפצוע החוצה והבטחתי לחזור. הם לא כל כך האמינו לי. שלושה ירדו

נובל

הדרישות החדשות שלהם בכתיבדי. באחד החדרים מצאו נייר והכתיבו לי. הם אמרו לי לכתוב שהם במלון כ-40 איש ויש בידיהם עשרות בני-ערובה ושחם רוצים שלום ורוצים לצאת בכל מחיר מהעניין, רק שביאו להם את הגשר הצרפתי ו היפאני. הם אמרו לי לכתוב על דיברתם שלא יגעו בבני הערובה.

כל היה פוקד עלי: תקראי הייתי מוכרחה לכתוב מה נטלו את המכתב וזרקו אותו שלהם למטה. אבל איש לא לקח

בני. נכנסתי אל החדר. הוא היה כולו רגל אחת שלו היתה מרוטשת עיני שיעליתו להציל לו עיני שיעליתו עלי ואני יעני יכול. לא

שעה שניהלתי בשמם את המשא- עם האנשים למטה חששתי לומר שלא אמרו לי להגיד.

סאבוי ואבוי

תגובת הראשונה היתה, כמובן, תודה ללוחמים שסיכנו את נפשם בפעולה. הם פעלו, כרגיל, באומץ-לב. סימל את כולם עוזי יאירי, האיש שלא היה שייך ליחידה הפורצת אך התנדב לפעולה, נטל לידיו את הפיקוד, ונהרג. אך אומץ-הלב של הלוחמים אסור שיסח את הדעת מן הדברים החמורים שנתגלו לאורך כל הפעולה.

פעולת "סאבוי" הוכיחה, כי זעיר-אנפיו, שעדיין לא נרפאו הי מחלות שדבקו במערכת-הביטחון מאז מלחמת ששת-הימים, ושגרי מו תוצאות כה מחפירות ביום-הכיפורים. כל הסימפטומים של מז הזות אלה נתגלו מחדש בפעולה זו, בקנה-מידה קטן ומקומי. מבחינה מסוימת היה ליד "סאבוי" מי עין יומי-כיפורי-זומא.

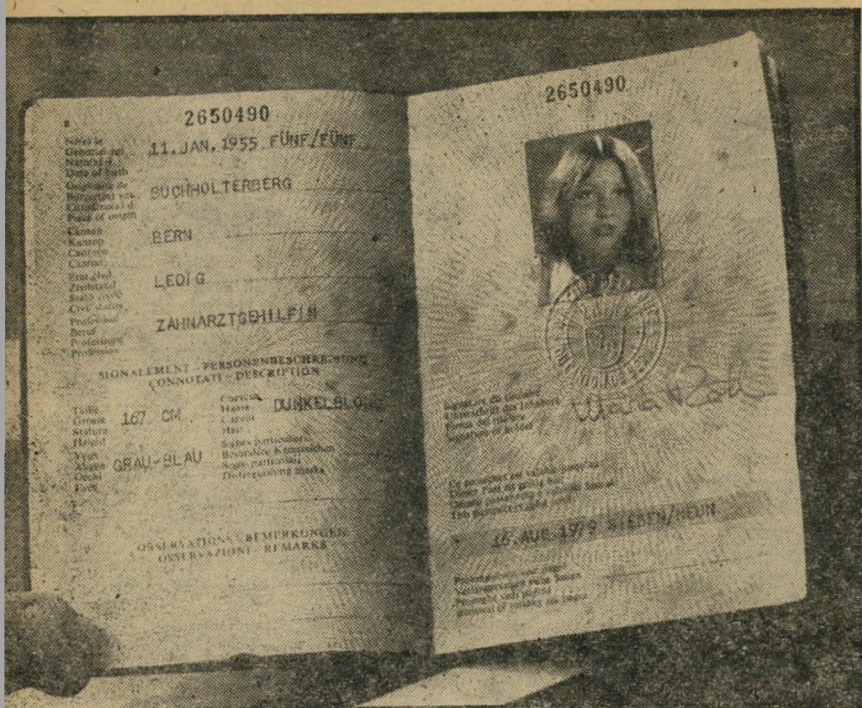
תוך שעות מעטות, הופיעו כל הסימפ-טומים האלה מחדש:

- **איישיות מערכת האתרעה ו-המנע.**
- **חוסר-הדימוין בהערכת המהלכים הצפויים של האויב, ובעיקר אי-הבנת הר מניעים הפוליטיים הקובעים את פעולותיו ואת עיתוין.**
- **אווירה של בארדאקיום, המת-עטף באיצטלה של "אילתורים".**



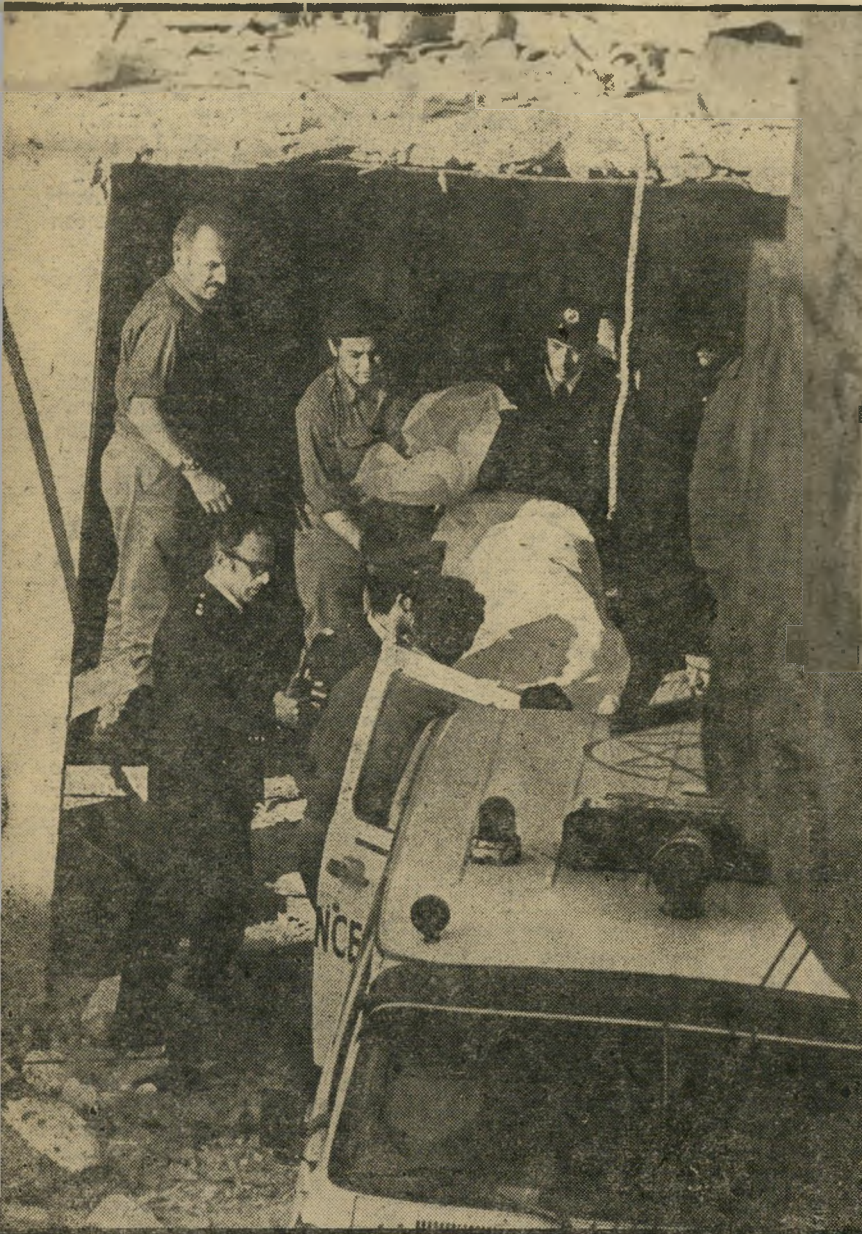
הפריצה

הבילבול הרב ששרר בין המפקדים לבין הוראות סותרות שהגיעו מהמטכ"ל, הור-אות ראשי-הממשלה, שר-הביטחון, שר-המישטרה והרמטכ"ל, הביאו לכך שהפעולה נדחתה פעמיים והיתה פחות מוצלחת מש-יכולה היתה להיות. היחידה המיוחדת של מישטר-הגבול, ש-התאמנה משך חודשים ארוכים במיוחד לקראת פעולות מסוג זה, נדחתה על-ידי שר-הביטחון ונשארה יושבת ברחוב בעוד למקום הובאה היחידה המובחרת של צה"ל. זו את הפעולה בבית-הספר במעלות וערכה מיספר פעולות לגבול. אחת היחידות אשר פרצה על גבי סולמות דר-תעתיך בדרכה, מאחר שתוכניות הבניין אשר נלמדו על-ידי היחידה לא היו מעודכנות, מאחר שלמלון סאבוי נוספו



חיה או מתה? דף מדרכונה של בת'הערובה אשר גווייתה נמצא רק לאחר יממה תמימה תחת ההריסות, הצעירה השווייצית מריה רוט. האחראים לפינוי השתכנעו רק למחרת היום לערוך חיפוש מקיף ומצאו את גווייתה של מריה יחד עם ארבע גוויית נוספות תחת ההריסות שפוננו.

בוקר, שעתיים ורבע לפני הפריצה למלון סאבור, וסימלה אולי יותר מכל תיאור את הבילבול הרב, שלל היחידות השונות, שלל המפקדים, אשר כל אחד מהם היה בטוח כי הוא הוא המפקד, (המשך בעמוד 22)



הבלגאן

ניכר היטב בפניהם של אנשי החילוץ (למטה), אשר מצאו את הגויות שעות רבות אחרי שהסתיימה הפעולה כביכול. רק למחרת חזרו בחילוץ (תמונה למעלה) בה חשפו את גויות חמשת בני הערובה.

- איקביעת תחומי-אחריות ברורים, כך שברגע המכריע לא ברור מי צריך לבצע מה.
- בישמוש עצם מושג תאחריות של המפקד, ביגלל אי-הענקת סמכות ברורה ואי-הטלת אחריות ברורה על מפקד אחד האחראי לפעולה במקום.
- תתערבות מתמדת של עסקנים פוליטיים, המפריעים למפקדים ומטרידים אותם בעצם נוכחותם. הגובעת מן השאיפה החולנית לחימצא במוקד אתחעניינות זר-סירוסם.
- הפסקת הפעולה לפני סיומה הר אמיתי, ביגלל האווירח חכללית של סיפוקי

זאת

יוסי יאי

עצמי, שיכרוך-ניצחון, התפרקות האחריות, בילבול תחומים, רדיפת-סירוסם, פטפטנות ו"סמוך עלינו". אילו קרה כל זה במימדים של מערכת צבאית גדולה, היו תכונות אלו גורמות שוב לאסון צבאי — כפי שגרמו ביום-הכיפורים. מבחינה זאת צריכה פעולת "האבו" לשמש אות-אזהרה: "הי ליקווים שי יום-הכיפורים עדיין לא תוקנו."

מי אחראי, לעזאזל?

מי, לכל הרוחות, המפקד כאן? "מי" שאל אחד החיילים, אשר הובאו לרחוב גאולה בתל-אביב בליל החמישי הר אחרון. מחלקתו של אותו חייל קיבלה הוראה ממפקדה להתפרס לאורך הבתים ברחוב גאולה, מרחוב הירקון מיותרת. מיספר דקות אחרי שהתפרסו ביעדם, הגיע אליהם בריצה שופפה קצין בכיר מי מישמרהגבול, אשר צעק עליהם: "תסתלי קו מכאן! מי אמר לכם לבוא הנה?!" סעינה זו נערכה בשעה שלוש לפנות



קורבנות

חמשת הגויות שנמצאו רק למחרת היום הוצאו מבין ההריסות והועברו למכון לרפואה מישפטית באברכיכר. פסטיבל הפיר-סום והטלוויזיה של השרים והמפקדים הבכירים, אשר פרץ מייד לאחר הפריצה, נתן את האות לכוחות הביטחון כי "המסיבה הסתיימה" והם חדלו לחפש בין ההריסות. רק כעבור יממה חילצו את הגויות, שאולי היו ניצלים אילו החלו-חיפוש מוקדם יותר.

(המשך מעמוד 21)

זכי יחידותיו שלו היא שתבצע את הפריצה. הכוח הראשון שהגיע היה בן עשרות שוטרים, בסיקורו של מפקד מישורת מחוז תל-אביב, ניצב דויד עופר. הניצב, אשר תיגבר תוך שעה את כוחותיו לכדי כמה מאות שוטרים, ידע כי הפעולה גמצאת תחת אחריות המישורת, ונהג בהתאם.

חצי שעה אחרי השוטרים הגיעו שוטרי היחידה המיוחדת, שהוקמה לאחרונה על-ידי המטה הארצי: היחידה ללוחמת ב-פעולות-טרור בסנים הארץ. חיילי יחידה זו לבשו את מדי מישור-הגבול. היא הוקמה אחרי אסון מעלות, ולאחר שהממשלה הח-ליטה, בעיקבות הדו"ח הסודי שהגיש לה האלוף רחבעם (גאנדי) זאבי, יועץ ראש-הממשלה לפעילות-חבלנית-עוינת, כי ה-מישורת תהיה אחראית על מיקרים כמו שהיו במעלות, קריית-שמונה ובית שאן, ולשם כך עליה להקים יחידה מיוחדת. תקציב מיוחד, שלא מתקציב המישור-רה, ניתן ליחידה

משך חודשים ארוכים התאמנו שוטרי היחידה בפעולות קומנדו מסוגים שונים

וגושאים אשר היו צריכים להכין את היחידה לכל מיקרה אפשרי של פעילות פידאיון בתוך ישראל.

אחת הפעולות הראשונות, להן דאג מפקד אותה יחידה, קצין-מישמר הגבול בדרגת ניצב-מישנה, היחה להשיג את תוכנית הי בניין של מלון סאבו. לאחר שלמד אותה בעזרת קציניו, תכננו תוך כמה דקות את פעולת ההתפרצות למלון ודיווחו על כך לשורה-מישורת שלמה הלל, אשר ישב באותה עת ליד ראש-הממשלה במטה ב-תל-אביב.

תשובת חשר הייל היתה חרי משמעות: דהמתין, וזא לפעול.

בינתיים הגיע למקום הכוח השלישי. יחידת צה"ל מאחד הבטיסים שאינם רחוקים מתל-אביב.

ליחידה זו יש מפקד, ולאותו מפקד נדמה היה כי הוא יערוך את הפריצה וכי הוא-הוא מפקד הפעולה.

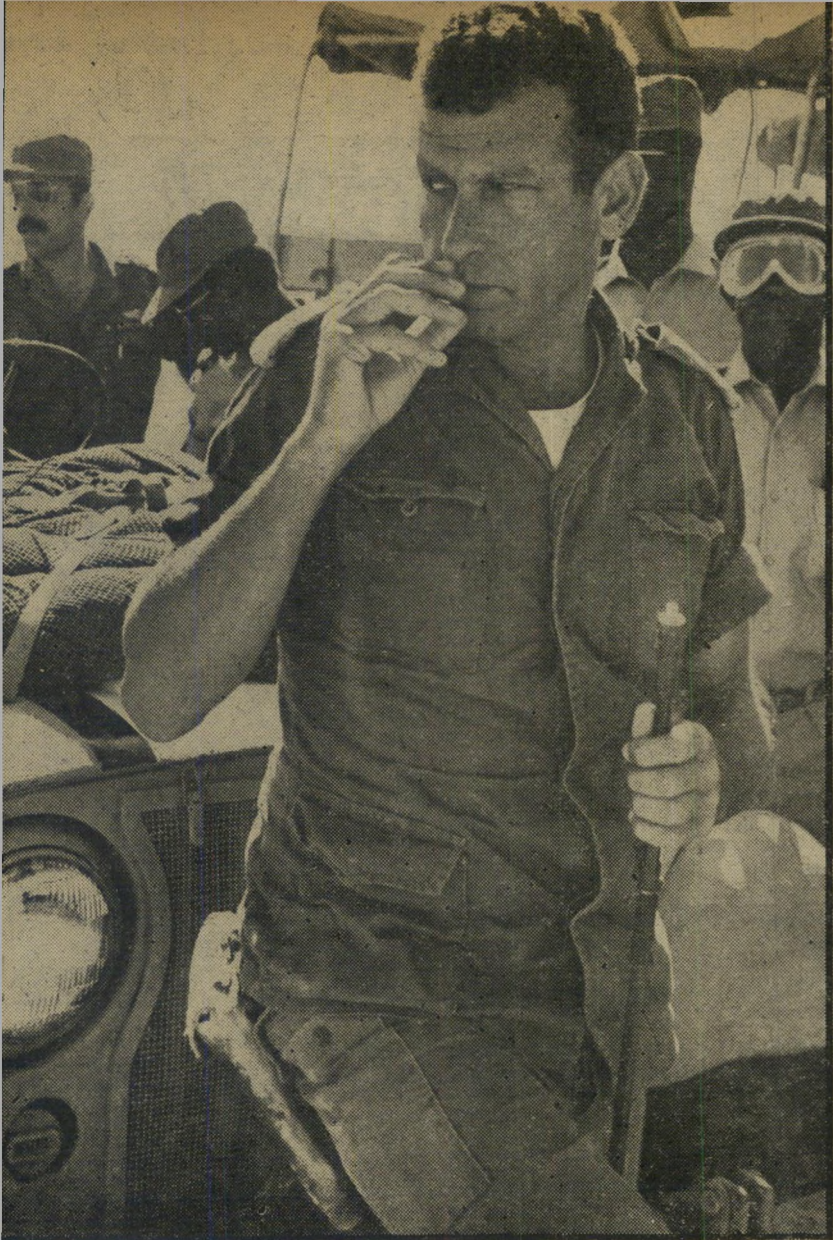
אמה של עסקנים

בשעה 1.45 הגיע למקום הכוח הריביעי. היו אלה חיילי אחת היחידות המובחרות של צה"ל,

מפקד אותה יחידה החל מארגן את אנשיו לפריצה אל תוך הבניין. אולם בארבעה כוחות אלה לא היה די. מפקד יחידת צה"ל הראשונה שהגיעה לי-מקום שמע ברדיו כי קהל רב מפריע לי-פעולות כוחות-הביטחון, ולמרות שבשעה שלוש לפנות בוקר קשת היה למצוא את הקהל הרב, ורק סקרנים בודדים ושמרו היטב על-ידי שוטרים, החליט להביא למקום יחידה גדולה של שוטרים צבאיים בעלי קסדות לבנות, כדי לשמור על הסדר.

כז אחד מהכוחות קבע דו את מופקדתו באחד מפינתיו הכתבים שברחוב הירקון, בקטע שכין רחוב גאולה לרחוב יונה הנביא, כאשר מפקד שר כז אחד מהכוחות בוצע את הפעולה.

באותה שעה נערך במטכ"ל דיון שבו השתתפו ראש-הממשלה, שר-הביטחון, שר-המישורת והרמטכ"ל.



באותה עת נסלה ההכרעה. היחידה הי-מבצעת תהיה היחידה המובחרת של צה"ל שלמה הלל

מיהר לשטח והיה השר הראשון שהגיע למקום, בשעה 3.30 לפנות בוקר, כדי להסביר לאנשי היחידה המיוחדת מדוע הוחלט שלא הם יבצעו את הפעולה. י-לנחמם.

באותה עת שודרה הוראה למפקד הי-יחידה של צה"ל, להתכונן לפרוץ. כאשר חבשו חיילי אותה יחידה את כובעי-הבד הלבנים על קסדותיהם, היה ברור לגמרי, לכל הכוחות המצפים בשטח, כי היחידה המובחרת היא שתערוך את הפריצה.

מלחמת הגנרלים ואחירה

שעת הפריצה נקבעה סמוך לשעה ארבע.

אולם העירעורים מצד מפקדי שתי היחידות האחרות בפני הי-רמטכ"ל, ראש-הממשלה ושרי-הביטחון, נמשכו עוד זמן רב. עד שהסתיימו עירעורים אלה, עברה עוד שעה ארוכה, והאור הירוק לי-התחיל את הפעולה ניתן רק שעה יותר אחר-כך.

העיוכובים שחלו בפעולה מסתמנים עתה באור חמור ביותר לאחר שנערך התחקי, וחוקרי המודיעין שוחחו עם בני-הערוכה ששוחרו, ועם הפיזאי שנתפס חי. מס-תבר כי את מיטעני החבלה, שגרמו ל-אבידות הכבדות בקרב בני-הערוכה, הצמי-דו הפידאיון לגופה של הצעירה השווייצית מריה רוט

זולא ריב הפמכויות בין המפקד רים והכוחות בשטח, ואילו היתה הפעולה מתבצעת באחד משני הי-מועדים שנקבעו ובוטלו אחר-כך (המועד הראשון שהוצע ענייני היחידה המישורתית המיוחדת, סמוך לשעה שדוש, והמועד הרא-שון שהוצע ענייני יחידת צה"ל המובחרת, שעה ארבע בבוקר),

וחיי הי-אדם היו ניצלים.

קרבנות הגנרלים, אשר תוצאותיהם ההר-סניות ממלחמת יום-הכיפורים גרמו לאסר-נות כה רבים, הביאו שוב לאסון שעלה בחיי אדם, כאילו לא אירע דבר, כאילו לא נלמד כל לקח.

המערכת לא פעלה

פעולה נגד הפידאיון במלון זא סאבו היחה שרשרת של מחדלים, אשר תחילתם עוד לפני נחיתת סירת הי-פידאיון בחוף תל-אביב, בעצם חדרית סירת האם וסירת הגומי של המהכלים. לכוחות-הביטחון ידוע מזה זמן רב על פעילותה של יחידת פידאיון מובחרת ב-סוריה, המתאמת לקראת חדרית לישראל דרך היס. אנשי היחידה, אשר נבחרו ב-קסדות רבה, עוברים אימונים ימיים, מסוג האימונים של השייטת של הקומנדו הימי הישראלי, והם אנשי-ספרדע לכל דבר.

מיספר יחידות של הקומנדו של הי-פידאיון נתפסו כאשר ניסו לעבור במימי הגבול הצפוני, ובמקום הוקמה מערכת גילוי אשר מומחים טוענים כי היא מערכת הגילוי-הימי המשוכללת ביותר בעולם מ-המשך (המשך בעמוד 26)

חייל עם מצפון

אלוף-מישנה עוזי יאירי בתקופה בה שירת כמפ-קד חטיבת צנחנים סדירה, אחרי שקודם לכן פקד השתתף בפשיטה על שדה-התעופה בביירות, בפשיטה על בסיסי המחבלים בסריפולי שבצפון לבנון ופקד על פשיטת צה"ל הנועת למיפקדת החבלנים בביירות באפריל 1973. הצילום: שלמה ערד. שמסר מתמונותיו של עוזי יאירי למערכת ללא תמורה.

שריפות, נשלחו פלוגות שונות מהחטיבה למשימות שונות במקומות אחרים.

כאשר הוטלה עליו המשימה לטהר את ציר טירטור, היו למעשה תחת פיקודו של עוזי, בגירת ראס-סודאר, רק שני גדודים של החטיבה. עם כוח זה היה עוזי צריך לבצע משימה בלתי אפשרית. הלחץ היה עצום. לא היה פנאי לאיסוף מידע על האויב בשטח. לא ניתנה לעוזי שהות להכין את כוחותיו לקרב. הוא לא קיבל כל סיוע ארטילרי או אווירי.

בלילה של ה-16 באוקטובר נכנס עוזי יאירי עם יחידתו למלכודת של "החווה הסינית".

מאבק עם המצפון

דוד הצנחנים של יאירי לחם ב-משך הלילה לחימת אכזרית נגד כוח מצרי עדיף, מחורף וערוך בעמדות. רוב חיילי הכוח נפגעו. כמעט כל מפקדיו נהרר גו. בבוקר הסתתרו שרידי היחידה בתעלה רחבה שליד החווה הסינית. ללא תח-מושה, מבלי שניתן יהיה להחיש אליהם תיגבורת. עוזי הבין כי אינו יכול להמשיך במשימה. הבעייה שעמדה בפניו היחה איך להציל את שרידי אנשיו והפצועים שרוכזו בתעלה. הוא ביקש אישור מהאלוף אברהם (ברו) אדן, לו היה כפוף, לסגת. האישור לא ניתן. גם אלוף הפיקוד, שמואל גונן, שלא היה מודע לחומרת מצבו של הגדוד של עוזי, שלמעשה כבר לא היה קיים, פקד עליו להמשיך להילחם. רק אחרי שחיים בר-לב סייר בשטח וראה את המצב לאשורו אישר את פנינו הצנחנים. לא היחה כבר אפשרות לסגת. היה צורך לחלץ את האנשים אחד אחד או בחוליות תחת אש כבדה.

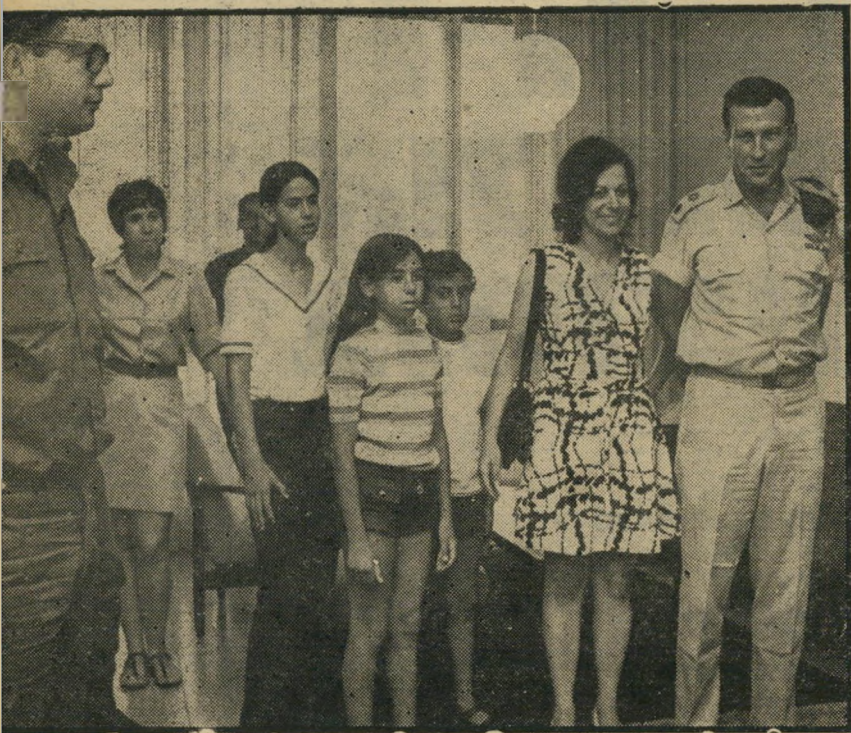
במשך יותר משנה, מאז מונה כמפקד חטיבת הצנחנים, הכין אותה עוזי ביסודיות ובמקצועיות שאיפיינו אותה. לי-מיבחן העליון שלה - המילחמה. אולם כאשר פרצה המילחמה במפתיע, היא מצאה את חטיבתו של עוזי מבוותרת ומ-פוצלת. בימים הראשונים של המילחמה, כאשר הפיקוד פעל בשיטה של כיבוי

הפתח הצהיר שהפשיטה בתל-אביב נערכה כתגמול לפשיטת

צה"ל על מיפקדות הפידאיון בביירות בי-1973 - והגורל עזר להם:

הקצין שנפל ליד סאבוי הוא שפיקד על הפעולה בביירות

ימירי



מראה הצנחנים ששרדו אחרי קרב זה היה אחד המראות הנוראים של המילי-חמה.

היו מפקדים בצה"ל שפקדו במילחמה על כוחות שיצאו תוך קרב מכלל פעולה. הם קיבלו תחת פיקודם כוחות תיגבור והמשיכו את המלחמה עם יחידות שכל פעם אויבו מחדש. גם עוזי יאירי המשיך את המלחמה. הוא הצטרף עם כוחו המ-חודש לאוגדת האלוף שרון וגלחם ב-גירות איסמיליה. אולם עוזי יאירי של אחרי קרב "החווה הסינית" כבר לא היה אותו אדם שהיה לפני הקרב.

מטבעו היה עוזי בעל רגישות אנושית נדירה, הרבה יותר מו של קצין ממו-צע. הוא לקח ללב. גם בעבר הוא ראה את עצמו אחראי באופן אישי ל-נפילתו של כל חייל ביחידתו. הוא תפס את משמעות המושג "אחריות המפקד" בצורה קיצונית. למרות שידע שאין מילי-חמה ללא נפגעים ושהוא אישית אינו אשם בנפילתם של חייליו, היה מוטרד תמיד בשאלות: מה הייתי יכול לעשות יותר כדי שחייל זה ייצא בשלום מחקרבו? אולי לא עשיתי מספיק באימונים, אולי לא חינכתי אותו מספיק כדי שלא יפגעו אחרי קרב הדמים של "החווה הסינית"?

החריף המאבק הזה עם עצמו. הוא נטל על עצמו את האחריות האישית לכך שנכנס עם יחידתו לקרב ללא הכנות מס-פיקות, למרות שהוא בסך הכל מילא סקודה האשם לא היה בו אישית. קיננה בו גם תחושה של מעין חוסר-אונים על ששעה הכל כדי להכניח את חטיבתו למל-חמה וכאשר באה המלחמה לא יכול היה לדאוג כיאות לאנשיו. כתוצאה מכך נקלע למצב שקשה היה לו לעמוד בו. "כל ה-חברים שלי נהרגו או נפצעו", אמר, "ואני קיבלתי רסיס בנשמה".

הקצין

ההגון ביותר

עוזי היה אולי היחיד מכל מפקדי צה"ל ומנהיגי המדינה שהסיק מסקנות אישיות לגבי אחריותו האישית למה ש-

המשפחה בחגיגה

עוזי יאירי עם אשתו דליה ושלושת הגדודים לים שבחמשת ילדיו בטכס שנערך בלש-כת המטכ"ל בעת שהועלה לדרגת אלוף-משנה. כמעט את כל שירותו הצבאי עשה עוזי יאירי ביחידות הצנחנים. כמפקד קרבי שנודע בהעזתו, עד שהיתמנה למפקד חטיבת צנחנים. אשתו של עוזי, דליה, היא מפקדת מגזין החדשות של שידורי ישראל.

נוקשה, לשבת עם חייל ששוט ולדבר עמו שעות על בעיותיו.

אחת הדוגמאות לכך ניתנה בעת שהיה קצין זוטא ופיקד על פלוגה של נח"ל מוצי נח שחיתה מורכבת מעולים חדשים. קות צרפתיות שהקליעה המדויקת בתן היתה קשה. באחד התרגילים הצליח אחד החיילים לפגוע פגיעה ישירה בלילה ב-בווקה. החייל צהל כל כך שבאמצע ה-תרגיל הרים את הבוקה מעל לראשו ויצא במחול. כששמע על כך עוזי נכנס בבוקר לאחלו של אותו חייל, התישב לידו וכתב שיר. היה זה שיר הבזוקאי שהפך לאחד מכן לשיר מפורסם ביחידות הצנחנים.

את הדאגה הגדולה ביותר הקדיש ל-משפחות חללי יחידתו. הוא היה נפגש עימן ומבקש לשמוע את טענותיהם כלפיו.

צורך נפשי

אחרי המלחמה האחרונה, כשי-הועבר לתפקידים מפקדתיים במי-קדת קצין-צנחנים-ראשי ובאגף המודיעין, התאושש עוזי בצעדים מהירים מהמשבר שעבר עליו בעיקבות המלחמה. כאיש מישפחה מבוהק (שגוי לדליה, עורכת חדר שות משידורי ישראל) יכול היה להתפרסם יותר למישפחתו. הוא היה בחברת המישפ-חה ביום הרביעי האחרון, כשקיבל ידיעה על התקפת-המחבלים במלון סאבוי. עוזי יצא מייד למקום.

היו שטענו כי נסחף אל הקרב בצורה כפייתית. כאילו כדי להוכיח משנה. זה פשטני מאוד לומר כך. אומרים אלה שהכירוהו. זה האופי של משפחת חצני-חנים. מה שמביא אדם לשרת כקצין ב-צנחנים היה מביא אותו גם לרוץ למלון סאבוי. זה צורך נפשי בריא. ללא תת-פלספות. לעשות כל מה שביכולתך מבלי לתת את הדעת שבשביל עם ישראל אתה אלוף-משנה.

חלק מחיילי יחידת שעמדת לפרוץ ל-בניין היו פעם פיקודיו. הוא הכיר את רוי-בם. היה זה רק טבעי עבורו להצטרף לשתי החוליות שחדרו אל הבניין דרך הכניסה הראשית. הוא נפגע מיד בכניסת בכדור אחד ששם קץ לחייו, ולתיקוות רבות להמשך הקאריירה הצבאית שתלו בו.

בביתו ברמת-השרון לא בכו ולא ישבו שבעה. ביום הראשון השבוע כבר הלכו ילדיו לגן ולבית-הספר. גלי יאירי חזר מהגן וראה הרבה מידידי אביו ומכרי-המשפחה יושבים בחדר. "למה הם מדב-רים כל הזמן על אבא?" שאל את אמו. "מפני שהוא היה גיבור", השיבה לו האם. נטלה בידיה את מיכל, תינוקת בלונדית יפהפיה ואמרת בחיוך עצוב: "אבעיה תהיה עכשיו איך ללמד את הקט-נח להגיד, אבא?!"



לפני ואחרי הזעזוע

ידו של עוזי יאירי מגודל הזקן בגדה המערבית של תעלת-סואץ, יום אחד אחרי הקרב הנורא בחווה הסינית, בה נהרגו רבים מאנשי יחידתו. הוא נטל על עצמו בצורה קיצונית את האחריות לחיי אנשיו. בעקבות המשבר שעבר עליו אחרי קרב זה פרש מרצונו ותיחמתו מחפיקוד על החטיבה ועבר לתפקיד מפקדת.

הרמטכ"ל רב-אלוף דוד אלעזר (מש"מאל) ואלוף פיקוד המרכז רחבעם (גאנדי) זאבי, עונדים לעוזי יאירי את דרגות אלוף-המשנה שלו לפני שחתמנה למפקד חטי-בת צנחנים ב-1972. בתמונה משמאל נראה משה דיין לוחץ את

הכפילי

את כמות הבשר במחצית המחיר

בשר צמחי של שפע הוא חלבון מן הצומח הדומה בערכו התזונתי לבשר רזה. בהוסיף פתיתי שפע למנת הבשר (או הדג) שאת מכינה, את מקבלת מנת בשר כפולה וטעימה במחצית המחיר.

מזין, טעים, דל שומן וחסכוני
להשיג בסופרמרקטים, בשופרסל ובחנויות מזון מובחרות.

מוצרי שפע-שפע רעיונות חדשים לבישול.
לקבלת עלון מתכונים כתבי או טלפני אל:
"שפע" ת.ד. 39, ערד, טלפון 057-97046
המשרד בת"א: רח' בזל 42, טלפון 24 18 75 (03)
חיפה: 66 57 95 (04) ירושלים: 52 66 00 (02)



שפע

תעשיות פרוטאין בע"מ, ערד

להצלחת תבשיליך עם פתיתי "שפע" הקפידי על הוראות עלון המתכונים, או טלפני לקבלת מתכונים אישיים
לטל: 03-241875 ת"א
בין השעות 7-4 אחה"צ.

דקו

צ'ייס מנהטן יבוא לישראל



נשיא דיוויד רוקפר
לא סניף לא השקעות

ויחל לעשות שם עסקים, ומתכוון לפתוח סניפים בארצות-הנפט הערביות, בלטשו עין אל פיקדונות הפטרודולר. לפתיחת הנציגות בישראל שתי מטרות. האחת, בחינת תוכניתו של דוד רוקפלר לפיתוח עמק הירדן כמפעל-השקיה בינלאומי גדול, שיאפשר את יישוב הפליטים הערביים במיסגרת הסדר-שלום באזור. ה' מטרות השנייה היא מניעת מעבר הון יהודי באמריקה מ"צ'ייס" למתחרה ה' גדול, "פירסט נשיונל סיטי בנק" או בקיצור "סיטיבנק".

מאז לקח רוקפלר לידיו את ניהול "צ'ייס" (במארס 1969), הוא משקיע כל מאמץ כדי להדביק את "סיטיבנק", העולה על "צ'ייס" בכל, בעיקר ריווחיות הכפולה שלו. הייתרון הגדול של "סיטי בנק" היה בפעילות הבינלאומית עם 242 סניפים, לעומת 101 של "צ'ייס". לכן החל רוקפלר במסעי פגישות עם ראשי-ממשלות, במטרה לחביא עסקים ל"צ'ייס".

"צ'ייס" פתח סניף במוסקבה וקיבל מינוי של נציג הבנק הסיני הלאומי. רוקפלר נפגש עם סעוד, סאדאת וגולדה מאיר, דן עם כולם בענייני כספים. אבל ברור היה כי הקשרים עם ישראל חשו-בים רק בגלל היהודים באמריקה, ולא בגלל עסקיו של "צ'ייס" בישראל.

רוקפלר ניסה תחילה להימנע מכל גוגע רישמי עם ישראל, להסתפק בשמשו הסוכן הבלעדי של מילווי-הפיתוח ה' ישראלי, דבר המכניס לו פיקדונות לזמן ארוך של עשרות מיליוני דולר לשנה. אולם החשש מבריחת הון יהודי מאמריקה גבר, ועתה הוחלט לפתוח את הנציגות בישראל.

בימים הקרובים יודע כי ליד **רוקפלר**, בעל "צ'ייס מנהטן בנק", הח' ליט לפתוח נציגות בישראל. נציגות, ולא סניף — כפי שחשבש על-ידי ראשי-הממשלה **יצחק רבין** עת ביקר בישראל לא לפני חודשים אחדים. "צ'ייס מנהטן" יפתח סניף מלא בקהיר

16 שווה 36

או: מחירי הספרים

בימים אלה הופיע סיפור של ברנס על הקג'ב. מחירו הספר בכריכה רכה הוא 16 לירות, או 36 לירות. כלומר, באנגלית 16, בעברית 36. מניין ההפרש העצום?

כמה מוציאים-לאור ידועים קובעים, כי אין כל הבדל בין מחירו הנזיר בארץ ובחו"ל. מחיר סונה נזיר לספר עברי בארץ הוא 5200 לירות, בלי כל מיסים. יש מו"לים המשתמשים בארץ בנייר-עיתון (שמחירו לטון 3600 לירות) להד-

הברון רוזנה

ביטחונות

הברון אדמונד דה-רוטשילד מע-רים קשויים על הצלת הבנק של רוזנ-באום בשווייץ. כל מה שדרוש עכשיו הוא הקמת קונסורציום של נושים, ש-יפעיל את הבנק. אולם רוב הנושים, בעיקר, "קבוצת ריגר", מתנה את הקמת הקונסורציום בביטול התביעות המשפ-טיות שהגיש הברון נגד רוזנבאום ב' שווייץ. הנימוק: רוזנבאום דרוש להצלת הכספים, ותלונות ניתן יהיה להגיש עבר אחרי-כך.

לברון אומרים כי תמורת ביטול ה' תביעות והקמת הקונסורציום, תתן ממי-שלת ישראל 40 מיליון דולר, והבנק ה' מחוייב את השן (בעל שלוש בנקים של רוזנבאום) שתן גם הוא סכום דומה. עתה דרוש הברון הוכחות כי הבנק יינתן, טוען שהוא חושש כי אחרי שיבטל את התביעות יתברר כי אין כסף, כמובי-טח, וכך יחמוק רוזנבאום מכל עונש. בעלי-המניות של "החברה לישראל" רוצים להחיש את ההליכים, כיוון שמעל לראשם תלוי איום המשקיעים מדרום-אפריקה, שיצאו מן החברה. משקיעים

כך גובים מס-הכנסה

לפני כחצי שנה רעשה המדינה, לאחר ש"העולם הזה" פירס את הסכם מס-הכנסה של **עובד בן-עמלי**, לפיו הוא משלם למס-ההכנסה חוב, משנות החמישים, ללא כל ריבית, ועתה מתנהל מאבק משפטי ממושך בינו לבין מס-ההכנסה על השאלה אם ישלם ריבית או לאו.

במיקרהו של בן-עמלי, כזכור, נחתם עימו הסכם שלפיו ישלם חוב של פמיליון לירות בתשלומים חודשיים ללא ריבית, משך כמה שנים.

מתברר כי הסדר כזה, של תשלום חוב מס-הכנסה משנים עברו בלי ריבית, אינו הסדר בודד. להלן מיקרה שהובא לבית-המישפט בימים אלה, והוא מלמד הרבה על שיטות גביית המס של הממונה על הכנסות המדינה, **משה נוידרפר** ועמיתיו.

יוסף כהן-שור היה חייב 20 אלף לירות למס-הכנסה, ולא שילם. מס-הכנסה עיקל את הנותו אשר בתחנה המרכזית החדשה, והחליט למכרה. העיקול היה בשנת 1966. ההוצאה-לפועל מכרה את החנות בחודש אפריל שנת 1974 בסכום של 137 אלף לירות. החייב, כהן-שור, פנה לשופט-השלוש הראשי בתל-אביב, **חיים שטיינברג**, בבקשה לבטל את המכרה בגלל סיבות שונות. השופט דחה את הבקשה, והוסיף כמה מילים חריפות על הסחבת בגביית המס.

אבל, יוסף כהן-שור לא התייאש, החליט לגמור עניין עם מקידי מס-הכנסה, וראה זה פלא: הללו, יהודים רחמנים, הגיעו עימו להסדר שלפיו בוטלו מכירת ועיקול החנות, תמורת תשלום החוב שהוא חייב — 20 אלף לירות.

עכשיו, נא לעשות חשבון: החוב הוא משנת 1966. התשלום נעשה לאחר שמונה (!) שנים. ללא כל ריבית. למח? ככה. ערך הכסף ירד מאז בעשרה אחוזים לפחות לשנה. הווה אומר: האיש שילם כאילו ארבעת אלפים לירות ללא ריבית. אז מה אפשר לדרוש מנוידרפר ואנשיו? אחרי הכל, אם הממונה על הכנסות המדינה מקבל מן המדינה מענק והלוואה תקציבית לקניית דירה בירושלים, קונה את הדירה ומשכירה לאחרים, מדוע לא יוותר לאחרים על ריבית?

בנק ישראל

הכיר דה-פקטו

בנושים הבריטיים

השתתפותו של נציג המפרק הבריטי, כמוה כהכרה דה-פקטו בחובות הברי-טיים, שממנה יהיה קשה לסגת. זוהי הפרה מוחלטת של החלטות הצוות, בי-ראשות ראש-הממשלה.

צינור האנגלים מחווה פגיעה חמורה בנושים הישראליים ובסיכוייהם לקבל חלק מן החוב. שכן עד כה צריך היה לחלק את הנכסים רק בין הנושים בי-ישראל, ועתה יצרפו עוד נושים בסכום של חצי מיליארד לירות.

באסיפה מתכונן עורך-הדין **אליהו מירון**, המייצג את מישפחת **ויליאמס**, בעלת הבנק לשעבר, להתנגד להכרה בי-ישראל, "בנק ישראל" כנושה. הוא יטען כי "בנק ישראל" שילם את מה ששילם בחתונת-בות, ולא מהכרה, לא היה מפקיד בבנק לפני הפירוק, ולכן אינו נושא חוקי.

קרוב לוודאי כי החלטת הנגיד להתיר לבריטים להשתתף באסיפה, תגרום סע-רת-רוחות בוועדת-הכספים של הכנסת ובצלמרת משרד-האוצר.



פרקליט מירון
לא הכרה, לא שותפות

בניגוד מוחלט להחלטות הצוות בהרכב ראש-הממשלה, שר-האוצר ונגיד "בנק ישראל", שחלטי לא להכיר בכל צורה שהיא בתביעות הנושים הבריטיים של "בנק-ארץ-ישראל — בריטניה", הכיר למ-עשה נגיד "בנק ישראל", **משה זנבר**, בימים אלה, בתביעות. הכרה זו פירושה דרישה מ"בנק ישראל" לכיסוי חובות נוספים בבריטניה, בשיעור של חצי מיל-יארד לירות.

ביום החמישי השבוע התכנס לראשונה אסיפת הנושים של בנק "ארץ-ישראל — בריטניה". האסיפה תבחר מפרק קבוע, שיחליף את כונסי-הנכסים הרשמי, וכן תבחר ועדת-ביקורת. באסיפה יכולים להשתתף רק בעלי חוב מוכר. בעל החוב הגדול ביותר כיום הוא "בנק ישראל" עצמו, ששילם כבר כ-400 מיליון לירות לנושים בארץ ובחו"ל.

והנה, באסיפה ישתתף גם עורך-הדין **חיים שטריקס**, נציגו של המפרק ה' בריטי, בהסכמת "בנק ישראל". לחסכם על כך הגיעו בלונדון המפקח-על-הבנקים **ד"ר מאיר חת**, וכונס ומפרק הבנק **יוסף מילוא**, בשיחות עם ראשי ה' "בנק אופ אינגלנד", הלוחץ על ישראל להכרה בנושים הבריטיים.

המשקיעים מכרו חלקם בדימונה

שכן קיים בטכסטיל משבר עולמי, ש' ישפיע קשות על התישלות של "כלל".

שירותי-הנדסה

בגרמניה

חברת "שירותי-הנדסה בישראל" ה' מתכננת את מרוויקט-הענק של "רסקו" באיראן, נכנסה לשותפות עם חברת-בנייה גרמנית גדולה, ויחד הקימו חברה-בת. החברה החדשה תיכנס לעבודות תכנון באיראן, ובעוד איצות שבהן מתקשה החברה הישראלית לקבל עבודות.

אלה התפתו על-ידי **מיכאל צור** להש-קיע בחברה 20 מיליון דולר, ואחרי ש' הכניסו כ-14 מיליון דולר פרצה השערות-רייה. הם מאיימים בהוצאת ההשקעות, אם לא תחזור "החברה לישראל" ל' הליכים עסקיים נורמליים.

קבוצת "משקיעי ישראל" של סם **רוטברג** ולו **בויאר**, שהחזיקה ב-20% לערך ממניות "כיתן-דימונה", החליפה את מניותיה במניות של קונצרן "כלל". הפעולה נעשתה לאחר ש"כלל" השתלט על קונצרן "כיתן-דימונה", ואיחדו למע-שה עם "טכסטיל בית-שאן — נצרת".

נציגי "משקיעי-ישראל", שמעון ה' רן, ניסה בכל כוחו למנוע איחוד זה, אך נכנע ונאלץ למכור את חלקו ב' "כיתו". שווי העסקה — תישעה מיליון לירות. הורן נחל תבוסה קודמת עת ניסה למנוע את מכירת "החברה המרכזית" ל"כלל". להורן היו כ-20% ממניות "ה' חברה המרכזית", ואחרי שהאיחוד בוצע מכר את חלקו לאחרים. עכשיו מסתבר כי הורן עשה עסק טוב,

במדינה

לו, כאשר ריבוי המסקדים במקום מאפשר לכל אחד להסיר מעצמו את האחריות למחל זה.

העובדה כי למעשה משש שעות לאחר סיום הפעולה התגלו במקום עוד שני פיראטיות, אשר לא ירעו עליהם קודם-לכן, היא המורה כי יותר.

פירוש הדבר שלא נערך, מייד אחרי הפריצה, חיפוש שיטתי ומדוקדק בבניין. מי היה אחראי לכך? הרי ברור שכל יחידה סמכה על יחידה אחרת.

מסיבת-סיום על אופות

חמורה עוד יותר העובדה, כי שעות רבות לאחר מציאת הפיידאי, עדיין היו קבורים מתחת להריסות בני-ערובה, מבלי שעלה על דעת איש לעשות את הפעולה הראשונה המתחייבת: סינון הריסות וחיפושים אחר נפגעים נוספים, אפילו אם קיימת תיקוה קלושה בלבד שאכן הם בכלל בחיים.

הניסיון מלמד, שתחת הריסות של בית קבורים לעיתים קרובות אנשים חיים ופצועים, המתים אם חילוץ מתמהמה.

היחידה אשר ביצעה את הפעולה טר ענת, ובעיקבותיה טוען המטכ"ל, כי תפי קידה היה לערוך את הפעולה והטיהור — ולהתקפל מהמקום. לדברי גורמים בצה"ל היתה האחריות על המשך הפעולה, ובעיקר על פעולות הסינון והחילוץ, מוטלת על המישטרה. אולם עובדה היא שאורחים הורשו להסתובב בקירבת-מקום, ואפילו ראש הממשלה ופמלייתו הוזמנו להצטלם באזור ההריסות, כאשר פיידאי היה עדיין

סוגה. שתי חוליות הצליחו לחדור, זו ש- ערכה את ההתקפה הרצחנית בנהריה וזו שערכה את ההתקפה בקיבוץ ראש-הניקרה. מאז אותו שתי התקפות השתכללה המערכת-לגיוריימי עוד יותר. אולם נראה כי המחשבה שהפיי דאיון לא יוכלו להגיע רחוק יותר מאשר הגבוה הימו בצפון, היתה בעובדו מי שהיה אחראי על שמיית רת הגבוה הימו שו ישראל? לא? רך כל חופיה.

עובדה היא, שמערכת הגילוי לא הצי- ליהו לגלות את סירת הגומי ולא שמו לב או לא הצליחו לגלות את סירת-האם, ש- היתה מחוץ למים הטריטוריאליים של יש- ראל. קשה להאמין בשמועה כי הפיידאיון הצליחו לחדור דווקא ב שטח מת במערכת הגילוי של צה"ל. לא מתקבל על הדעת שדווקא מול מרכז העיר הגדולה, יהיה שטח מת של מכם.

זעקת של כצוע

החידים שצפו במצור ובפעולה החלו מרגישים כי משהו לא דופק, עוד שעות מספר לפני התחלתה. לאחר משר- ומתן מייגע עם הפיידאיון הם הסכימו ל- שחרר את קרול פלאמן הפצוע. כוכבה לוי הוציאה אותו אל פתח המלון, כאשר הוסכם עם הפיידאיון ששני חובשים לא-חמושים יאספו אותו עם אלונקה, מבלי שיאונה להם כל רע.

פלאמן שכב בפתח המזון כשי- הוא זועק בכאבו מושך למעלה מי- 10 דקות, מבלי שנגשו אליו החוב- שים.



אדונקאים רצים אל בניין "סאבו" הפצוע שכב עשר דקות בפתח

חופשי, וגופת מחבל וחמש גופות נוספות של בני-ערובה, שאיש לא ידע עליהם, שכבו מתחת להריסות. **הספורט האומי שד הצטטי מות והכרות הכרות מייד עם סיום פעולה שד צה"ל, הוכיח עצי מן הפעם כמפוכן, ולא רק כבעי טעם רע.**

כאשר- שרי הביטחון והמישטרה, יחד עם עוזריהם, אלופים-בדמיט ומפקדי צה"ל והמישטרה, ממחרים להגיע למקום ולסכם את הפעולות, עוד קודם שנסתיימה הפעולה הצבאית ובוודאי בסרם הסתיימה פעולת הצלת הנפשות, ברור למפקדים ולחיללים הנמצאים בשטח כי "המסיבה הסתיימה". המחשבה כי הפיידאי שנתפס חי, שש שעות מאוחר יותר, יכול היה לגרום ל- הרוגים ולפצועים כה רבים, צריכה להעביר צמרמורת בגוים של השרים המעורבים והסיקוד הגבוה של צה"ל.

הרעיון שהם לא יוכלו לעולם די דעת אם מי מחמשת בנייה-ערובה, שגוויותיה נמצאו מתחת להריסות פות למעדה מיממה אחרי הפעו- ה, יוכל היה עדיין להיות בחיים, אילו היתה פעולת-המינון מוכי- עת מויד, חייבת להיות את שנתם של האחראים לכך.

על-פי דרישת שרי-המישטרה תמנה הי- ממשלה ועדת-חקירה, מסוג ועדת-החורב שקמה אחרי אסון מעלות, לחקור את מחדל יוסי-הכינויים-הקטן של מלון סאבו. הי וועדה תסיק לקחים, תגויס במפקד זה או אחר, אך בוודאי לא תוכל לחנוק את יצרי הפירסומת הפורע של אישי הציבור וצה"ל, אשר במיקרה של מלון סאבו הביא לפער- לה שעלתה בדמים מרובים ולאסונות בנפש.

(המשך מעמוד 14)

דבר. אישים בכירים, שנשאלו על-כך בי- פירוש במסיבות-עיתונאים, שיקרו באמרם שאינם יודעים. המידע הועלם לא רק מי אוני הציבור, אלא גם מכמה משרייה- ממשלה. מדוע?

התעלמה נפתרה בשעה 20.30, למעלה מעשר שעות אחרי לכידת הספינה. שר- הביטחון פתח את המדורת-החדשות בי- שעת האונת-השיא. היה בפיו סקופ דרמטי, תי, שרומם כל לב בישראל: כוחות צה"ל הצליחו לאתר את הספינה. הישג זה — שלא היה, למעשה, אלא תוצאה שיגרתית של פעולה מובנת-מאליה — רומם את הצופים, אחרי יום של דיכ- און. הוא גוקף כל-ככולו לחשבונו האישי של שר-הביטחון.

היתה זו מלאכת-מחשבת של פירסום. השר שימעון פרס הוכיח עצמו שוב כי- אשף יחסייה-ציבור. תוך-כדייך לא הת- עכב איש לשאול את עצמו, אם הוכיח את עצמו השר שימעון פרס גם כשר- ביטחון מוצלח.

אירגונים

אשיך מול אימונים:

0 : 1

מיבצע גושי-אמונים נפי קורבן למיבצע פתח

עולם שלם מפריד בין אנשי גושי- אמונים, חסידי ארץ-ישראל השלמה, ובין הפיידאיון של פתח. חסידי פלסטין המשוחר- ררת. השבוע הם נפגשו פנים אל פנים — מעל גלי האתר.

בשתי מיפקדות סודיות, משני עברי הי- חזית, ישבו ראשי פתח וראשי גושי-אמונים ותיכננו בעת-יובעונה-האחת שני מיבצעים שונים. אולם שני המיבצעים נועדו לאותה מטרה עצמה: לסכל את שליחותו החדשה של הנרי קיסינג'ר, או לפחות להפגין נגדה במיבצע ראוותני.

אנשי פתח תיכננו את ההתקפה בחוף ימה של תל-אביב. אנשי אמונים תיכננו התנחלות הפגנתית נוספת בסבסטיה.

התחרות בלתי-הוגנת. היתה זו תחרות בלתי-הוגנת, כי לאנשי אמונים לא היה שמץ של סיכוי לעמוד בה. ברגע שנודע על הפשיטה ברחוב גאולה לא היתה לאיש הסבלנות להתייחס להפי- גנת המתנחלים בשומרון. כלייה-תיקשורת כימעט שהתעלמו ממנה, או הזכירה באי- רצון, כמיסרד המסיח את הדעת מן הסני- סציה העיקרית של היום. אורחים ראו בה מעשה פזח, שאילץ את צה"ל להעביר ביום כזה כוחות מן המערכה העיקרית, והטיל מעמסה נוספת על צמרת המדינה. הכוחות והאישים הציבוריים, שיכלו להתייצב לימון מיבצע ההתנחלות, ושי- אולי תיכננו זאת מראש, משכו את יום מן העניין, ביגלל דעת-הקהל העויינת. כך, נוסף על כל הקורבנות האחרים, נפל גם מיבצע זה קורבן לפעולת פתח. אבל אנשי אמונים לא התייאשו: הם העלו גרעין חדש לסביבת רמאללה.

פרשות

הים הצפוני אחפש קונה

הקונים הבריטיים מכקשים

למכור את זכויות-הנפט

שקנו מישראל — היש

לו קונה?

אורח ישראלי משוטט לו עתה ברחבי העולם, ומחפש קונה לזיכיונות-נפט. הי אורח הוא צבי אלכסנדר, לשעבר מנכ"ל חברת הנפט האומית וכיום עובד בחברה בריטית להשקעות. אלכסנדר, על זיכיונות- הנפט של החברה שבה עבד, נמכרו לפני כשנה לאנגלים, כולל זיכיון מבטיח על 5 אחוזים מזכויות הנפט בים הצפוני.

לאחר שקנו האנגלים את הזיכיונות ואת אלכסנדר ושלמו למדינת ישראל תישעה מיליון דולר מתוך 14^{1/2} שהיו המחיר הי- כולל, נכנסו לקשיי נזילות, והם מסרבים להמשיך לשלם. אלכסנדר מחפש עתה קו- נה אחר, אחרת יתורו הזיכיונות לרשותה של מדינת ישראל — דבר שכנראה אין הוא מעוניין בו.

נושא הזיכיונות עלה בשבוע שעבר שוב לחדשות, כאשר פירסם מבקר-המדינה את הדיון-השבון שלו על חברת הנפט האומית.

כולם העתיקו. הגדיל לעשות חצה- רון מעריב, שהקדים לדו"ח קטע, שכל הי- קורא אותו עשוי להבין כאילו מעריב היה זה שגילה את הפרשה, וכאילו כתוצאה מגילוי זה החלה חקירת מבקר-המדינה. הפעם קל מאד להזים דברים אלו, שכן, כרגיל, שוב היה העולם הזה תראשון בפירסום הפרשה.

בגיליון 1923 (9.7.74) הופיע הפירסום הראשון והמלא של שערוריית מכירת זכויות הנפט של ישראל בים הצפוני, לבנק בריטי. מעריב, ועמו שאר העיתונים, העתיקו את הפירסום הנ"ל.

הוכחה נוספת: הפירסום בהעולט הזה



ספרית אנטה ולקוחה. לא עורו הטענות

כלל גם תיאור מפורט של ניצול לא-כשורה של רכב החברה, ובעיקר הסיפור כיצד משמשת המכונית הצמודה של המנכ"ל, צבי אלכסנדר, את אשתו.

שום עיתון לא העתיק, בומנו, את הי- קטעים הנוגעים לשימוש שלא-כדין ברכב. מבקר-המדינה, בדו"ח שלו כולל גם פרק נרחב העוסק בפרשת השימוש ברכב, ו- הפעם העתיקו אותו כל העיתונים — כמעט שמונה חודשים אחרי העולט הזה.

עסקים

רשיון לקיסמי היזבי

לא די

בקמפיים ובפרסים

עדימנת לבטל

צרהריסה

מזה 18 שנה מנהלת אנטה גויברס את סלח-היופי המפורסם שלה, ללא רישיון. בימים אלה, שוב נכשלה במאמציה לקבל מועדת בניין-ערים של עיריית תל-אביב רישיון לעסק ואישור לשירותים סניטריים. הדיון בוועדה העלה, כי לאנטה בית- עסק בן שלושה מיפלים. בקומת המרתף חדר-עבודה לתסרוקות, חדרון לסריקור וחדרון למניקור. בקומת-הקרקע שני חדרי-עבודה לתסרוקות, כניסה קופת, בי- קומת-הביניים — חדר לקוסמטיקה, חדרי- המתנה וחדרון-הלבשה.

התחייבות לעתיד. זעמה של ועדת בניין ערים ניתח על כך שאנטה סגרה מירפסת המשמשת כניסה לעסק, והמרתף סת בולטת מחוץ לקו חזית הבניין. בנוי סף המרתף של הבית בולט אף הוא מחוץ לקו הבניין — אבל זה מומן הקמת הבית. העירייה הגישה נגד אנטה חביעות מיישפטיות כבר פעמים אחדות, אבל בית- המישפט מסרב להוציא צו-הריסה.

עתה הגישה אנטה בקשה לאפשר לה להתקין במקום סדרים סניטריים, וכן לתת לה רישיון לנהל עסקים. היא טענה כי היא מקבלת מדישינה פרסים על גיהול עסק מסודר ונקי, ומתחייבת להתאים בי- עתיד את המירפסת לדרישות העירייה. הדיון בוועדה היה ממושך, אבל לא עמדו לה לאנטה כל קיסמי היופי. ברוב קולות הוחלט לא לוותר על הדרישה ל- הרוס את המירפסת הבולטת.

רחל מרחלת על כל העולם

התינוקת לא תלך למאסר

אך הבעייה העיקרית בחייה של דניאלה, שהחליטה יחד עם עורכי-הדין שלה, לזרז פלוגים ורמי מיימון, לא להגיש עירעור על פסקי-הדין, היא מה לעשות במשך חודשיים המאסר עם התינוקת שלה, שאותה היא אוהבת אהבת-נפש. אחת הי אפשרויות היא כי לי תישלח אל אביה, לזוי לוי, באמסטרדם. אפשרות אחרת היא להשאיר את הקטנה עם הדודה שלה, יונה. משהו הציע לדניאלה שתיקח את התינוקת איתה, לביתה-הסוהר, אך היא דחתה את הרעיון מכליל-כל.

שפקיד-בנק הלשין על העיסקה, ולאחר שיחרורה ממעצרה ונסיעתו של לוי לוי, נאלצה להישאר בארץ ולהכות למיטתה. חבריה המרובים והמשותפים של השניים, אלו שפקדו את ביתם בתדירות, וקיבלו במתנה מלוי ומדניאלה את גורי כלבת הזאב שלהם; אלה שהיו שורצים ימים ולילות בביתם ובחצר שהקיפה אותו, אורי לים, שותים וישנים על חשבון בעלי-הבית, נעלמו כלא היו מאז שלוי נסע, ודניאלה נותרה לבדה, איש מהידידים לא התעניין בגורלה, או בשלום ילדתה, רבים, שלא אהבו את דניאלה גם קודם-לכן, נטשו אותה לחלוטין בעת צרה. עם מיספחתה, כידוע, לא שמרה דניאלה מעור-לם על קשרים הדוקים.

האשה היחידה שאליה היתה מקורבת לאחרונה היתה יונה, אחותו של לוי, בעלת מיסעדת פול בכרם התימנים, ואם לי שלושה ילדים בעצמה. דניאלה עזבה את הבית השכור בהרצליה, ועברה להתגורר בביתה של יונה בכרם. אך המקום היה צר מלהכיל, והיא נאלצה לשכור שני הדרים במלון בעל שלושת-הכוכבים, בז, שבי רחוב הירקון, ובו מתגוררת כעת.

ביום השני השבוע נקבע גורדינה של בתם של סופר-השואה ק. צ'פניק ואשתו נינה ריינור, ונכדתו של הגניקולוג הידוע פרנסטור יוסף אשכנזי. פט אריה אבן-ארי גור-על דניאלה חודשיים מאסר בפועל וחמשת אלפים ליי-רות קנס. הוא יזכה אותה מסעיף האשמה הראשי, שבו הואשמה בקניית דולארים והחזקתם, והאשים אותה בשני סעיפים: האחד, אי-מכירת דולארים למשרד האוצר, האחר, אי-מסירת אינפורמציה למיטרה.

דניאלה נמצאת עדיין תחת רושמו הי קשה של גורדינה, טוענת כי היא חפה מפשע, וכי העונש שהוטל עליה אינו מוצדק.

קשה לה, לדניאלה ריינור, באמת קשה לה, אשה צעירה לבד עם תינוקת בת שנה ושלושה חודשים, זה לא-כליך פשוט. החבר שלה ואבי בתה לי, לוי לוי, נסע — זמן קצר אחרי מעצרה באשמת אמסטרדם — והותיר אותה עם התינוקת בביתם המבודד שבהרצליה.

דניאלה היתה אמורה מלכתחילה לנסוע עם לוי לאירופה ואף פדתה, כזכור, לצורך הגטיעה סכום של 385 אלף לירות מחשבון הבנק שלה והמירה אותו, לטענת המיש-טרה, בדולארים משוק שחור. כאן, בעצם, התחילו הצרות.

היא נעצרה על-ידי המישטרה, אחרי

חוק מזה היא מחנכת כיתה שמינית. בנוסף יש לה בי.איי. בהיסטוריה ובצרפי-תה, והיא סיימה בהצטיינות אמ.איי. בי היסטוריה. ואם לא די בזה, היא קיבלה עכשיו מילגה ועומדת לפני עבודת הי-דוקטורט שלה.

ואם משהו חושב שעם כל התארים האלה היא נראית כמו איזו תולעת-ספרים, או שישכח מזה, כי גילי היא בחורה נאה לכל הדיעות גבוהת-קומה, וידועה היטב בטעמה הטוב בלבוש, בחושי-ההומור ובי-צחוק המתגלגל שלה.

את עוזי, שהתאלמן מאשתו השנייה בתקופת המלחמה והוא אב לילדה קטנה, הכירה גילי בעת שידור תוכנית בנג'י-צה"ל. היא באה לשם כדי להשתתף בי-תוכנית, עוזי בא לצלם, וכך ניצחה האהבה שהדליקה להבה גדולה. כי כעבור חודש ימים בלבד החליטו השניים להתחתן, וי-כעבור חודשיים גם מימשו את החלטתם, ונישאו בטקס צנוע בביתה של אחות הי-כלה, ברמת-איב.

חתונה במבט מלמעלה

לאן, לאן נעלמה האופנה הישנה והטובה של לצאת שנה-שנתיים לפני החתונה? אבד עליה הכלה, מה? היום, כשמכירים אחד את השני, או או שיוצאים יחד כמה שנים טובות ובסוף לא יוצא מזה שום דבר, או שיוצאים חודש-חודשיים, שלושה מכסימום, והופ! — מתחתנים. בראש מיצעד מתחתני-הבוק של החודש עומדים, ללא ספק, צלם-העיתונות עוזי



עוזי קרן חודשיים לחתונה

קרן והמורה גילי פת (פטקין), ש-שניהם מסתכלים על העולם במבט מלמעלה.

גילי, שהיא בתו של אליעזר פטקין, מגדל אחת המחלקות במישרד-החינוך וי-מחבר ספרי גיאוגרפיה, היא בחורה משי-כילה מאד, כזאת שלא הולכת ברגל, קודם-כל היא סגנית-מנהל בבית-ספר תיכון, וי-

כרטיס בכיוון אחד

הפעם זה על באמת. אני יודעת שאם לא מאמינים לי, כי כבר לפני למעלה מחצי שנה סיפרתי לכם שאנחנו עומדות לאבד את אחד הרווקים היותר-מבוקשים בעיר, והנה לא דובים ולא יער, לא חופה ולא קידושין — הבחור נשאר רווק.

רווק, אתם אומרים? אני לא הייתי קוראת לזה רווק. כי הזמר גבי שושן, חביבן של הגימנוסטיים, גר משך כל אותה תקופה יחד עם דיילת אל-על לשעבר מירי עינבר, כזכור לי, סיפרתי לכם גם שמירי הסירה את מדי הדיילת ונשבעה להפוך מגלהת-עסקין של גבי והאמרגנית שלו, ולי-העלותו סוף-סוף על דרך המלך.

או ככה, היא ניסתה, נכון, אבל לא-כליך הצליחה. כי בארץ פשוט לא מבינים את גבי, הסתבר, ולכן עבדה כמזכירה בחברה לאבניחין בשם יקאס גיימס. כי להתפרנס ממשוה הרי צריך, לא? אבל הפעם, כנראה, החליטו השניים להתחתן על-באמת וטכסי-הנישואין שלהם יתקיים ב-13 במארס בחוג המישפחה, ואחרי-כך ישר לנמלה-העופה בן-גוריון, ומשם לניו-יורק. כי השניים מתכוונים באמת ובתמים לבנות לגבי קאריירה של זמר גדול, באמריקה.

אני, באופן אישי, אוהבת את גבי, כך שקצת חבל לי לנפץ את האשליות שלו. סיפרו לי שהם קנו כרטיס בכיוון אחד. אני הייתי מציעה להם לקנות כרטיס הלוך-ושוב, שילמדו קצת מהי-ניסיון של אחרים שניסו לפניהם. כי מכסימום ההצלחה שומר ישראלי יכול להגיע אליה באמריקה זה תופעה במועדוני-ההילה של ארץ-סאן או של עזיזה עזיקרי.

נכון, אומנם, שהאח של גבי, דני, נשאר באנגליה ואפילו ניסה להקליט שם אלבום, אך אני מספקת אם לא היה חוזר ארצה אלמלא נשא לו לאשה צעירה אנגליה, שהיא בתו של אחד מעורכי היומון הפופולרי דיילי מירור. מכל מקום, אם גבי ומירי בכל-זאת נישאים ונוסעים, או שיהיה להם כל טוב, ומצידי שגם יצליחו.



דניאלה ריינור חודשיים למאסר

בינתיים קיבלה דניאלה פרקיזמן של 15 יום כדי למצוא סידור לתינוקת, ולהכין את עצמה למאסר. לפי-שעה היא מת-גוררת במלון ומספלת בלי, וממתנה ליום שבו תסיים את ריצוי עונשה, תקח את לי ותסע לאמסטרדם.

חופשה של דוורת

היו לה לבטים קשים. לשרונה נתן, היא לא ידעה לאן לנסוע. האבא שלה אייבי נתן שבת רעב באמסטרדם, הי-אמא שלה רוזי נתן עשתה חיים משוג-עים בהאיטי, שם היא מנהלת בית-מלון, ואילו שרונה עצמה עסקה בחלק דואר בי-ירושלים.

לבסוף החליטה שרונה לטובת האמא. היא ארוה את המנוודות, לקחה מהדואר חופשה ללא תשלום, נפרדה זמנית מהחבר שלה התפאורן איציק אלבלק, טסה לאמריקה ומשם להאיטי.

שרונה, שהיא בחורה שקטה, לא עשתה הרבה רעש מהנסיעה שלה, ורק מתי-מעט מידידה ידעו על הנסיעה הצפויה. כשרצו לערוך לכבודה מסיבת-פרידה סיר-בה, היא העדיפה בללות את הלילה הי-אחרון בירושלים בחברת החבר שלה ולבד.

מישהו אחר שנדפה מכל העסק הוא הי-משורר-הדודור יוסי בן-גל.

בן-גל, שביקש מהדואר חופשה קצרה — נידחה, בויכוח ששרונה נענתה בחיוב. הדואר הירושלמי כליך גאה בדווריו הי-מיוחסים, שהחלו להעניק להם חופשה כל אחד לחוד, כי בלי בן-גל זשרונה באמת תאבד מחלקת הדוורים שבדואר ירושלים מהייחוס המיוחד שלה.



מירי עינבר וגבי שושן החודש לקופה

רחל מרחלת על כל העולם

מסיבת

סיום

זו היתה מסיבה הולמת לסיומה של תוכנית-הטלוויזיה הפופולארית ניקו ראש. כל שחקני התוכנית: עליזה רון, מרי כיה צפיר, רובי גר, שמעון לביארי, שבתאי קינורמי ואחרון אלמוג, כיו למ היו שם. שלא לדבר על רבקה מיכאלי, שבחילה שלה שבאפקה נערכה המסיבה.

גם המפיק, מוטי קירשנבוים, וחבי מאי יעקב אפל לא נעדרו. והצטרפו אליהם חברי המערכת של ניקו ראש (ושל מדור זו הארץ) קובי ניב ופרויקט סידון, וכמובן אנשי הצוות הסכני. כולם על בנות ובני-יוגם.

החגיגה החלה בשעות הצהריים המוקדמות. אנשי התוכנית, על נשיהם, ספס והיות-הבית שלהם, הגיעו לביתה של רבקה, כשכל אחת מהנשים שבחבורה מביאה איתה מאפה או תבשיל מעשת-ידיה להתפאר. לצורך ארוחת-צהריים קולקטיבית.

אחרי ארוחת-הצהריים יצאו כולם החוצה והחלו עורכים תחרויות ספירט, כשגולת הכותרת הוא מישחק הכדורגל שתתנהל בין הילדים לבין המבוגרים. ובו ניצחו לבסוף הילדים.

כשהתעייפו הנגידי-ראשונים מהספורט, נכנסו הביתה. את הילדים שמו בחדר הילדים ונתנו להם לשחק, לצייר ולהשתולל כאוות-נפשם, ואילו הגדולים ישבו בחדר האורחים ושיחקו במישחק אהוב מכולם על כולם. והקרוי נוסטאלגיה. שכלל העלאת פריקייזכרונות והקרנת קטעים מהתוכנית.

החגיגה, שמתנהלה פאווירה מישפחתית כיאה וכנאה, הסתיימה בשעות הערב ה מאוחרות כשכולם עייפים אך מרוצים, וי חעיקר — בראשים נקיים.



נחמה מוסאיוף גירושין בקול ענות תרועה

פלטטיק הצעיר ברוך קירשטיין, ואיש מישרד-ראש-הממשלה רני ליטאני, בחברתה של חתיכה תוצרת חוץ, ושרה יינר, אשר-לשעבר של רופא-השיניים רני וינר, ששיגעה לכל הגברים את השכל אך העדיפה ללכת הביתה לבד, כשחיא דוחה מכל-זכר כל הצעה ללוות אותה הביתה.

וכמובן היו שם כמה גברים נשואים שחיו אמורים בלבול את ערבי-השבת במילואים אישם אך מצאו עצמם במילואים דווקא במסיבה של נחמה מוסאיוף, בחברתו הצמודה של טיספר גרושות ידופות ומבוקשות. אבל בזה, כידוע, אין סוס רבוח. כאלה אפשר למצוא בכל מסיבה.

מסיבה שכזאת

כל הארץ חיכתה למסיבה הזאת חודשים. מהיום שבו נודע כי הדוגמנית לשעבר ובעלת-הבוסטיק הירושלמית נחמה מוסיאיוף עומדת להתגרש מבעלה, הרופא אריה שימחה, חיכו כל ידידה ומכירה בקוצר-רוח למסיבת-הגירושין. שאמורה היתה להיות מסיבת-המסיבות שידעה העיר ירושלים מעודה. אלא שהחודשים התארכו ונחמה, השרויה בהליכי גירושין מייגעים מבעלה, עדיין נשואה כחוק. אלא שכל מי שמכיר אותה יודע שחוק או לא חוק — היא מרגישה כגרושה לכל דבר. תודות לכך הצליחו ידידיה הקרובים לשכנע אותה כי אין טעם לחכות לאישורה של הרבנות, וכי הגיעה השעה לערוך את המסיבה המיוחלת.

וכשלתגרושי, הבטיחו הידידים, נערוך אנחנו מסיבה לכבודך. נחמה, הידועה כאשה שאוהבת את החיים באופן מיוחד, השתכנה, כמצופה, ויום השישי האחרון כינסה בדירתה החדשה שברחוב ז'בוטינסקי בירושלים עשרות ממכריה, שבאו בהרכב מלא. והעיר ירושלים צהלה ושמחה, שלא לדבר על שכונת שלבייה ורחוב ז'בוטינסקי עצמו. המוסיקה הסטריאופונית האי זרה שבקעה מדירתה של נחמה הדירה שינה מעיני תושבי הרחוב עד לשעות הקסנות של הלילה, עד-כדי-כך שהשכנים נאלצו לבסוף להפסיק את המסיבה על-ידי-כך שניתקו את החשמל.

ומי לא היה במסיבה העליזה הזו? יפות היו? היו? יפים היו? היו. אוכל כיד המלך, ומשקאות, וגולש שתרם צה"ל דרך קצין-ביכור, אורח במסיבה — גם זה היה.

המוזיקה מטרפת, וחזורים, ואנשים מכל שכבות הציבור כמו, למשל, הארכיטקטים צבי הקר וצבי זילברשטיין, או הארכיטקטית מלי לנגוצקי שבאה בחברת ידידה רמי שור, ארכיטקט גם הוא, ושלא לדבר על הארכיטקט אורי קפלן, שהיה בין היחידים שהגיעו למסיבה בחבי רת החוקית שלהם.

עוד שניים שבאו עם הנשים החוקיות היו אנשי רשות השידור הקריינים היים יבון, שבא עם אשתו יוספה. אך יצא חדי-פעם לצוד חתיכות שכאילו שוכח להכריז על כך ב"קול-קולות, והיה גם אורי פירסט, שחחלים לחלוטין ממחיתו, יחד עם אשתו רפנה.

גם חסדו של עורך ומגיש מיום חות, גבי גזית, לא נפקד. גבי בא למסיבה בחברתה של גילה מנטקביץ, עובדת מיש"ד ומחיירות במירוית ירושלים. והיו גם בעל בית-החורשת ל-

מתחתנים לפי התור

ובעלה אישי-עסקים שייקה ירקוני. עוד לא הספיקו להירגע במישפחת ירקוני, ני מנישואיה של הבת הבכורה אורית,

מה אגיד לכם, הם עושים את זה בקצב היסטרי, בני מישפחת הזמרת יפה ירקוני

בילתה את רוב ימיה בחברת אנשים חשובים מאוד. ואנשים חשובים מאוד עוסקים כידוע מרבית הזמן בלהכחיש שהם מכירים את בני המין השני, אז אם לאנשים חשובים מאוד מותר, אז למה שלאורית, יהיה אסור, תמי מכל מקום אינה מכחישה.



רותי, תמו, אורית ויפה ירקוני חתונות בסד'ט-נע

שנישאה לפני כשבועיים בחוג המישפחה לטייס יגאל שוחט, וכבר באה הבת הי אמציעית תמו, שסיימה לא מזמן את שיר רותה הצבאי, והודיעה לאמא-אבא שאם לאורית מותר, אז גם לה. גם היא רוצה להתחתן. מה יש, אסור? נכון אומנם שאורית הלחישה בזמנו ש היא בכלל מכירה אחד כזה בשם יגאל שוחט, אבל הכחשות לחוד ומציאות לחוד, וחץ מזה, גא לא לשכוח שאורית

יושבים באופן קבוע בבתי-הקפה שבי אופנה, מסתובבים בפיאנו-בארים שעדיין לא נסגרו, רצים ממסיבה למסיבה כמו מטורפים. לכל אחד מהם יש שלושה סיפורי טלפון מינימום, וחם תמיד ששים לקנות את הרביעי. היומן שלהם עמוס לעייפה. ויש כמה מהם הזקוקים למוכרת כדי למנוע פלונטרם. אז תגידו לי, אחרי כל זה — אליף? אין יש להם כוח? ובית? כשביל מה הם צריכים להתאמץ? למה שלא יתנו למיעוט הנשי לעשות את העבודה בשבילם? למה שהמיעוט הנשי לא יישב באופן קבוע בבתי-הקפה שבאופנה, יסתובב בפיאנו-בארים שעדיין לא נסגרו, ירוץ ממסיבה למסיבה, ויחזיק ארבעה סיפורי-טלפון? אוקיי. על המזכיר דה אני מוזתרת.

מה, המיעוט הנשי כן עושה את זה? ועוד איך עושה את זה? אתם צודקים. בחיי. אבל כשאני רואה אחד כמו בני טוכטרמן, גרוש מבוקש מהדוגמנית ציונה טוכטרמן, כשאני רואה אחד כזה שבקושי רואים אותו מרוב שהוא עסוק עם חתיכות, כואב לי הלב. לא חבל עליו? עוד לא הספיק לגמור עם מנהלת החשבונות אורלי גל, וכבר סיפרו עליו שנסע לדרום-אפריקה עם יונה להיכירי. עוד לא הספיק לחזור, וכבר ניראה בר חברתה הצמודה של הזמרת אורית בוריא קא, מלהקת הנשמות הסהודות. וגם זה לא הספיק לו. אז הוא הלך והראה לכולם במה גדול כוחו באמת, ויצא עם הדוגמנית הצעירה והפופולרית חלי גולדברג. אבל אל דאגה, הוא לא נשאר גם איתה יותר מדי, כעת הוא שוב מתרוצץ. אולי יש איוו מתנדבת שתארו בו כפינה ותטיל עליו רשת? רחמנות על הבחור, הוא באמת זקוק כבר למנוחה.

אחרון הרווקים הפעילים

נכון, אני מסכימה שקיים בארץ מיעוט גברי רוב נשי, ושעל כל גבר יש איזה עשר נשים מסוכנות לטרוף אותו חי או לאכול אותו בלי מלח או כל מה שתרצו. אז דווקא בגלל זה שאני מסכימה ש המצב אומנם כך, תהרגו אותי, אבל באמת תהרגו אותי, אם אני מבינה למה הם כל כך מתאמצים.



בני טוכטרמן ואשתו-לשעבר תנו לו לנוח!

אייאספר שלא לבקר את מיבצע שלושת חזנות השידור, הטלוויזיה, הרדיו וגלי צה"ל בכיסוי פעולת הפידאין במלון סבוי בתל-אביב בסוף השבוע שעבר. מיבצע מיוחד של הטלוויזיה איפשר שידור מהדור-רתיחדות מיוחדת ביום הפגוע (6.3) בשעה 1.30 בצהריים.

חיים יבין, מי שערך את המהדורה בת 35 הדקות, נלחם בקוצר הזמן, בכמויות העצומות של הפילם ובשלל נושאי-מישנה שהיו סביב אסון מלון סבוי. התוצאה היתה עלובה למדי, אפילו אם אין לוקחים בחשבון את הציפיות הרמות לקראת שידור מהדורת-חדשות מיוחדת זו.

בעוד המאזינים כולם ממתינים לצילומי לילה-בלהות נפתח השידור בהקראת הודעה הממשלה, שהיתה סטנדרטית ומתחסדת, ובהודעתו של שר-החוץ האמריקאי הד"ר הנרי קסינג'ר. לאחר-מכן עבר השידור לניידת שניצבה ליד מלון סבוי ובתוכה טובייה סער, ואשר העבירה בשידור ישר את חלק ב' של הדראמה, גילוי שני הפידאין הנוספים על אלה שעם הריגתם, כלילה, נדמה היה כי הפרשה נסתיימה.

רק אחרי-כך עברה הסקירה לתיאור ציי לומים של מאורעות הלילה הדחוס והפריצה לבניין, וזאת — לא לפני ששודר ראיון מיוחד לחלוטין עם שר-המישנה שלמה הירל. סיקור האסון עצמו והפריצה למלון היה חיוור, ומלבד הקטע של הצלם יצחק (אייציק) גורן, אשר הראה את חילוץ הפצוע מן המלון על-ידי כוכבה לוי, היו הצילומים סתלים, מרוחקים, ללא סדר ושיטה, וחסרי כל תחושה עיתונאית.

תוצאה עלובה זו משונה מאד, לאור העובדה שמערכת תל-אביב שלחה באותו ערב למקום חמישה צוותים, אשר התמקמו בנקודות שונות סביב סבוי. אולם נראה כי מערכת זו אינה בנויה לכיסוי אירועים מהירים, שאינם מבוימים על-ידי מראש. לדוגמה: אי-שתאורת יעקב (זאן) לב"ארי הוצב על-ידי שולחני לשרת ארבעה (4) מתוך חמשת הצוותים, ונראה שלא הצליח לעזור לאף אחד מהם.

אלם שיאה של המהדורה היו הפרופים, שחיכו בתיאטרליות. היו אלה קלסטריות



שדרנית זימרון פרועה ומזחנת

של ראשי-המשלה יצחק רבין ושל אחיות בית-החולים איכילוב בתל-אביב, אשר כבשו את המסך בחיוביהם בקטעים נפרדים, והרי תירו טעם-לפגם.

כדרכו בקודש, לא היה ראשי-המשלה מוכן להתייחס לריגשות הציבור, וזכור דווקא בעת הראיון עם שמעון סלר כי יועציו ליחסי-ציבור הורו לו לחייך את החיוך המיוחד-דמאי שלו, כאשר מצלמת טלוויזיה ניצבת מולו. אולם שכחו לספר לו כי יש גם מיקרים יוצאים מן הכלל, כגון, כשיוצאים מבית מפוצץ והרוס, לאחר שואה כזו, לקראת ראיון מצולם. את אחיות איכילוב קשה להאשים בגין אי-התחשבותן, שכן הן בסך-הכל אחיות, לא מנחיגות המדינה.

הסקופים של השואה



במאי גנון תעודה לסלונקי

נראה כי השנה הצליח הטלוויזיה לצאת משיגרת גדרות התייל, שירי הפרטיזנים והשיחות החוזרות על עצמן במסיגרת שיר דורי ערב יום השואה (7.4). לפחות, נושאתן של שתי התוכניות המובטחות לערב זה, נותנים תיקויה לכך שאפשר יהיה הפעם ללמוד, לזכור ולשנן, במקום לחזור בדיוק על אותם סרטים, אותם אתרים ואפילו אותן רפליקות המוגזות בטלוויזיה ביום-השואה מדי-שנה.

התוכנית הראשונה היא המחזית-טלוויזיה של המחזה בעלת הארמון ללא גורל ברג. המחזה בעלת הארמון מספר על זוג שליחים מארץ-ישראל, אחרי מלחמת-העולם השנייה, המחפשים באירופה את ילדים יהודיים ניצולי השואה. הנוג מגיע לארמון עתיק ומזוה, בו הוא מגלה נערה יהודיה אשר אינה יודעת כלל כי המלחמה הסתיימה.

את המחזה ביים בטלוויזיה אילן אדר, וצילם דויד גורפינקל. את תפקידי השליחים ממלאים אורנה פורת ויוסף (פפו) מילוא, ואילו את תפקידיה של הנערה היהודיה המתגוררת בארמון מגלמת רונית פורת (ללא קשר ממשפחתי ל-אורנה). המעניין בסרט זה הוא שהצילומים שלו נערכו ב"ארמון" של הנשיא הראשון, ד"ר חיים ויצמן, ברחובות.

יבין וצוותיה הענק שעמדו לרשותו הרי מיצה, ביום החמישי האחרון, הזדמנות להגיש שידור חדשות מיוחד, אשר צריך היה להיחרט בזיכרון ולשמש מופת.

למרות שהתפתע רבים, אשר פתחו את מקלטי-הרדיו שלהם אחרי השעה אחת אחר חצות באותו לילה אומלל, הוסיף הרדיו לשדר מוסיקה וקטעי-סיקור למרות הסגרי קציות של הטכנאים, הרי קשה להבין את החובבנות וחוסר-הכישרון שניכרו בהגשת הדיבור והכתבות ממקום האירועים, משך כל אותו לילה ומשך היום שלאחרי.

אלה יכלו ללמוד רבות, באותו לילה, מכתביה ושרדניה הצעירים, וברובם חסרי-הניסיון, של התחנה הצבאית, הדיווחים של גלי-צה"ל היו שוטפים, עדכניים, מלאי יוזמה, הקרבה וחוש עיתונאי בריא.

מי ישלם עבור התיסרוכת

באחד מימי השבוע שעבר הבחינו צופי הטלוויזיה באחת מנושאות הערצתם, קריינית-הערצה ברוריה זימרון, בהופיעה בסלון שלהם כשהיא פרועת-שיער ומונחת למראת, כפי שרק קריינית-הערצה בטלוויזיה הישראלית יכולה להרשות לעצמה להופיע.

את שיתוף-הפעולה בין אורנה לרונית פורת אפשר יהיה לראות גם למחרת היום, ביום השואה עצמו (8.4) בשעות אחרי הצהריים. יוקרו בשידור חוזר המחזה אנה פראנק, בו מככת רונית פורת, בבצוע התיאטרון לנוער בהנהלתה של אורנה פורת.

אחרי בעלת הארמון אפשר יהיה לצפות בתוכניתו של שלמה גנון על שואת יהדות סלונקי. כשהוטל על גנון להכין סרט לערב יום-השואה, הוא החליט ליצור תעודה אשר חקו המוביל בה היה האני-מאמין הפרטי שלו: "העם היהודי חי וקיים, הוא לא פסק עם השואה, הייבים לחמשיך את מיפעלו משואה ולא לתחיל, כפי שחושבים רבים, מההתחלה".

גנון, יחד עם החוקרת ועוזרת-ההפקה שלו ורדינה סלר, סרקו את המוזיאונים והסיפוריות של השואה בהפסם אחר חומר. בעת שחקרו במוזיאון לשואה ולמרד שב-בית לוחמי הגיטאות בגליל המערבי, גילו שם חומר רב על השואה של יהדות סלונקי. ביוון, לגבי גנון, כמו לצברים רבים אחרים, מתקשרת השואה עם יהדות פולין, רוסיה, הונגריה וגרמניה, והוא הופתע לגלות כי למעלה מ-45 אלף מבני יהדות סלונקי, אשר מנתה 50 אלף יהודים, ניספו בשואה. הצמד גנון-סלר הצליח לרכו סביבו תישעה פליטי שואה מסלונקי, ביניהם דויד רקאנאטי, בן למישפתח בעלי בנק דיסקונט, אשר כתב גם ספר על קהילת סלונקי; רב בכנישתו, אביו של סגן

כאשר מצרפים להופעתה של זימרון את הופעתן הרשלנית הדוחה של מרבית הקרייניות האחרות, וכשמבחינים כי גם קריינית-ההצלחה של הטלוויזיה, ברמית גלא, החלה מזוללת לאחרונה בהופעתה התיצונית — שעה שהיא מקבלת משכורת כדי להיות נאה ומטופחת — הופכת הפרשה לתופעה לא-נעימה בפרוש.

לטענת אנשים המקורבים לקרייניות נובע הדבר מהחלטה חדשה של הנהלת הטלוויזיה, לא לשלם להן יותר דמי סירוק במיספרה. עד לתקופה האחרונה היתה כל קריינית מקבלת את דמי-הסירוק במיספרה ביום-ההופעה שלה.

אולם האחריות על הקרייניות דליה מור, דוחה טענה זו ומכלי-כל. למרות שאין היא מוכנה לגלות כמה מרוויחה קריינית רצף עבור שנת שידור, היא טוענת כי בתודת שאקטובר אשתקד, העלתה משר כורתן של קרייניות באורח ניכר, כשהע" לאה כוללת בחוכה גם את דמי הסירוק.

אם, בגלל מריבת דמי המיספרה נגור על הצופים להתכונן בנערות שמהופעתן נדמה כי כרגע קמו ממיתון, כדאי אולי לחזור ולעייין ברעיון, אשר ימו כימי הופעתן של קרייניות-הערצה על תמסך — לבטל כליל את חמוסד הזה, שאין לו כל חצדקה.

רונית פורת בצילומי "בעת הארמון" ילדים ניצולי השואה

ראשי-עריית ירושלים מירון בכנישתו; חברת-הכנסת לשעבר לילי מנחם, והזוג דויד ודורה חיים, הוא יוצא-מחנות והיא פרטיזאנית. חווייה בלתי-נשכחת לעושי הסרט, ובי וודאי גם לצופים, היה שיר, שאותו כתב דויד חיים בעת שישב במחנות. זהו שיר עליו סירב לדבר ואותו סירב להזכיר משך כל חשנים מאו. ורק באולפן קרא אותו אל מול המצלמות, כשהוא מתייפח ומזיל דמעות מעיני כל הנוכחים:

שבעה ימים היינו סגורים בקרונות של בהמות פעם בשלושה ימים נתנו לנו לצאת להשתין. אבי שלי, יקירי, האם היית מסוגלת לתאר לעצמך שתצטרך לבוא עם אחיך למשרפות אושוויץ. אבא, אמא, אחים ואחיות שאו כולכם תפילה לפסרוך העולם שיצויאנו מהסבל הזה חיים, כדי שנוכל לומר אחרים קדיש.

גנון השתדל להביא את הדברים היפים מסובי-הלב ומעלי החיוך של קהילת סלונקי לפני ההכחדה, ולהעמידם אל מול סיוט השואה. הוא נעזר בהפקה שלו בשלרי נתן, אשר שרה שתי רומנסות ובתפאורן אמיר גורביץ, שהצליח ליצור באולפן אווירה אשר בני סלונקי שהשתתפו ב-תוכנית נשבעו כי היא אותנטית משלהם.

יקוי ללא ראש

תוכניתו התיעודית של יעקב אייזנמן, על צורת ההפקה של תוכנית-הסאטירה ניקוי ראש, כמעט שנפסלה — אחרי שהושי קעו בה 10 ימי צילום, 30 ימי עריכה ו-10,000 לירות.

אחרי שאייזנמן השלים את עריכת תוכניתו הוא הזמין את מנהלי הטלוויזיה, ביניהם ארנון צוקרמן, מנהל התוכנית בעברית, יצחק (צחי) שמעוני ויגאל לוי, לחוות בה.

כל הנוכחים, מלבד לוי, פסלו את התוכנית וטענו כי אינה ראוייה לשידור במצבה הנוכחי. רק לוי דובר פחות או יותר בשיבחה, אולם משנוכח שהוא נמצא במיעוט מבוטל, נסוג מתמיכתו.

התוכנית, שהיתה אמורה להיות משודרת ב-13.3, הורדה מסדר-השידורים, ותחתיה ניאלץ לחוות שוב, בשידור חוזר, בשל "שנה רמארי מתארת ומתארכת אצל אהוד מנור.

לא ברור מה בדיוק אירע בהנהלת הטלוויזיה, אולם יומיים לאחר פירסום החלטת הביטול נזכר כנראה מישור שהי תוכנית בכל-זאת טובה, והיא החוזרה ללוח השידורים, לתאריך ה-16.3, במקום תוכנית מסיירת תעודה.

השתמשו במישפחת הלך כדי למנוע את פירסום

האשמותי נגד המישרה * ביטלו את ההקלטה *

השוטרים היכו את מזל מ'זרחי * אחותה של רחל

כתבה לי שאיני אשם * מצאו אצלי דם תדנגולות



לפני שבועיים כינסו הוריה של רחל הזר, החילת שנרצחה באכזריות, מסיבת עיתונאים. במסיבה זו הם הטיחו האשמות חמורות בצעיר יורם ביכונסקי, הכרה של רחל, שנחשף עליידי המישרה ברציחתה. בין השאר האשימו את יורם בכך שהוא מכזה את זיכרה של רחל? כאמצעות "זיכרונות" שפורסמו ב"רועות אחרונות" "הארץ" הכתיר ידיעה זו כ"כותרת הרצחת וגם ירשת?" כתוצאה מסנייה זו אל ריגשות הציבור, מיחר עיתון הערב להפסיק את פירסום ה"זיכרונות" של ביכונסקי, ושערי העיתונות ננעלו בפניו - אחרי שהיו פתוחים בפני

מאשימו בשבועות שבהם ישב במעצר. עם כל הכבוד לריגשות המישפחה, שי נפגעה באסון כה כבד, סבור "העולם הזה" כי אין לשלול את זכותה לריגשות מיוזם כי כונסקי, ותהיה הדיעה על גישתו והתבטא אותו כאשר תהיה. הצעיר הואשם עליידי המישרה בהאשמות כבדות, פורסמו עליו דברים רבים, ובוודאי צריכה להיות לו הזכות להגיב ברבים ולפרסם את תשובתו מעל במה ציבורית. ברוח זו מפרסם "העולם הזה" להלן את דבריו של יורם ביכונסקי, על הנושאים שי נשאלו שנויים במחלוקת חמורה עם שיחי ורזו בערכות.

המישרה

הציעה לי עיסקה!

כך הטיחו בי דברים שאני לא מאמין שאיזשהו אורח ישראלי היה מוכן שיטיחו אותם כלפיו: שאני חבלן, מרגל ובוגד. אבל אני הייתי חשוד במעשה-רצח. וזה לא היה בדיוק הזמן לצעוק חמס על זה שהם מאשימים אותי גם בבגידה.

כבר בחקירה הראשונה אמרו לי שיש להם הרבה האשמות נגדי, הן פליליות והן ביטחוניות. "אתה אבוד לגמרי", אמרו לי החוקרים. "אם לא נזכית את האחד, נזכית את האחר, ונכניס אותך למאסר-עולם." ואמנם, זה היה המוטו של האיומים שלהם - שאני אשב כל החיים שלי בבית-הסוהר. להודות על האמת, למרות ש"ידעתי כל הזמן שאני לא אשם, הרי עצם המחשבה שכך אולי אבילה את כל חיי, העבירה בי פעמים רבות צמרמורת. מהלך החקירה היה סיפור בפני עצמו. סמוך לתא המעצר שלי היה חדר חקירות ובו שני כיסאות, ושולחן שעליו מפה ירוקה. צמרת, שהתמרסם כל-כך בפרשה זו, מעולם לא חקר אותי. "אני ראש-הצוות, ואני עושה את עבודת החשיבה" - הסביר פעם.

אלה שחקרו אותי היו שני קצינים צעירים בדרגת מפקח. נוח פלד ואהרון יקום. הייתי יושב עם אחד מהם או עם שניהם, כשאני מולם, ליד השולחן. החקירה הייתה די בנועם. ללא צעקות, ללא הפחדות וללא מכות. לפי עמים היינו עושים הפסקה, ואז היו מזמינים אותי לקפה. לפעמים היו מציעים לי סיגריות. כל הפסקה לסיגריה או לקפה. בחקירה שנמשכת באופן רצוף 12-10 שעות, היתה באותו רגע הגיגה קטנה. עד היום, כשאני מצית לי סיגריה או שותה כוס-קפה, אני לא יכול שלא להיזכר עד כמה היה נהדר לעשות פעולות כה פשוטות בכלא.

שחיטה * מתוחכמת

החקירה מסתובבת שונה היתה זו של שירותי-הביטחון. שם חקרו אותי שלושה אנשים מיטוריים, שסירבו לומר לי אפילו את שמותיהם. החקירה שלהם, שנמשכה ארבעה ימים רצופים, היתה שונה לגמרי מזו של המישר. טרה.

היו מכניסים אותי לחדר גדול ומושיבים אותי על כיסא באמצע החדר. השלושה היו מסתובבים סביבי, וכי שאחד מהם היה מגיע מאחורי גבי, הוא היה מסתער עלי בצעקה: "מה זה אוואנגארד?" אחרי שהייתי עונה עליו הם היו מסתובבים, וכשאחד היה מגיע אלי, הוא היה

תא יורם ביכונסקי

אחרי שהשופט אישר, בעת שהובאתי בפניו לראשונה, כי אפשר לעצור אותי ל-15 יום, הביאו אותי לבית-המעצר ביגור. שמעתי את איש-המישרה, שהביא אותי, אומר למפקדי-הכלא, כחור בשם זאביק: "הסיווג הוא ביטחוני ופלילי." רק אז שמעתי לראשונה את העניין הביטחוני. אחר-



לניה הזר היא יודעת שאני זכאי

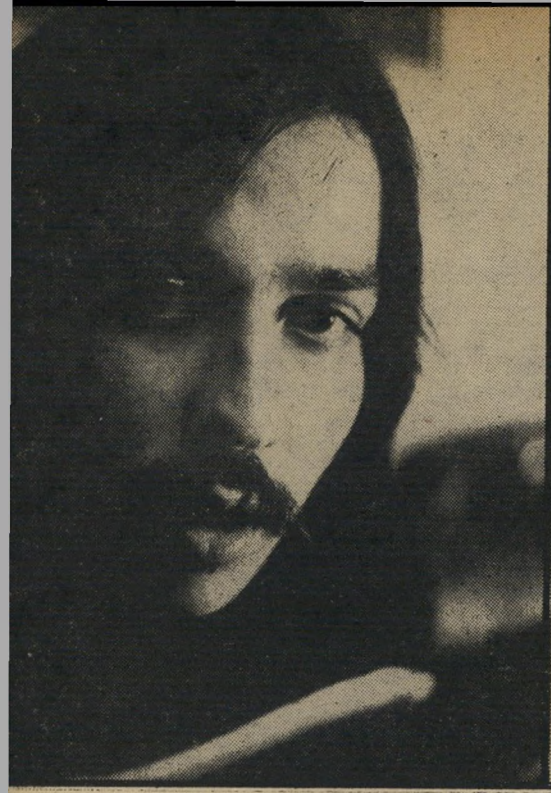
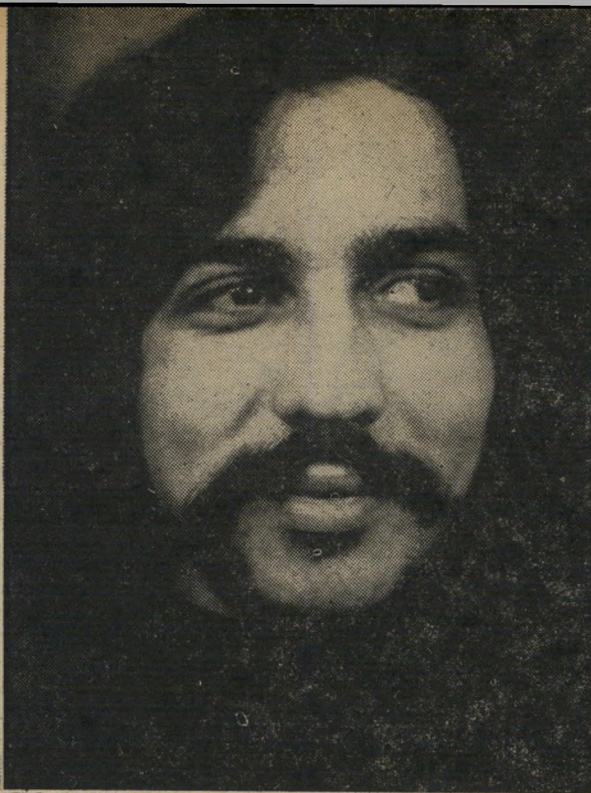
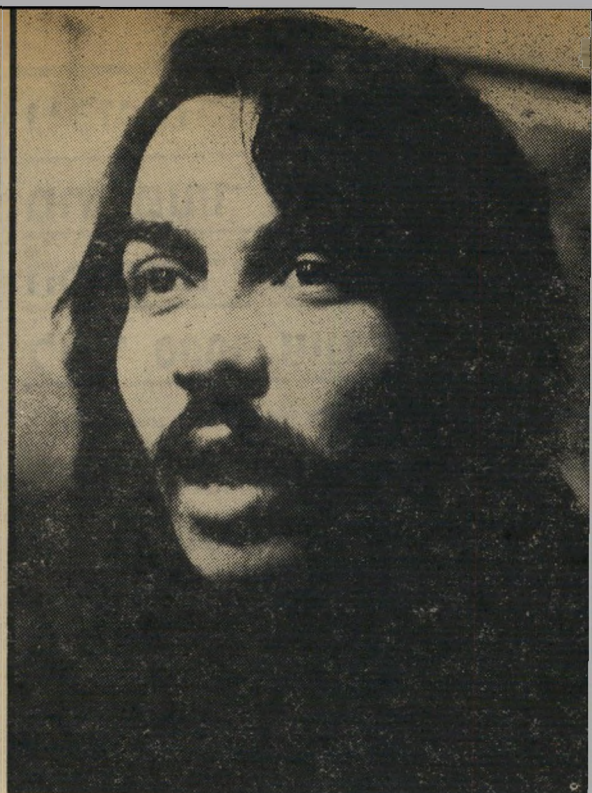
אחרי שהשתחררתי ממעצרי, ראיתי עניין ציבורי לפרסם ספר, שבו אגולל את כל אשר עבר עלי, ובעיקר פרקים חשובים על שיטות-החקירה של המישרה. חשוב היה לי גם לפרסם את האמת, לפחות כפי שאני רואה אותה, מאחר שהעיתונות ושאר אמצעי התקשורת ההמונית היו מוונים מאינפורמציה שהם קיבלו מהמישרה. בדרכים ישירות או עקיפות. אינפורמציה מכוננת זו גרמה הרבה עוגמת-נפש לי, למישפחתי, לידידי, ואפילו למישפחתה של רחל הלך וזיכרה.

הפרק הראשון בסיפרי עסק בהצגת הדמויות ובסיפור פרשת הרצח, והיה צריך להיות הרקע לכל סיפור חקירת המישרה. אינני חושב שפרק זה היה פגיעה ב"זיכרה של רחל. כשמעמידים את אשר כתבתי לעומת מה שפורסם כבר עליידי העיתונים, ביוזמת המישרה, כגון פרטים שגלגלו כביכול מתוך יומניה, פרטים שהיו שקר רים גסים, קשה למצוא איפה ואיך אני השמחתי את רחל.

אחרי שהשתחררתי, התקשרו אלי מידעות אחרונות והבטיחו לי לפרסם מיספר פרקים מסיפרי. כידוע, מישפחת הלך ערכה מסיבת-עיתונאים אחרי פירסום הפרק הראשון, בעיקבות זאת החליטה מערכת ידיעות אחרונות להפסיק את פירסום הפרקים שלי. לדעתי, המישרה השיגה תמשה במישפחתה של רחל כבמשכיר למנוע את פירסום החקירה שהתנהלה נגדי. המישרה חוששת שאגלה על דרכי-החקירה שלה פרטים שעלולים ליצור לה דימוי שלילי, ולהציג אותה באור בלתי-אהוד.

חקירה * קפה וסיגריות

אומנם, אם היה הפירסום נמשך, הייתי מציג בפני קים הבאים את כל מהלך החקירה, ואת השיטות שנקטו נגדי, הן המישרה והן הש"ב. בזמן מעצרי ואחרי. כשהגעתי אל רביבסקי אברהם צמרת, מרצוני החופשי, מבלי שעצרו אותי, הוא התייחס אלי יפה. לחצנו ידיים, הוא אמר לי שלום והטיל את הפצצה: "אתה רצחת את רחל, ואני אוכיח את זה." עניתי לו: "אתה מסיק את המסקנות עוד לפני שהעובדות בידך." מדיאלוג קצר זה כבר אפשר להבין את כל מהלך החקירה. זה היה הקו המנחה שלה. העלאת השערה, שיכנוע-עצמי של המישר טרה כי זוהי עובדה, ורק אחריכך מאמץ לאמת השערה זו בכל מחיר.



צורה פתאום מאחור: „למי מסרת ידיעות ביטחוניות ב' לונדון?' וכן הלאה.

הם האשימו אותי בריגול, באירגון מעשייהבלה, וכי העברת ידיעות ביטחוניות — שאותן אספתי, כביכול, מחיילות צה"ל עליידי כך שחירותי אחריהן — לגורמים עוינים בלונדון, ובאירגון תאים מחתרתיים בצה"ל. אחד הדברים שהכי הרגיו אותם, אולי בגלל שלא היו מובנים להם, היה: איך זה שלבחרו כמוני, אשר ידוע לכולם שהוא משתייך לאירגון פוליטי שמאלני? קיצוני, יש ידידים אישיים קרובים בצה"ל ובשירותי הביטחון. הם בשום אופן לא יכלו להבין שלבחרו צעיר יש גם חברים שאינם קשורים אליו פוליטית, בדיוק כמו לכל בחור אחר.

הם האשימו אותי בזיוף מיסמכי צה"ל. מצאו אצלי בבית שלוש תעודות פטור-משירות, שנשלחו לי עליידי השלישות הראשית. אני לא אחראי לטעויות שעושה השלישות, אבל בשבילם זו היתה ראייה שאני זייפתי תעודות. כשישבתי במעצר, קיבלו הורי הודעה מהשלי שות לבוא ולקבל שם משהו: זו היתה תעודת הפטור הרביעית במיספר.

אנשי הש"ב ראו, כנראה, יותר מדי סירטיבלשים זולים, וניסו להפעיל עלי שיטות-חקירה בדוקות, לדעתם. אני לא טיפוס סגור, עם חוקרי-המישטרה שיתפתי פעולה, וסיפרתי להם הכל על עצמי ועל כל מה שהכרתי. סיפרתי פרטים אינטימיים שאף אחד אחר לא היה מספר. אבל בחקירה הש"ב הרגשתי שאני נסגר, והייתי צריך לעי שות מאמצים גדולים כדי שאוכל לספר להם משהו. בכלל, כל עניין החקירה הפוליטית היה משונה בעיני. עוד לפני שנעצרתי חקר אותי ראש צוות-החקירה הקור דם, סגן-ניצב חנא חדאד, בנושא הזה. נתתי לו את רשימת כל חברי האירגון שלי, ופרטים על כל אחד מהם. הוא חקר את כולם באופן ממצה, וקבע פסקנית כי אין כל קשר בין הרצח לבין ההשתייכות הפוליטית שלי. מצורת החקירה של הש"ב הבנתי, כי מנסים כאן לקשור פוליטיקה בפרשת-רצח, כדי להכניס להיסטוריה של הי מינה עלילת-דם פוליטית.

בלחץ העיתונות הוסר האיסוף מעל הפרשה, ואו חדל הש"ב לחקור אותי. מאותו רגע חזרה המישטרה. 15 הימים הראשונים של חקירת המישטרה כווננו לנושא אחד בלבד: החיים הפרטיים שלי, ובעיקר הצד המיני שלהם. על הרצח של רחל הלר לא נאמרה מילה. השי טה של המישטרה היתה אחת: לזרוק לי דברים, ברובם לא-נכונים אך עם קורטוב של אמת בהם, כדי לעורר את אמוני, ואו לסחוט ממני עובדות. אני מוכרח להודות שהם הצליחו בכך. הם היו מספרים לי: „רחל ומלי הו דיינו בכל הארץ. הן היו מופקרות. אנחנו נביא לך קבר לות מכל הארץ שהן היו מופקרות.“

מתוך מגמה לתאר תמונה אחרת, שחות שחורה, של שתי הבחורות האלו, נגררתי לדבר, וסיפרתי להם את כל אשר ידעתי.

ברית-קנס

לרצח

אחרי 15 הימים הראשונים של שינוי בצורת החקירה. הם הפסיקו לרשוש כל מילה שאמרתי. החוקרים היו מגיעים אלי לשיחה, יושבים איתי כמה שעות, והולכים. אז הם אמרו לי: „יורם, החקירה שלך בעצם הסתיימה. יש לנו ראיות נסיבות רבות נגדך, ואנחנו לא צריכים יותר מזה. יש לנו תקדים של מישפט שנערך לבדואי אחד, אבודאוד שמו, שנאשם גם הוא ברציחת בחורה צעירה. הצלחנו להכניס אותו למאסר-עולם רק על-פי ראיות נסיבות, והוא יושב בכלא עד היום.“

או הגיע רגע מכריע בחקירה. המישטרה הציעה לי עסקה: שאני אודה באשמה, ואו הם יאשימו אותי ב- סעיף קל בלבד. הם הציעו לי להודות באשמת הרצח, ואו יאשימו אותי רק בחריגה: „תקבל 10 שנים, אולי אפילו רק חמש“ הם אמרו לי.

לרגע חשבתי להיענות להם. הסיוט הזה ששמו בית' מעצר, והחקירות שלהם גרמו לי לרצות — מה שהם בוודאי רצו שיקרה — לברוח מהכל, לשים קץ לכל הי עניין הזה. אבל לפתע נזכרתי עם מי יש לי עסק, ואמרתי לעצמי: „יורם, אתה לא רצחת את רחל, ואתה לא צריך להודות במה שלא עשית. אפילו אם קשה לך עכ- שיו, הם בוודאי מרמים אותך.“ ואו שאלתי אותם: „אפי שר להגיע לעיסקה שתהיה גם ברירת קנס?“ הם הבינו כי אני דוחה אותם, והפסיקו עם זה.

ניסיון נוסף בכיוון זה היה של המספק פלד, שחקר אותי, יום אחד הוא אמר לי: „יורם, יש אחו ניכר של אנשים הפסי-משפט היושבים בכלא.“

אולם עיקר ההפתעה היה באחד הביקורים שערך אצי לי צמרת. הוא אמר לי אז: „אתה סתם מתענה בבית' המעצר. תודה באשמה, ואו נעביר אותך לבית-סוהר מסוד דר. בית-סוהר זה לוקסוס. האוכל הרבה יותר טוב, יש טיולים מאורגנים, יש ספרים, תוכל ללמוד. למה לך להת- ענות בבית'המעצר?“

כל החקירה שהיתה אחרי 15 הימים הראשונים, שבהם חקרו את חיי-המין שלי, של רחל ושל מלי מיורחי, היתה רק נסיון להפעיל עלי לחץ פסיכולוגי, כדי שאשבר. חקרי רות מסוג זה יכולות להוציא אדם מדעתו. היה לי קשה מאד להזכיר לעצמי בכל פעם שאני בעצם חף-משפט. ולכן אסור לי להודות במה שלא עשיתי.

אחת הדוגמות לכך היא ההקלטה שנערכה של השיחה ביני לבין מלי מורחי, בעת שבאתי לבקר אותה בבית' המעצר. השיחה נמשכה 45 דקות, ואילו ההקלטה היתה רק בת 30 דקות. אבל לא זה מה שמפריע לי בהקלטה הו. המישטרה יכולה להחליט איהו קטע מההקלטה היא רוצה לפרסם. מה שמפריע לי זה הבישול, והפיברוק.

אחרי שקיבלתי את הנוסה של ההקלטה, ראיתי כי יש שם מישפטים שאף פעם לא אמרתי. לקחו מילה מכאן, מילה משם, חיברו אותן ביחד ויצרו מישפטים



אורלי יהל
„היא יודעת להאזין“

על-פי הזמנה. אני גם יכול להוכיח את זה. באותו מישפט עצמו יש גבהי קול שונים, ומכאן ברור שכל מישפט מורכב ממילים שאמרתי במישפטים שונים.

דליה חיממה

את הלב

אה מרגיז אותי, בגלל שמלי קשורה בעניין. בכלל, כל פרשת מלי היא ענומה ביותר. אחרי שהש' תחררתי ראיתי לעצמי חובה להתקשר עם מלי, שלי דעתי נפלה כאן קורבן. הבחורה הצעירה הזו ישבה 30 יום במעצר, נחקרה ארוכות והוכחה מכות-רצח. אני לא הוכיחתי. ייתכן שהם לא עשו זאת בגלל שאני נכה צה"ל, או מפני שראו שהעיתונות מתעניינת בי. אבל מלי הוכי תה. אני יודע את זה ממקור ראשון.

לא רצייתי להתקשר איתה ישירות, או שלחתי אליה שליחים, ידידים משותפים שלנו, והיא אמרה להם שהיא רוצה לפגוש אותי. כשהיה אצלי אורי גולדשטיין, הכתב של הטלוויזיה, הוא התקשר איתה, קבע פגישה וגם אני הייתי צריך לבוא. בערב הוא דיבר שוב עם ביתה של מלי, ואו אמר לו אחיה, עזרא מורחי, שמול לא בבית והיא לא מעוניינת לדבר.

אחרי-כך גודע לי שהופעל עליה לחץ של המישטרה, דרך דובר צה"ל אשר אסר עליה לדבר עם עיתונאים, בגלל פקודת מסכ"ל האוסרת על חיילים להתראיין ללא אישור דובר צה"ל.

גם דליה, אחותה של רחל הלר, היא בשבילי נקודת-אור בתוך כל הסיוט הנורא הזה. למרות שאחותה — שאותה היא אהבה מאד והיתה קשורה אליה — נרצחה, ולמרות שלדליה, כמו לשאר בני מישפחת הלר, היה קל מאד להאמין בזה שאני רצחתי את רחל, הרי דליה עמד דה בפרץ כל הזמן.

לילדה הזו היה מספיק שכל כדי לא לריב עם ההורים שלה בעניין שלי, ובכל הראיונות העיתונאיים שנתנה, היא מעולם לא האשימה אותי, ותמיד טענה, כי לדעתה אני חף משפט.

אחרי שהשתחררתי, קיבלתי מיכתב מדליה. המיכתב היה אומנם קרוע וניכר שטיפלו בו לפני ששמו אותו בתיבת-הדואר שלי, אבל מה שהיה כתוב בו חימם לי את הלב. דליה חזרה שוב על עמדתה שאני לא רצחתי את אחותה. דליה ידעה עדי-כמה חשוב לי שהיא תצליח בלימודיה. אני עזרתי לה הרבה בלימודים ובהכנת שיי עורים, לכן היא פירטה בפני את רשימת ציוניה והישי גיה, ואפילו החמיאה לי בציינה שמאו שאני לא מתראה איתה יותר, היא ירדה בלימודים.

דליה רצתה לפגוש אותי, היא אפילו נתנה לי הנחיות איך להתקשר איתה בטלפון, ומה להגיד להוריה אם הם יענו לטלפון. אבל אני החלטתי לא להתקשר איתה, ולנתק בינתיים כל מגע.

דליה היתה מעורבת בפרשת היומנים של רחל. המיש' טרה טענה כאילו אני הסתרתי דפים מהיומנים, ועשיתי עליהם צנזורה. האמת היא שרחל תמיד אמרה שהיא לא רוצה שהיומנים יפלו לידיים של ההורים שלה, ואחי רי שהיא נרצחה רצייתי למנוע שהיומנים יפלו בידי המישטרה ומשם יגיעו למישפחת הלר. ישר מההלווייה של רחל, בירושלים, נסעתי עם דליה לבן-שמן, שם היתה רחל כמה שבועות לפני שמתה. נסענו לשם כדי לנסות למצוא את היומנים של רחל. לא מצאנו אותם שם, ומיס-פר ימים אחרי-כך גילתה אותם דליה במגירה שהיתה תחת המיטה של רחל. אני הייתי באותו זמן בבית שלה. היא רמזה לי על זה. נתתי לא את מפתחות המכונית שלי, והיא ירדה ושמה את היומנים במכונית, העברתי את היומנים אל מול. אבל כעבור מיספר ימים, כשי המישטרה התחילה להתעניין במזל, העברנו אותם אל דניאלה. חשבתי שהמישטרה לא תגיע לדניאלה, כאשר

גילוי מדהים בגולן:

מהו פשר המעגלים

המיסתוריים שניבנו

לפני 5000 שנה?

רק אז נשא הכוחן הגדול את ידיו אל מול החשיב כה והתחנן להשיב את רוע הגזירה. שבע פעמים קרא הכוחן הגדול לאלים, ובפעם השביעית נענו האלים לתחינותיו, ורמת-הגולן הוארה שנית באור השמש.

מישלחת הסקר

אמת היא, כי החיים בשלהי המאה העשרים, חדלו זה-מכבר להתרשם מליקויי-חמה, ואף ילדי בית-הספר היסודי מתייחסים אל התופעה הזאת בטיבעיות ברורה. אולם לא פלאיות הליקוי — תידון הפעם, ולא כישרונו הדרמטי של אותו כוחן גדול מרמת-הגולן, שידע לנצל את ליקוי המאורות לטובת עמיתיו-למיקצוע, אלא דבר אחר.

כיצד ידע אותו כוחן קדמון, אשר חי לפני כחמשת אלפי שנים ויותר, בתקופת הברונזה הקדומה, על המועד המדויק של ליקוי-החמה, ובאלו שיטות השתמש לחי-שבים האסטרונומיים הללו?

בחורף הגשום של שנת 1968, מייד לאחר מלחמת ששת הימים, הגיעה לרמת-הגולן משלחת ארכיאולוגים, אשר נשלחה מטעם האגודה לסקר בישראל. מטרת קבוצת הארכיאולוגים הזאת הייתה לסקור את רמת-הגולן, שהיתה בחינת נעלם במחקר הגיאוגרפי-היסטורי המודרני. משלחת הסוקרים הזו יצאה בשתי חוליות, האחת בראש-שותה של הארכיאולוגית הנודעת ד"ר קלייר אפשטיין, והאחרת בראשותו של שמריהו גוטמן.

כאשר הגיע גוטמן לרמה הוא התכוון לחקור שדה דולמנים, אשר — לפי ידיעות מוקדמות — אמורים להימצא צפונית לקיבוץ רמת-מגשימים. הדולמן הוא מעין "חדר קבורה" מלבני, הבנוי מאבנים גדולות במיור חד, פרט לאיזור זה נתגלו דולמנים גם באנגליה ובחבל ברטון אשר בצרפת.

אבל גוטמן לא יכול לשער איוו הפתעה ממתינה לו ליד שדה הדולמנים הזה — כאשר הגיעו הסוקרים למי-שור, התגלה לפנייהם מה שהוגדר אחריכך כתגלית החשיר בה ביותר בסקר הגולן.

מהלך שיבעת קילומטרים צפונית לרמת-מגשימים, ליד אחד מיובלי נחל דליות, ובמרחק של כשני קילומטרים צפונית משרידי דרך רומית קדומה החוצה את הרמה ממזרח למערב, ניצבה אותה "תגלית חשובה ביותר", הידועה כיום כמיקדש האסטרונומי — רוג'ם אל-הירי. רוג'ם אל-הירי בנוי ממערכת בת ארבעה מעגלים רחבי ידיים, נתונים זה בתוך זה, בעלי מרכז משותף, כשקוטר המעגל החיצון הוא 150 מטרים. בניית האתר, דומה לבניית חומות המיתחמים באתרים גוספים בסביבה, בני אותה תקופה — תקופת הברונזה הקדומה, בערך 5,000 עד 3,000 שנים לפני זמננו. במעגל החיצוני שני פתחים ניצבים זה לזה, האחד



הארוך ביותר של השנה. מימין למוט השחור ניתן לראות את הגיזדר, ומשמאלו את תל-פראס. מנקודה אחרת רואים את הזריחה ביום הקצר ביותר.

היום הארוך ביותר

קבוצת חוקרים בצופה מהפתח הצפון-מזרחי לעבר הזריחה ביום

כשלוש-מאות אנשי ברוזה (*) — גברים, נשים וילדים — ניצבו בשולי רחבת המיקדש העגול, אשר במישור רוג'ם אל-הירי, ברמת-הגולן. הנקהלים היו אחר-זו אימה, והמתניו בחרדה להודעת הכוחן הגדול. על המועד המדויק של הכינוס הזה נודעו אנשי הברונזה ימים אחדים קודם-לכן — משרתי המיקדש דאגו להפיץ שמועה, כי לכוחן הגדול נתגלה סוד נורא, ובמשך הימים הללו נקראו האנשים לטהרה ולחזרה בתשובה.

אנשי הברונזה נהגו להתכנס במיקדש רוג'ם אל-הירי בימי חג ומועד, או בכינוס של עצרת-מילחמה, אך הפעם היו הדברים שונים ולא ידועים. שואה עולמית, ספק מבול ספק מהפכת סדום ועמורה, ובשיחזור קטעים נבחרים מהסיפור האכדי הקדום, בדבר עלילות גילגמש, אשר כלל גם אגדה על מבול עתיק, הגבירו את המתה והחשש מפני הודעת הכוחן הגדול. גם הידיעות על היעלמותם המסתורית של הערים סדום ועמורה לא שיפרו את מצב-הרוח הכללי, כידוע, ערים אלו שכנו לחופי ים-המלח, אשר שמו נקרא מאז — ים-המוות ...

■ ■ ■

דעתם המגובשת של אנשי הברונזה על כוחו-תיו המופלאים של הכוחן הגדול מן המיקדש העגול, נבעה מתוך אמונה, כי לכוחן קדמון זה שיה ושיג עם האלים, אשר נהגו לגלות לו העלמות קוסמיות נסתרות. ולמען ההגינות ראוי להוסיף, כי מידיעותיו הכמוסות של הכוחן הזה נהנו שני הצדדים כאחד: האלים ושליחי-הכמורה נהנו מה"תרומות" הנדיבות של המאמינים, ולעם — בתמורה — גילו את מועדי עונות השנה, שעליהם ידע הכוחן הגדול להצביע בדי-בדי.

(*) תקופת הברונזה — בערך 5,000 עד 3,000 שנים לפני זמננו.

האיש מתה

בצפון-מזרח, והשני בדרום-מזרח. במרכז כל אחד מן הפתחים הללו מתנשא גל-אבנים גבוה במיוחד, ומשני עבריו קירות אבן, אשר הובילו את הארכיאולוגים לכיוון מרכז האתר. גם במרכז המעגלים גילו חוקרים גל אבנים בגובה עצום — עד עשרה מטרים מעל לקרקע, כשאליו צמוד חצי-מעגל נוסף. נדהם מהמימצא המיוחד הזה, שאין לו אחירוע במזרח הקדמון, כתב גוטמן בדו"ח הארכיאולוגי הראשוני, כי לא עלה בידו לעמוד על תוכניתו המדויקת של האתר, כשם שלא הצליחו החוקרים לברר את תכליתו.

הפיתרון וההיבטים

אחד המאמין שהוא יודע להצביע על תפקידו המוגדר של רוג'ם אל-הירי, הוא הגיאולוג יהושוע יצחקי. מרצה במגמה לפרהיסטוריה באוניברסיטת תל-אביב. "רוג'ם אל-הירי הוא מיקדש קלנדרלי (לוח-שנה) קדום, אשר שימש בעיקר כמיצפה שמש וירח", טוען יצחקי. "וכמכשיר ראשון במעלה, לפינוג לוח-שנה פשוט ומדויק". למשל, אם אדם ניצב בכניסת הפתח הצפון-מזרחי, ומביט בין שני הרי-הגשש הכבויים, הגיזדר ותל-פראס, הוא רואה את הזריחה ביניהם ביום הארוך ביותר של השנה, וכאשר מביטים מבעד לפתח השני, ואל נקודות

קנות מדהימה ואשר על פיהן קבעו האיכרים את זמן הזריעה וימי הקציר.

בעוד שעה קלה תחשך הארץ וזה הראשון לאותות כוח-האלים הבלתי מוגבל, הכריז הכוחן הגדול ממרומי גל-האבנים שבשער המיקדש. "בעוד שעה קלה יבאו האלים קץ לעולם, וכל ה' חוטאים וצרי-האמונה ימוגרו ביד ברזל —", "אולם —" המשך הכוחן בקול תקיף, בניסיון להת-גבר על קריאות הפחד של הנקהלים, "הבה נתפלל — אולי נצליח לשנות את רוע הגזירה ..."

שעה תמימה התפללו האנשים בדבקות, אך תמי-לתם לא הועילה. **ל**פתע, בעודם נושאים עיניהם לשמיים, ראו הנק' הלים כיצד נעלמים חלקים מהשמש. היה זה תהליך איטי אך מתמשך, וכאשר נעלמה השמש כליל המתינו האנשים ברוח שפלה לביצוע גור-דין האלים. בשלב זה רעם בשנית קולו של הכוחן הגדול: "אם, השמעו בקול שליחי האלים, ותעבדום בדבקות כפי שאנו, הכהונים הקדושים, נלמד אתכם, אוכל לחשיב את רוע הגזירה —" "נעשה ונשמע..." לחשו הנקהלים בננים חיזורות.

(המשך מעמוד 31)

הם החלו לחקור את דניאלה, היא סיפרה להם מייד שהיומנים אצלה, והם לקחו אותם.

דס של
תרנגולות

מישטרה טוענת כי צינורתי את היוםנים ותלשתי מהם עמודים. זוהי שטות ממדרגה ראשונה. כאשר שאלתי את המישטרה אם יש ביומנים סימני תלישה הם אמרו שלא, אבל כיוון שהי כתיבה של רחל לא היתה בסדר כרונוגר לוגי, השוטרים לא הבינו איך זה יכול להיות. הם לא יכלו לעכל בשום אופן ש רחל כתבה ביומן רק כשהיא היתה בי מצבירות לזה, ולא לפי לוח-השנה.

העניין עם היומן מזכיר לי את פרשת הדם במכונית, והשערות של רחל שנמר צאו בתא-המיטען של המכונית שלי. זה ממש מצחיק שהמישטרה, בשלב כל-כך מאוחר של החקירה, פתאום פירסמה בי קולייקולות כאילו נמצאו עדויות מרשיעות נגדי, בדמות הדם והשערות. עוד לפני שנעצתי חיפש חדאד, במכונית שלי, ומצא כיתמיידם. הוא לקח אותם לבדיקה, וכשהגיעו התוצאות שאל אותי: "מה עשו במכונית שלך תרנגולות שחוטות?" סיפרתי לו שאני לוקח אוכל לכלבים ולי חתולים שלי במכונית, ובוהו הסתיים העניין.

בנוגע לשערות של רחל שנמצאו בתא-המיטען, אני חושב שזה די ברור. רחל ואני היינו חברים הרבה זמן, נסענו ביחד לטיולים, הכל במכונית הזאת. אז מה הי פלא שמצאו שם כמה שערות שלה? יכלו למצוא שם גם שערות שלי, של אמא שלי ואפילו של אבא שלי, לולא היתה לו קריחת.

אני אומנם רק שוחררתי בערבובת, ותימד אפטר לחזור ולעצור אותי, או להאשים אותי. אבל לגבי הפרשה הזאת גמור רה. לכן אני רוצה לבקש מהמישטרה: תפסיקי למרר לי ולמישפחתי את החיים. תפסיקי לעקוב אחרי!

באותו ערב ששוחררתי הסעתי את היחברה החדשה שלי, אורלי יהל, לביתה שבצהלה. אנשים פשוט לא מבינים עד כמה הייתי זקוק באותו לילה לדבר עם מישהו, להתקרב אל מישהו, לדעת שיש בחורה צעירה שידועת ומוכנה להקשיב לי. אורלי ואני אוהבים עכשיו, ואני מתאר לעצמי שבפרשת השיקום שלי מה-טראומה הנוראה של החקירה והמעצר, יש ויהיה לאורלי חלק חשוב.

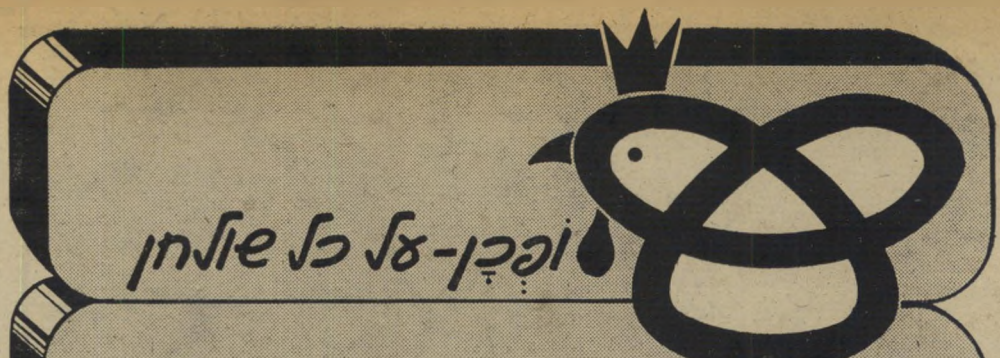
תרדו ממני
בבקשה!

יום אורלי מתגוררת איתי, בדירתתי ברמת-גן. אנחנו חיים ביחד, כבעל-ואשה לכל דבר. אבל או, אורלי עדיין לא הכירה אותי. לא הספקנו לנסוע כמה קרי לומטרים, וניידת-מישטרה עצרה את הימכונית שלי. הם ידעו מי אני, ואפילו לא ביקשו ממני תעודות. הם רצו את הי תעודות של אורלי. המול שלי הוא שר אורלי היא בחורה רצינית ומבינה, והם לא הצליחו להפריד בינינו בגלל תקרית זו. אבל זה, ללא ספק, היתה הכוונה שלי הם.

לכן יש לי לומר למישטרה רק דבר אחד. לי אתם כבר לא יכולים לעשות כל רע. במאבק ביני לבין המישטרה — אני ניצחתי. לא הצלחתם להביא אותי למישפט ולהעליל עלי את רצח החברה שלי, או עכשיו אתם מנסים למרר לי את הי חיים בצורה אחרת.

כי אתם לא פוגעים. אבל העובדה שי לאן שאני הולך יש אחרי בלש; העובדה שאני לא יכול לשבת בקולנוע או בתיאטרון מבלי שיישב מאחורי מישהו ויירשום כל מה שאני אומר; העובדה שי אתם מטלטלים לבית הורי בכל פעם שאני מגיע לשם. כדי לבדוק אם אני אומנם שם — כל האווירה הזו שאתם יוצרים סביבי גורמת נזק לאנשים שהם חפים מסשע גם לדעתכם. זה גורם להורי, לי אורלי ולדידיים אחרים שלי לחיות במתח קבוע.

או תרדו ממני, בבקשה, זה לא יילך לכם.



אפקן-על כל שולחן



המחצית לתפוח האדום

עוף צעיר, קפוא ומוכן לבישול.
נמצא בפיקוח וטרינרי של משרד החקלאות.
לתקופה קצרה בלבד
ב-7.5 ל"י לק"ג

כולם מדברים על הידוק החגורה
אנחנו מהדקים!

הנהלת **העולם הזה** הגיעה לכלל החלטה לספוג בשלב זה את העלאת המחירים ולא להעלות את מחיר שטח הפירסום.

מחיר האינטש על טור נשאר 40.00 ל"י

רוחב הטור הוא חמישה ס"מ — רחב יותר מאשר בכל עיתון יומי.

בישיבה פוערת של סיעת

המערך בכנסת התגזה

כי בנוסף לניצים וליונים

יש במערך עוד חיות: העכברים

אחד הסיפורים הידועים על שריהמיס" חריותהעשייה חיים ברילב, התגלה השבוע בכדייה מוחלטת. הסיפור מתאר כיצד ברילב, בעת היותו מ"פ בצה"ל, שהה בבסיס שבו פרצה דליקה באחד האוהלים. ברילב, הידוע בדיבורו האיטי, סקד על החיילים: "כל - הפלוגה - לקחת - דליים - של - מים - ולכבות - את - האוהל נישרה". באוהל... כבר לא צריך.

ישיבת סיעת המערך שנערכה בשבוע שעבר בכנסת, ודנה בהקמת יישוב תעשייתי במעלה האדומים היתה אחת הישיבות הסוערות ביותר שנערכו אירעם בי בית ריב קולוני בין ניצים ליונים, בין



ח"כ משיורדה גז
עכבר בין יונה ונץ

אנשי מס"ם לאנשי רמ"י ואחדות חכוכדה, איים לפוצץ מיספר פעמים את הישיבה. שיאו של הריב חיה בהתנגשות חריפה בין שריהבריאות ויקטור שמ"טוב לבין שריהחבורה גד יעקובי, שבה האשים יעקובי את שמ"טוב כי הוא משקר.

העכבר שחדלתי. כל הנוכחים צי ישיבה המתינו לנאומה של האישיית הבכיר רח באותה פגישה, שרי-חחוק יגאל אלון. ואומנם, אלון פתח בנאום, שבו הצדיק דווקא את טענות הניצים, נאום שגרם הפתעה-רבתי. בשיאו דבריו של אלון נש" מעה לפתע זקת מהירה: "עכברים!"

הצועק היה ברילב, אשר הבחין בעכבר שעבר ליד רגליו, וזנק מהכסא ומיהר להרחיק את השולחן שלפניו, כדי לפנות מקום לעכבר לעבור.

צעקתו של ברילב הפכה בירגע את הישיבה הרצינית לקירקס. כל היושבים ליד ברילב מיהרו לקום ממקומותיהם בי בחלה ולנוס מכיסאותיהם. ח"כ מטילדה גז וזיקה ממקומה בנשוכת-עכבר, ורצה כרדופת אמוק, כשתיא כולה חיוורת, לצד השני של האולם, התיישרה שם וסירבה לחזור למקומה הרגיל.

"עכשיו אנחנו יודעים מי מדליף מ" ישיבות הסיעה!" קרא ח"כ מרדכי בן פורת. "היונה הפכה עכבר!" קראה ח"כ יושב" נח ארבל-אלמולינו, בהתכוונה לברילב. "תיססו אותה, אחרת הוא יתחלל בי מעלה-האדומים." נשמעו קריאות מכל עבר. רק לאחר שרגעו הרוחות, ביקש ברי" לב את רשות-הדיבור, למרות שאלון עדיין לא סיים את דבריו, והודיע לכל המעוניינים: "העכבר שראיתי היה קטן. פירושו של דבר שההורים שלו כאן באינה מקום!" שוב פרצה סערת הצחוק, שלתה היו שותפים שני סוגי בעלי-החיים האחרים: הנונים והניצים.

תשבץ השולם הזה 1958

9	8	7	6	5			4	3	2	1
			13		12	11				10
			16				15			14
		19				18				17
		24		23		22		21		20
			28	27			26	25		
			30						29	
35				34		33		32		31
	42	41			40	39		38	37	36
		46		45		44				43
						48	47			
54		53		52		51		50		49
		58			57	56				55
		62		61				60		59
			65		64			63		
				67					66	
	72			71		70		69		68
		79	78		77	76	75		74	73
		82				81				80
			87		86		85		84	83
					91		90		89	88
					93					92

ראש; 91. היאחות ברמה; 92. ילידי הודו המקוריים; 93. אילוף.

- מאוזן:**
1. עיבוי; 5. חנוט מצרי; 10. מדינה באפריקה; 11. מילת-בקשה; 13. מידבר באפריקה; 14. שחקן-קולנוע אמריקאי (ש"מ); 15. יגון; 16. כיבושה בוגרת; 17. מכינויי האלוהות; 18. קריאת-יגון; 19. קרס; 20. כוח; 22. נזיר; 24. עצב ברזל מלונן; 25. עיר באירופה; 27. חור; 29. פרגול; 30. שמש בבית-ספר; 32. חברת-תמרוקים ישראלית; 34. בעלי חיים מקרין; 36. גם פתי; 38. העברת נכסים לרשות המדינה; 41. בן בער בית; 43. עץ-יער מחטני ממישפתת הי אורניים; 44. שמו של אברהם אבינו; 46. מיקוה-מים ענק; 47. מן השוואים; 49. הסיכה לביגלומי; 52. ממתק קפוא; 55. ירק-שורש; 56. שונא; 58. בליטה בקיש בצורת שן; 59. לאן; 60. היא החולד; 62. קינה; 63. הלך בללות; 64. הגיבורה הראשונה באירונסיידר; 66. התנסו בחווייה; 67. יחס; 69. סיום; 71. הקריש שמתחת לשמנת; 73. יצחק; 75. אלה. בערבית; 78. פנצ'ר; 80. אותו אכלו אבותינו במדיבר; 81. הברה שהר ראתה שלילה; 82. נישא; 83. סופר יהודי-אמריקאי (ש"מ); 85. חשוף; 87. האריג שלי; 88. ריקושט; 90. פיה בלי

קשקשת 1958

חפעל את דיחיוך ונסח למצוא לציור שלמטח כותרת מתאימה, אשר תסביר מה אתה רואה בו. חצעות לכותרות יש לשלוח לפי הכתובת: "קשקשת", ת.ד. 136, תל-אביב. ההג" דרות הקולעות ביותר תפורסמה, ובעליהן יזכו בכרטיס כניסה זוגי לקולנוע דרייב-אין בתל-אביב, קול-נועה-מסכונות היחיד בישראל.



קשקשת 1956



- שבלול אוכל מלפפונים.
- דשא צומח בתוך קרו-איל.
- אלונה יפה, בת 7, רח' יצחק שדה 63, ת"א
- חמישה זוגות צעירים נדחקים בתור לקבלת דירה ממישרד-השיכון. יחזקאל גרופר, דרך חברון 121, ירושלים
- שבלול שנערתו הצמיחה לו קרניים
- אילה שזוילי, קיבוץ נתיביה-ה
- ממעדני "חברת-השפע הישראלי לית" לאחרונה: חילון ממולא ב...דורי בן! אלה שף רבינוביץ.
- דני ערער, רח' הרב קוק 40, נתניה
- חילון חמוש בנשק בליסטי - חודרי-קונכיות.
- דני גספר, רח' רישפון 240 ב', נאות-אפקה, ת"א

בשעה 7.00
השמן והרזה
"המורים לריקוד"
בשעה 9.30
הקומדיה המשעשעת
"מחפכנים"
בעל-ברחם

בסימונות

● שמלות הריון
● מכנסי הריון
● טוניקות הריון
● חליפות הריון

כהן מודל

תל-אביב, רח' נחלת בנימין 4
קומה ב', דרך החצר
פתוח עד 7 בערב
(סגור בשעות 4-2)
לתזמנות ע"י סוכן: טל. 50344, ת"א

נבחר . פעם נוספת, לתפקיד נשיא התאחדות בתי-המלון בארץ, יקותיאל פרימן (59), שגולד בפודולסק, למד ב- אוניברסיטת ברלין, היה חבר הנהלת תנועת החלוץ והבונים בגרמניה, עלה לארץ ב-1940, עבד בקיבוץ, היה מלצר בבית-קפה בחיפה וחבר הוועד הפועל של ה-מיפלגה הפרוגרסיבית, הפך ב-1942 ליצור, עסק ברכש וב-1947 עבר לעסקי מלונאות כאשר קנה את מלון קטה 17 על שפת ימה של תל-אביב, הקים מאו אימפריה של בתי-מלון ובתי-הרושת, עסק בחיפושי נפט, הרחיב את עסקיו לארצות רבות בעולם, נחשב לאחד מעשירי ישראל.

נחוג . בחיפה, יום-הולדתה ה-29 של מלכת היופי הישראלית לשעבר רותית רינת, שזכתה בזמנו גם בתואר סגנית מיס עולם, רותית, הנשואה לרופא ואם לשלושה, מתגוררת בלוס אנג'לס שם גם הופיעה כדוגמנית, הפכה לאשת-עסקים, מוכרת ליטוגרפיות של ציירי ישראלים.

נחוג . יום-הולדתו ה-70 של ראש עיריית טבריה משה צחר שנולד ב-רוסיה, למד בחדר ובישיבה, עסק בהוראה והיה פעיל בתנועה ציונית-סוציאליסטית.



ראש עירייה צחר ונסיכת ים-תנ"ך בחור ישיבה, חקלאי ופועל בניין

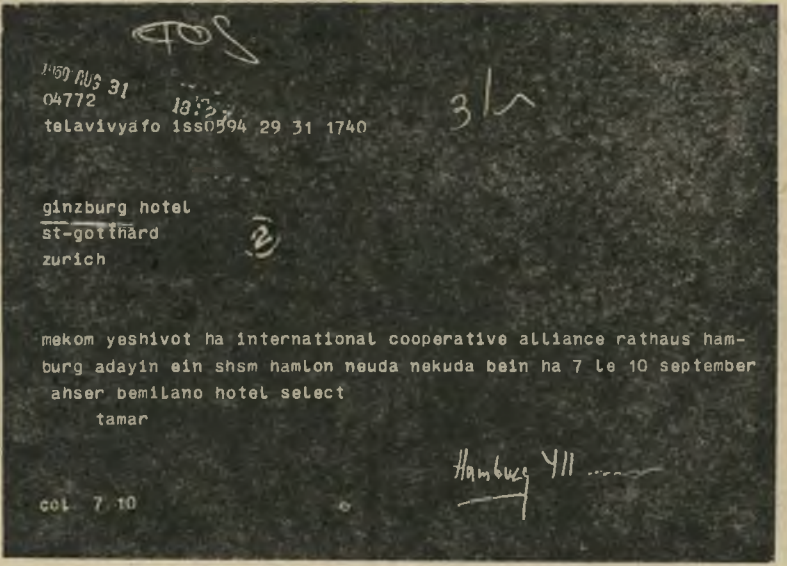
עלה לארץ ב-1926, היה חקלאי ופועל בניין, כיהן בשנים 1930-1948 כמוזכר מועצת פועלי טבריה ומ-1948 עד 1949 היה סגן ראש עיריית טבריה, מ-1950 ראש העירייה.

פרש . אחרי 38 שנות שירות בנוטרות ובמיסטרות-ישראל, מי שנחשב לאחד מ-ווחיקי השוטרים במרחב דן, מפקח יהודה שדר, שעלה לארץ בגיל 16 מפולין ב-1932, עבד כפועל בניין, גויס ב-1932 לנוטרות על-ידי מי שהפך למפקח-הראשון של המיסטרות יחזקאל סהר (סחי-רוב), תחילה שירת בגדוד נוטרי הרכבת ששמרו על מסילת הברזל בקו חיפה-תל-אביב בפקודו של יוסף רוכל (אבידר) שהיה לאחר מכן אלוף בצה"ל ושגריר ישראל בברית-המועצות. אחרי שירות ב-נמל התעופה לוד ובמישמר החופים, מונה לסמל אחראי על שלוש תחנות מישמר בין הרצליה לתחנת החשמל ברידינג. בין פיקודיו שירת איסר הלפרין, שתתפרסם לאחר שנים כ-איסר הקטן הממונה על שירות הביטחון של מדינת-ישראל. ב-המלצת שדר הועלה או איסר לדרגת רב-טוראי. באותה תקופת שירות ב-1941 היתה התקרית בין איסר הלפרין לבין מפקד היחידה הקצין הבריטי קפטן מילין: הקצין בירד תקרית בין איסר לבין נהג אג"ד מידידיו של הבריטי. במהלך הבידור כינה הקצין את הלפרין "בגדאי ג'ון" (יהודי מזהם). איסר תקע לו אגרוף בפרצוף. כל הנסיגות והלחץ מצד מוסדות הישוב שרצו לחסל את התקרית ולחצו על הלי-פרין להתנצל, נידחו על-ידי ואיסר נאלץ להתפטר מן השירות במיטרת. הוא עבר לשירות הידיעות של ההגנה (ש"י), עלה בסולם הפיקוד עד למינויו לממונה על שירות הביטחון, שדר המשיך בשירות ב-מיטרת וכשקמה המדינה היה אחד מ-שומרי ראשו הראשונים של דוד בן-גוריון.

נפטר . בגיל 49 רבקה ברית תקווה בת כפר מלל, מי שהיתה החייבת לת הישראלית הראשונה שהתגישה ל-צבא הבריטי ואשתו של אל"מ (מיל), מונדק ברייתקווה.

נס במילאנו

מדוע הורה מזכ"ל חברת העובדים לשלם לאמרגן אמנותי קומיסיון על מכירת מיפעל



ההזמנה לפגישה במילאנו כנס פועלים במלון סלקט

אולם בעוד חברת-העובדים ומוזכרה נחז פון לשלם, אברהם ליבר עצמו לא נחפז לשלם תמורת שירות שלא עשה וביית המישפט, בפסק-הדין שלו, הצדיק אותו לחלוטין. השופטת אנוור קבעה במפורש, כי לא היה כל הסכם לשלם לגינזבורג דמי-תיווך, שכן גם את האופציה ביקש עבור עצמו, ולא ביקש אישור כמתווך. הוא טיפל במכירת המיפעל כעורה לידיו ליבר, ולא כמתווך. גינזבורג אינו מתווך אלא אמרגן, ולא מגיעה לו עמלת-תיווך. לבסוף העירה השופטת, כי אינה מבינה כיצד ניתן לקבוע דמי-תיווך על מכירת מיפעל שהתמורה לו היתה 20 אלף לירות בלבד, והעיקר: הסתבר כי המיפעל נמכר כתוצאה מן הקשר שנוצר בין ליבר ל-גינזבורג, כך שגינזבורג לא היה מעורב כלל בקשר זה ולכן לא מגיעה לו כל עמלה. אברהם ליבר הוא אדם השומר על כספו. כאשר אינו צריך לשלם דמי-תיווך, הוא מסרב לשלם, ולא נרתע מדיון מישפטי על כך. אשר ידלין הוא אישיות ציבורית, ש-עליה לשמור על כספי חברי ההסתדרות. הוא קיים פגישות מיסטריות במילאנו עם גינזבורג, אנס את המשביר-למעשייה לשלם דמי-תיווך שלדעתם לא היו צריכים לשלם. האם יש הסבר כלשהו להתנהגות תמוהה זו של אשר ידלין?

אביב, עלה בידו במילאנו. השניים נפגשו, חזרו לישראל, וכעבור זמן-מה התחדשו המגעים מכיוון שונה לגמרי: ליבר מצא דרך ישירה אל בנימין גיבלי, מנכ"ל חטיבת-התעשייה של המשביר, וגיבלי רכש את המיפעל כולו ב-20 אלף לירות!

התנהגות תמוהה

גינזבורג בא להמשיך, ביקש קר מיסיון, אולם הללו סירבו לשלם לו. אותם לא עניינו הפגישות שלו עם ידלין במילאנו. לא עניין אותם גם כי הוא הציע לידיו הטוב ידלין את המיפעל. הם טענו, כי יכול להיות שהאופציה הציעה ידלין את ה-עיסקה, אבל הם, מצידם קנו את המיפעל כתוצאה מקשר שנוצר ישירות בין ליבר ל-גיבלי, ולכן לא ישלמו. לא נעים. שוב פנה גינזבורג לידלין ו-הפעם, בלי פגישה במילאנו, עלה בידיו לשכנע את ידלין, זה לחץ על המשביר-מעשייה, אילץ אותם לשלם לגינזבורג קומיסיון של 12 אלף לירות. הדבר קומם את אנשי המשביר, אבל הם שתקו — וישלמו. כפי שקבעה השופטת: „גם בין האנשים שטיפלו בקניית המיפעל היתה מחלוקת, אם יש או אין לשלם דמי-תיווך“.

כ אשר נגיש האמרגן קלמן גינזבורג אל ידיו הטוב אברהם ליבר, היה בטוח כי ייצא מן הפגישה כשברשותו כמה אלפי לירות מרשרשות. אחרי הכל, הוא הרי הפגיש את ליבר, בעל בית-החרושת לשוקולד הידוע בעל אותו שם. עם מוזכר חברת-העובדים אשר ידלין ואנשיה, הביא בכך לרכישת המיפעל של ליבר לציפויי-נייר לשוקולד על-ידי חברת העובדים. עובדה היא כי אשר ידלין הכריח את החברה ההסתדרותית שקנתה את המפעל, מוצרי-נייר המחשיר, לשלם לגינזבורג עמלה רצינית כדמי-תיווך. ואם צד אחד משלם, למה לא ישלם השני? כשיצא גינזבורג מאצל ליבר, היו פניו סמוקות, והוא מיהר אל עורך-הדין שלו, הורה לו להגיש תביעה נגד ליבר ושור תפיו, על העמלה המגיעה לו. לפני ימים אחדים נתנה השופטת המחוזית בתל-אביב חנה אנוור פסק-דין, המהווה סטירת-לחי מוחצת לתביעתו של גינזבורג, ועמלה שאלות נוקבות לגבי חלקו של מוזכר



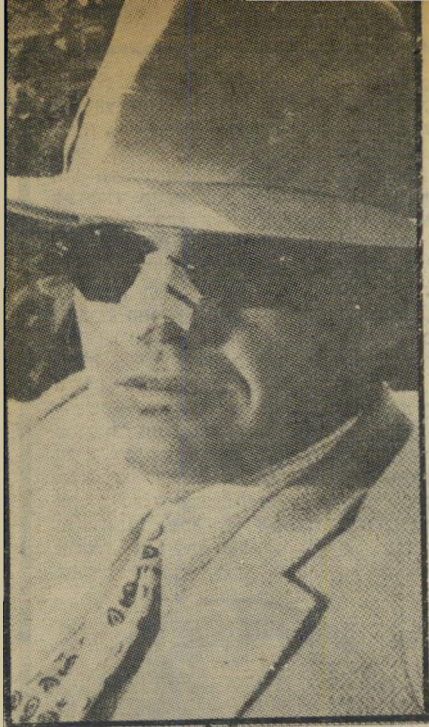
אמרגן גינזבורג שחר ראוי?

חברת-העובדים לשעבר, אשר ידלין, בכל הפרשה. שכן, מבין שורותיו של פסק הדין עולה, כי חברת-העובדים נחפזה לשלם לגינזבורג בורג קומיסיון, שגם גובהו תמוה: 12 אלף לירות עמלה על מכירה של מיפעל פרו-בלמטה, שתמורתו קיבל ליבר רק 20 אלף לירות!

הידיד

עשה טובה

למן גינזבורג הוא מוטיקי האמרי-גנים בישראל, עוסק במקצועו זה למעלה מ-50 שנה. אשר ידלין הוא כיום מנכ"ל קופת-חולים ובשנת 1969, אז אירעה הפרשה, שימש כמוזכרה הכל-יכול של חברת ה-עובדים. הגיבור השלישי בפרשה הוא בנימין גיבלי, גיבור עסקי-הביש בקהיר ומי שהיה ועודנו מנכ"ל חטיבת-התעשייה של המשביר ומיפעל שמן. הגיבור האחרון הוא אברהם ליבר, מי חלוצי תעשיית השוקולד בישראל, ש-מיפעלו נמכרו לקונצרן ע"ת. גינזבורג היה ידידם ומבאייבתם של ליבר ושותפיו במיפעל ציפויי-נייר ל-שוקולד. בשנת 1969 שקע המיפעל בקשיים כספיים וניהוליים, ובעליו החליט למכרו. ליבר פנה לגינזבורג בבקשה כי ינצל את קשריו וימצא קונה למיפעל, ונתן לו אופ-ציה למשך כמה חודשים. גינזבורג ניסה להציע את המיפעל ל-כמה תעשיינים, אך לשווא. איש לא היה מעוניין לקנות מיפעל כושל כזה. לבסוף פנה אל ידיו הטוב אשר ידלין. ידלין החליט לעשות טובה לחבר, לבדוק את ההצעה. צוות כלכלניו, בראשות אהוד שילר, ביקר קודר ופועלים במיפעל, הגיש דין-וחשבון קומה ושלילי. בנייתם פג תוקף האופציה שקיבל גינזבורג, אך זה לא הרתיעו מלהמשיך לחלוץ על ידלין. במהלך הפגישות בין כלכלני חברת העובדים לקבוצת ליבר התברר, כי אם אכן המיפעל ייקנה, תקנה אותו חברת העובדים בשלמותו. אולם הצדדים לא הצליחו למצוא שפה משותפת, וזראה היה כי הכל עולה על שירטון. כאן החל גינזבורג פועל שוב. הוא גילה, כנראה, כי מה שלא ניתן לעשות בישראל, ניתן לע-שות בחו"ל. בספטמבר 1969 טרח גינזבורג נמרצות לארגן פגישה בינו לבין ידלין במילאנו, טס לשם במיוחד מלונדון. וראה זה פלא: מה שלא הצליח גינזבורג לעשות בתל-



ג'ק ניקולסון ב"ציינה טאון"
אף שבור א'

קולנוע

אנשים

האיש שמאחרי

האוסקרים הצפויים

מה המשותף לסנדק, סיפוריאהבה, ציינה טאון וגאטסבי הגדול? לכאורה, ארבעה סרטים שונים זה מזה תכלית השינוי, שהביקורת קיבלה כל אחד מהם בצורה אחרת. למעשה, ארבעה להיטים שוברי קופות, שאפילו הצנוע ביניהם יכניס פיי עשרה ממה שהושקע בו.

והאחראי לארבעת המיבצעים הללו, הוא אותו אדם עצמו. שחקן-כושל לשעבר, יפה פה מיקצועי בנעוריו, שכמעט היה יורשו של טירון פאואר, ואולי ממשיך בשושלת רודולף ולנטינו, אילולא כמה מבקרי קולנוע שעשו בו שפטים, והסבירו לו כי אין הוא חומר-גלם לכוכב. כדי לא לנטוש את עולם הסרטים, עבר לעולם ההפקה, והיום הוא נחשב כנער-הפלא (הוא בן 45) שמגעידין גורף מיליונים.

שמו: רוברט אוונס, הוא מנהל-ההפקה של חברת פאראמאונט. האיש שכל מתחריו מצפים בכליין-עיניים לכישלונו הראשון, והוא מאכזב אותם שוב ושוב. אמנות במקום פחוריה. כאשר שיכ



שחקן אוונס ב"הנבל שגדר במערב" *
כישלון ב-1958

נע את הנהלת החברה להניח לו להפיק אישית (בדרך-כלל הוא מפקח על שאר המפיקים) סרט אחד בשנה, נדמה היה כי סופו קרוב. סוף-סוף יצטרך להיות אחראי יחידי למעשיו, ולא רק נותן-עצות. כאשר בחר ברומן פולנסקי לביים את הפקתו הראשונה, נשמעו סביבו מייד זמירות של שימחה-לאדי; כי הרי הכל יודעים שפולנסקי הוא גאון מטורף המעלה את מחירי סרטיו לשמיים. בכל מיני שיגעונות, ואחר-כך מספק למממניו אמנות במקום סחורה. אוונס לא נבהל, בא מדי יום לבימת-הצילומים, סיפר לעיתונאים ש,הבמאי הוא הקברניט של הספינה." וש"יחסי עם רומן נהדרים." אבל שהמפיק יכול וצריך לראות מדי-ערב את פרי עבודת היום הקודם. ולשנות מיספר דברים, אולי צלם, אולי שחקן, אולי תאורן. איש לא האמין שזה יילך עם פולנסקי, אבל לא זו בלבד שזה הלך, אלא שהסרט מועמד עתה לשמונה פרסי אוסקר. אחרי שהוכיח את עצמו כבר בשוק לא רק כאמנות, אלא גם כסחורה עילאית.



מפיק אוונס
הצלחה ב-1975

* מאחוריו: יו אבריאן.



סרטו הגדול ביותר של
רומן פולנסקי

ג'ק ניקולסון

נבחר כשחקן הטוב ביותר לשנת 1974
ע"י מבקרי הקולנוע של ניו-יורק

פיי דנוויי

Chinatown

נבחר בין עשרת הסרטים הטובים ביותר בארה"ב
לשנת 1974

פרסום גולד

הודעה לנוסעי E.L. AL

הנהלת "אל-על" ממשיכה להחרים את "העולם הזה", כיגלל עמדתו הבלתי-תלויה בענייני תעופה.

בניגוד לכל חברות-התעופה האחרות, הרואות

באספקת עיתונים שרות חיוני לנוסעים, המשלמים

הון-עתק עבור כרטיסי-הטיסות, סבורה הנהלת

"אל-על" שזהו אמצעי לשחד עיתונים הגונזים

ידיעות שאינן נעימות לחברה.

"העולם הזה" לא ייכנע ללחץ זה, וימשיך לסקר ענייני תעופה לפי מיטב מצפוננו והכנתו.

מאחר ש"העולם הזה" הוא העיתון הישראלי

היחידי שאינו מצוי במטוסי "אל-על", על הנוס-

עים, המבקשים לקרוא

את "העולם הזה" בעת

הטיסה, להצטייד בגליון

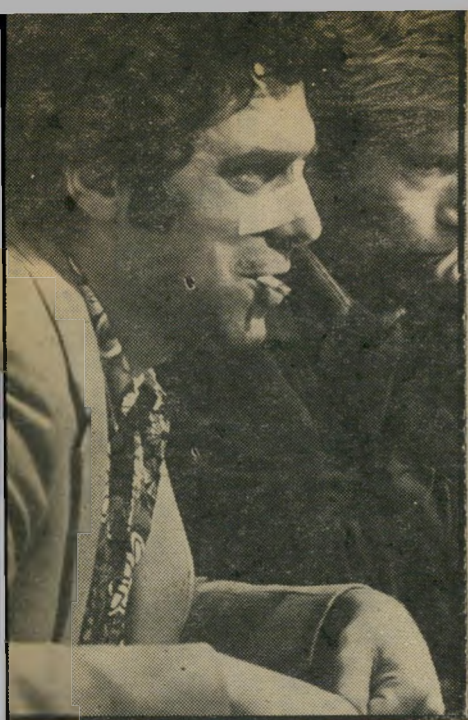
השבועון לפני ההמראה.

בקרוב! בקרוב! בקרוב! בקרוב! בקרוב!

הספר הכי מצחיק
שראה אור בעברית

ZOO ארץ ZOO?

מאת: ב. מיכאל, חנוך מרמרי, קובי ניב, אפרים סידון
ציורים: דודו גבע ודיק קודור



אליוט גולד ב"המהמרים"
אף שבור ב'

תדרוך תלאביב

*** מיסתרי האורגניזם (תכ"ל). יוגוסלביה: בעייתן פלוס הומור פלוס מין פלוס פוליטיקה, הקורא לאושר כערך עליון בעולמנו המערער. ואת האושר, טוען הבמאי דו"ן מאקאבייב, יכול להשיג כל בן-תמותה מכל גזע, דת ומין, אם אכן יגיע לשיחורר אמיתי מלחצים ותיסי כולים מיניים, שהם הגורמים לפנאטיות פוליטית. חווייה קולנועית מרנינה, והי כרות עם במאי בעל העזה וכושר-ביטוי קולנועי.

*** ציינה טאון (מוגרבי, ארצות הברית): מותחן אסתטי על בלש פרטי הי תוחב את אפו קצת יותר מדי לשיחורריית מים עקית בלוס-אנג'לס, וכמעט מאבד אותו באותה הזדמנות. סממנים פולנסקיים מובהקים נוספים: אצל כל אחד מהגיבורים יש משהו מעוות, אבל הכל יחד מהווה אווירה צפופה כהלכה.

*** המהמרים (דקל, ארצות הברית): חתך פסיכולוגי קטן של מה שמכונה ה"לא יוצלחים" בתרבות המערבית. רוברט אלטמן (מ.א.ש.) שלום לנצח, הקלפן והיצאנית), מטיב לצייר אווירה, כשהתפקידים הראשיים של הכוכבים והי רקע מקבלים מישקל שווה. אליוט גולד ב' צופנה האף-השבור (כג'ק ניקולסון, עמיתו בציינה טאון), כחולה-הימורים הניתלה על צווארו של ג'ורג' סיגל, בריהמול הי תורן.

*** כינורות-הנשף (צפון, צרפת): מישל דראק, הבמאי היהודי, מספר כיצד רצה לספר את סיפורו האישי, וכיצד למרות חוסר בסטיות מיניות ואחרות - הצליח. על מישקה כאן קיבלה אשתו, השחקנית מארייזוזה נאט, את פרס פסי סיבל קאן 74.

ירושלים

*** קברט (ירושלים, ארצות הברית): בעייתן מוסיקלי מרשים על רקע עליות הנאציזם. בימוי מקסים של בוב פוסה, הפגנת כישרונות של ליוזה מינלי וג'ואל גריי.

*** נשים אזהבות (סמדר, ארצות הברית): עיבוד מעולה לסיפור של ד.ה. לורנס, המוכיח כי קן ראסל היה פעם במאי בעל שאר-רוח, ולא חולה-רוח בלבד (צייקובסקי, מאהרן זכר).

חיפה

*** בראש מורם (אורלי, ארצות הברית): שריף נוקם בעולם-הפשע על-ידי חשבונו האישי. מיקצוען אלים.

*** רכבת תחתית (בית-רום שילד): עיבוד נאמן למחזהו של לרין ג'ונס על מיצבור השינאה של כושיש ר' לבנים, על דיעות קדומות, גיזענות ואימה בניירורק. מישחק טוב.

הבמאי המיועד היה מייק ניקולס. הקטיטה הראשונה. הביקורות על הופעת-הבכורה של אוונס כשחקן, בהאיט בעל 1000 הפרצופים היו בדרך-כלל משריעות רצון, חוץ מאחת, דווקא בניירורק טייחט, שטענה כי הסרט כולו נכשל בגללו. מזלו של אוונס היה שכתגובה לקטיטה נמצא שבועון אשר צפה בו בסרט אחר, שוב תורח השמש, ומייד הוחלט שהצעיר המגלם לוחם-שוורים ספרדי חמי-זמני, הוא התגלית של השנה.

"זה בנה אותי כמעט לשנה שלמה", הוא אומר היום, בחיוך, ואומנם, דובר על הסי רטת דם וחול עם אוונס בתפקיד הראשי, ורעיונות גרנדיוזיים נוספים מסוג זה. אבל הופעה ברטט פעולה בשם הנבל שנודד ב' מערב שמה קץ לכל החלומות. אוונס גילה שאינו שחקן, והוליווד הלכה לחפש כוכבים אחרים.

היום, נדמה שחידדק-המישחק ממנו ור הלאה. מייק ניקולס אומנם הציע לו תפקיד בהבוגר, מנהלי פאראמונט סלנו שהוא צריך לגלם את הבן בהנסדק, ווארן ביטי רצה שישתתף איתו בסרטו החדש, שמפן, אוונס השכיל לסרב לכל ההצעות, מה- עוד שממילא אין לו פנאי. לא זו בלבד שהוא האיש העסוק ביותר בחברה, האחראי מעשית לכל סרט המופק בה, אלא שהוא

לאחר, הוא יכול להרשות לעצמו לומר בחיוך: "מעולם לא הייתי שחקן גדול". זאת, למרות שהחל לשחק כבר בגיל 11, בסדרות-הטלוויזיה הראשונות שהופקו באמריקה, כשהתבגר, ניסה לשלב מיסחר ומישחק, כאשר ניהל יחד עם אחיו מיפעל לייצור מיכנסיינשים, ומאידך המשיך להס- תובב עם בימות-הצילומים.

רצה הנגרי, ותפקידו הקולנועי החשוב הראשון היה תפקיד של מפקד, בהאיט בעל 1000 הפרצופים היה אוונס צריך לגלם את אירווינג טאלברג (בער-הפלא של שנות ה' 20, בעל תפקיד זהה לזה של אוונס היום), ובסצינה הראשונה שלו צריך היה לתת לגיימס קאני (שגילם שם את שחקן סיר- טייאהאיים האילמים לון צ'אני) שיעור במישחק. הופעתו מציגה חן בעיניהם של מנהלי חברת יוניברסל, ואפילו בעיני נורר מה שירר, כוכבת-העבר ואלמנתו של טאלברג, שהודיעה כי בדעתה לרכוש את זכויות ההסרטה של איל-ההון האחרון ל- סקוט פיציג'ראלד, היא חלתה, והתוכנית עלתה על שירטון, אולם בימים אלה מפיקה חברתו של אוונס את הסרט, עם איליה קאזאן כבמאי ועם דוברט דה'ג'ירנו (אחד מכוכבי סנדק חלק ב') בתפקיד הראשי. אגב, ידו של אוונס הורגשה לא-מעט ב' הכנות להפקת סרט זה: עובדה היא ש-



צ'פלין ומקסוויין: נעורי נצח

עשתונותיו מרוב התרגשות כאילו היה עדין קבצן, שעה שהוא פוגש אותה שוב, בסוף הסרט? בקצרה, זהו אחד הסרטים המצחיקים, המרגשים, וה- מעמיקים ביותר שידע הקולנוע, אחד המגובשים ביותר שעשה צ'פלין איפעם. חובה על כל מי שרואה עצמו חובב קולנוע, לראות שוב סרט זה, שאינו מזדקן.

זהב בן 50

הבהלה לזהב (לימור, תל-אביב, ארצות-הברית) - כשמדור בר בצ'פלין, מסוכן מאד לקבוע איזהו הטוב בסרטינו. אבל אין כל ספק שהבהלה לזהב הוא אחד המועמדים העיקריים לתואר זה.

למרות שהשנה מלאו לו 50, נשאר הסרט אחת החוויות הגדולות של בדי-הקולנוע, דוגמה מופת למה שיכול אדם לומר בתמונות, מבלי להיעזר באף מילה מדוברת אחת. סיפורו של הנווד הקטן, שיוצא לחפש זהב בצפון הקפוא, הרפתקאותיו בשממה מושלגת, בחברתו של חבר- לצרה גדול וחזק ממנו כפליים, טיוליו על-פני עולמם של מחפשי הזהב, ואפילו הסוף הטוב, שאינו מוחה כליל את הטעם המריר שהתנגב קודם-לכן לבין רעמי הצחוק, כל אלה שייכים היום לניכסי צאן-ברזל של האמנות השביעית. היכן ימצא, למשל, תיאור אנושי, משעשע ועם זאת קרוב מאד לטרגדיה, של שני אנשים הנוועים מרעב, ומנסים - כל אחד בדרכו - לשכך רעב זה? איך אפשר לשכוח את צ'פלין המבשל את נעליו, מוצץ את משמריהן כאילו היו עצמות עסיסיות, ומגלגל את השרוכים על המזלג כמו איטריות? ולעומתו, מקסוויין הגברתו, שכלל שמציק לו הרעב, רואה את צ'פלין המצומצם, שהוא הופך פרגית דשנה ומעוררת תיאבון? ואיך אפשר לשכוח את צ'פלין, המחכה לבחירת-ליבו ומכין לכבודה מחול של לחמניות? או את צ'פלין, המיליונר בסופו של דבר, שמאבד את



פייר רישאר: צחוק למעלה

מנורה כדי לברוח מחיה טורפת, ג'יין בירקין (המגלמת את הכוכבת) מכלה זעמה בקבוצת ניצבים בירוינים שמופעים מולה באחת מסצינות הסרט שבתוך הסרט, וויטוריו קאפריולי, כבמאי מערבו-ספאגני, עוקץ פה-ישם את היומרות האמנותיות של כמה מנציגי סינרז. לא נורא חכם, לא נורא מקורי ולא נורא מגובש, אבל בימים שבהם החיים מספקים צרות מלוא החופן, זהו בהחלט מיפלט לשעתיים של חיוך.

חיוך בטעם חרדל

החרדל מגרה לי את... האף (אסתר, תל-אביב, צרפת) - שיתוף-הפעולה בין קלוד ז'ידי, הבמאי והאב הרוחני של הארטיסטים, לבין פייר רישאר, הבלונדיני בעל הנעליים המבולבלות, מניב קומדיה המתי- חבטת בין דקירות פוליטיות לבין החלקות על קליפות- בנה, ואינה מעזה ללכת, בלב שלם, לאף אחד משני הכיוונים.

רישאר, המתחרה של דה-פינס מאז הבלונדיני, הוא מורה למתימטיקה מפורז, שתוך כדי הרבצת מישוואות בתלמידיו, מספיק לכאום נאום פוליטי לאביו (ראש-העיר השמרני והמושחת), מאמר-יריבות לזידו (עיתונאי רודף סנסציות זולות), ולתקן בחינות עבור מורה שנפל למישכב. לא קשה לנחש (בכלל, בסרט זה, צפוי רוב הדברים מראש), שהניירות יתבלבלו בין ידיו, הרכילות הגיע לראש-העיר, הבחינות לעיתונות, וכן הלאה, ואז יחל המורה, ברוב יאושו, במירדף להחזרת הסדר על כנו.

כדי להוסיף עוד קצת עליונות לעניין, יש כאן גם כוכבת, שצריכה להזכיר כשתי טיפות מיס את ג'קי קנדי שעזבה את אונסיט, הפכה גיבורת-מערבונים וחיה עם הנרי קי- סינגר. מאחר שהיא מופיעה במערבון המצולם בסביבה, ניתנת לרישאר הזדמנות להפוך התקפת אינדיאנים ל- תהוויהוה, ולבלות מיספר שעות במחיצת ה"אלוהית". אם כל זה לא נדבק לכ-כך יחד, לא חשוב, העיקר שיש בסרט לא מעט הצחקות, כמו רישאר המטפס על



התאחדות



סיפורה

האינטימי

על

התאחדות

גיבורתה אלו סבני